

జ్ఞానోషే ఔషధం

సంకలనం :

బ్రహ్మర్షి పత్రీజీ సందేశాల నుండి

REGD NO-96860

స్పిరిచ్యువల్ టాబ్లెట్స్

రిసెర్చ్ ఫౌండేషన్

ప్రథమ ముద్రణ : ఫిబ్రవరి, 2017

ద్వితీయ ముద్రణ : మే, 2018

ప్రతులు : 1000

వెల : రూ. 50/-

ముద్రించిన వారు : స్పిరిచ్యువల్ టాల్కెట్స్ రిసెర్చ్ ఫౌండేషన్
LIG-6, ఉదా కాలనీ, మాధవధార
విశాఖపట్టణం-530007
ఫోన్ : 9246648402, 9246648408

గమనిక:

మీ వివాహాది శుభాకార్యములకు, మీ బంధు, మిత్రులకు
బహుమతిగా స్పిరిచ్యువల్ టాల్కెట్స్ పుస్తకాలు ఇవ్వవచ్చు!
ఈ విధంగా ఎంతో మందికి చాలా సులువుగా ధ్యాన ప్రచారం
చెయ్యవచ్చు! మీకూ గొప్ప “ఆత్మ సంతృప్తి కలుగుతుంది”

వివరాలకు : 9246648411, 9246648408.

ముందుమాట

ధ్యాన సాధనలో ముందుకు వెళ్ళుతూన్న ధ్యానికి ఒకానొక సమయంలో కనీస అనుభవాలు కలిగి, కొంత అవగాహన కుదిరిన పిదప ఆధ్యాత్మిక సత్యాలను లేదా ఆత్మ విజ్ఞానాన్ని కంఠస్థం చేసి మెదడులో సిద్ధంగా ఉంచుకోవలసిన అవసరం ఏర్పడుతుంది.

మరి ముఖ్యంగా దీర్ఘకాలికవ్యాధులు కలవారు టాబ్లెట్లు మానేసి పూర్తిగా “తమ స్వశక్తితో తగ్గించుకోవాలి” అని అనుకున్నప్పుడు ఖచ్చితంగా ఏదోఒక పరిజ్ఞానం కంఠస్థం చేయాలి. అందుకు ఉపయోగపడేదే ఈ సేకరణ!

ఛాందసభావాలతో కాకుండా “నేను భగవంతుణ్ణి” అన్న స్థాయిలో అర్థం చెబుతూ సత్యాన్ని ఉన్నది ఉన్నట్లు, కుండబద్దలు కొట్టినట్లు తెలియజేసిన “బ్రహ్మర్షి పత్రి గారికి” నా ఆత్మప్రణామాలు.

ఈ “జ్ఞానమనే ఔషధం” అందరికీ చక్కగా పనిచేసి బయట సహాయాలనుండి దూరం చేయగలదని భావిస్తూ ఈ అవకాశం ఇచ్చిన పాఠక మాహాశయులకు, D. శివప్రసాద్ (ధ్యానలహరి ఫౌండేషన్) వారికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుతూ...

P.S. గోపాలకృష్ణ, MBBS (Dr. GK)

ఫౌండర్, చైర్మన్

స్పిరిచ్యువల్ టాబ్లెట్స్ రిసెర్చ్ ఫౌండేషన్

విషయ సూచిక

నెం.	పాఠ్యాంశం	పేజీ నెం.	నెం.	పాఠ్యాంశం	పేజీ నెం.
1.	ధ్యానం	5	21.	జన్మ	56
2.	శాకాహారం	11	22.	మనస్సు	57
3.	ఆత్మజ్ఞానం	12	23.	యోగి	60
4.	కర్మ	19	24.	సజ్జన సాంగత్యం	61
5.	అచార్యసాంగత్యం	28	25.	అంధుడు	63
6.	ఆధ్యాత్మికపాలన	30	26.	మూడు దశలు	64
7.	దేహమే దేవాలయం	32	27.	నేను	66
8.	షట్ చక్రాలు	35	28.	తోడు	67
9.	అహం బ్రహ్మస్మి	35	29.	ఆశలు	68
10.	వాణి (వాక్కు)	36	30.	బ్రాహ్మణుడు	69
11.	ఏకత్వం	37	31.	నిద్ర	70
12.	ఆత్మ	38	32.	మోహం	71
13.	చావు-పుట్టుక	39	33.	ధనం	73
14.	త్రిగుణాలు	42	34.	ముక్తి	74
15.	కోరికలు	44	35.	బ్రహ్మానందం	76
16.	ఇంద్రియాలు	46	36.	స్వాధ్యాయం	77
17.	కోపం	50	37.	నువ్వెవరు?	78
18.	పగలు-రాత్రి	53	38.	కొన్ని పద్యాలు	79
19.	యజ్ఞ ప్రసాదం	54	39.	నానాటి బ్రతుకు	81
20.	ధర్మం	55		నాటకము	

ధ్యానం

❖ ఉత్తమోత్తమమ్ము ఉచ్చాస నిశ్వాస
పంక్తు లరసి తాను బ్రహ్మ మగుట
ముసుగులోన శివుడు పొసగియున్నాడయా
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!

మై డియర్ ఫ్రెండ్స్! ఇంకా అర్థం కాలేదా వీరబ్రహ్మాండ్ర స్వామి ఏం చెప్పారో? మన దేహంలో వున్న ఆ దివ్య తేజం ఏమిటో? అదే శ్వాస! - అదే మన ఉచ్చాస, నిశ్వాస! ఆ తీర్థాన్ని గ్రోలాలి. ఆ తీర్థాన్ని సేవించాలి. అక్కడకు మనం చేరాలి. మనం తరించే మార్గం అక్కడే వుంది.

ఉత్తమోత్తమమ్ములు ఉచ్చాస నిశ్వాసలు.. ఉచ్చాస నిశ్వాసలు - మన శరీరంలోనే వున్నాయి; అక్కడకి మనం చేరాలి. మనం తరించే మార్గం అక్కడే వుంది. అదే మంచి తీర్థం, ఆ తీర్థం సేవించుదాం. కళ్ళు రెండూ మూసుకుందాం. శ్వాస మీద ధ్యాన ఉంచుదాం. దీనినే గౌతము బుద్ధుడు “అనాపానసతి” అన్నాడు. వీరబ్రహ్మాండ్రస్వామి “ఉచ్చాస నిశ్వాస పంక్తులరసి” తాను బ్రహ్మమగుట అన్నారు.

ఎప్పుడైతే మనం శ్వాస మీద ధ్యాన ఉంచుతామో వెంటనే చిత్తవృత్తులు నిరోధించెంది మనస్సు శూన్యం అయి, మహాపరిశూన్యం చెంది “మనం ఆత్మ పదార్థం” అనీ ఆ తరువాత “అంతటా వ్యాపించి వున్న సర్వవ్యాప్తమైన ఆత్మ పదార్థం మనమే” అనీ తెలుసుకుంటాం! అదే అహం బ్రహ్మస్మి.

“శివుడు” ఈ యొక్క శ్వాస అనే ముసుగులోనే వున్నాడు. ఆ యొక్క శ్వాసతో కూడి వుంటే, ముసుగు తీసి వేయబడితే “జీవుడే శివుడు” అని మనం తెలుసుకుంటాం. అహం బ్రహ్మస్మి; “శివోహం” అని మనం తెలుసుకుంటాం.

శివుడు అంటే “మూడో కన్ను”. మూడో కన్ను అన్నది శ్వాస అనే ముసుగులో వుంది. “ఉత్తమోత్తమమ్ములు”.. కేవలం ఉత్తమమే కాదు శ్వాస, ఉత్తమములలో ఉత్తమము. ఆ ముసుగు తీయవలె. ఆ బురఖా తీయవలె.

“తెర తీయగ రాదా”, అంటే ఎవరో వచ్చి తీయరు. మన తెర ను, మన బురఖాను, మన ముసుగును మనమే తీసివేయవలె. ప్రొద్దున గానీ, మధ్యాహ్నం గానీ, సాయంత్రం గానీ, రాత్రి గానీ మన ఇంట్లో మనం కూర్చుని!

ఏ శ్రీశైలమో పోనక్కరలేదు, ఏ తిరుపతి పోనక్కర లేదు! ఏ మక్కా మసీదు గానీ, ఏ కాశీ గానీ, ఏ జెరూసలేం గానీ పోనక్కరలేదు.

మన రెండు కళ్ళూ మూసుకుని, చేతులు రెండూ కట్టేసుకుని ఉచ్చాస నిశ్వాసలు.. ఉత్తమోత్తమములైన ఉచ్చాస నిశ్వాసలు.. ఇదే కదా పిరమిడ్ స్పిరిచ్యువల్ సొసైటీస్ వారి మూల సిద్ధాంతం! చూశారా, ఎక్కడైనా సత్యం ఒక్కటే. “ఏకం సత్”.

దీనినే అన్నమాచార్యుల వారు “ఊపిరిలో దేవుడున్నాడు యోగీంద్రులకు అన్నారు.. “కాయపుటాపిరిలో గని వున్నది” అన్నారు కదా! కనుకనే ఈ “ఉత్తమోత్తమములైన ఉచ్చాస నిశ్వాస పంక్తులరసి మనం బ్రహ్మమవుతాం!” అని వీరబ్రహ్మేంద్రస్వామి మనకు మరి అరటిపండు తొక్కవలిచి చెప్పినట్టు చెప్పారు.

❖ దృష్టి నిలిపేనేని దేవుడు దిగివచ్చు
దృష్టి నిలుపదేని నష్టపడున
దృష్టి లోన సర్వసృష్టి పుష్టమౌను
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!

రావణాసురుడు దృష్టి నిలిపాడు. హిరణ్యకశిపుడు దృష్టి నిలిపాడు. మరి దేవుడు దిగి రాలేదా? గౌతమ బుద్ధుడు దృష్టి నిలిపాడు. శ్రీకృష్ణుడు దృష్టి నిలిపాడు. రమణ మహర్షి దృష్టి నిలిపాడు. జీసస్ క్రైస్ట్ దృష్టి నిలిపాడు. వీరబ్రహ్మేంద్రస్వామి దృష్టి నిలిపాడు. ఎవరు దృష్టి నిలిపినా దేవుడు దిగి వస్తాడు!

తబలా ఎవరూ నేర్చుకున్నా తబలా వారి వశం అవుతుంది. సితార్ ఎవరు నేర్చుకున్నా సితార్ వారి వశమవుతుంది. “ఎవరు నేర్చుకుంటారా తబలా?” అని తబలా ఎదురు చూస్తూ వుంటుంది.

“ఎవరు తపస్సు చేస్తూంటారా? ఎవరు ధ్యానం చేస్తూంటారా? వారి ముందు నేను ప్రత్యక్షం కావాలి” అని ఆ పరమశివుడు చూస్తూంటాడు కదా. “నువ్వు మంచి వాడివా? చెడ్డవాడివా?” అన్న ప్రస్తావనే లేదు.

సాధన చేయవలె, సిద్ధి పొందవలె. సాధన చేసిన ఫలం ప్రత్యక్షమౌను కదా. “సిద్ధి” అంటే దేవుడు - దేవుడు అంటే సిద్ధి... పర్ఫెక్షన్.

ప్రాక్టీస్ మేక్స్ మాన్ పర్ఫెక్ట్. ఎప్పుడైతే నువ్వు సాధన చేస్తావో.. పర్ఫెక్షన్ ప్రత్యక్షం అవుతుంది కదా.

“దృష్టి నిలిపితే” అంటే “ధ్యానం చేస్తే”.. అంటే మనస్సును ఏకాగ్రత చేస్తే. అంటే శ్వాస మీద ధ్యాన ద్వారా మైడియర్ డ్రెండ్స్! అప్పుడు ఆస్ట్రల్ మాస్టర్స్ అందరూ వస్తారు. వాళ్ళంతా వెయిట్ చేస్తున్నారు.. ‘క్యూ’ లో మన ముందర.. మన దివ్యదృష్టి ముందర “ఎప్పుడు కనబడదామా?” అని. మనం కూర్చుంటే చాలు, మనస్సును ఏకం చేస్తే చాలు, వాళ్ళందరూ పరుగు పరుగునా వస్తారు.

ఎవరైతే ధ్యానం చేయరో, అంటే దృష్టి నిలుపరో వారు రకరకాలుగా నష్టపోతారు. “దృష్టి నిలుపడేని నష్టపడును”.. ధ్యానం చేయకపోతే ఎంత నష్టమో. శరీరంలో అరిష్టాలు, దౌర్భాగ్యాలు, రోగాలు, వ్యాధులు.. మనస్సులో విపరీతమైన అలజడి, అశాంతి, దిగులు, నిరుత్సాహం, విసుగు, కోపం; మరి బుద్ధికి ఏదీ అందదు. ఏది సత్యమో, ఏది అసత్యమో తెలియదు! ఆత్మ యొక్క అనుభవం మొత్తంగా మృగ్యం. ఇవన్నీ ఎన్ని నష్టాలో.

“దృష్టి నిలిపితే”.. మనస్సు ఏకాగ్రత చేస్తే.. శ్వాస మీద ధ్యానం పెడితే.. ఎన్ని లాభాలో, అన్ని నష్టాలు ధ్యానం చేయకపోతే! “దృష్టి లోన సర్వ సృష్టి, సకల సృష్టి, చరాచర సృష్టి, ప్రాణికోటి, సర్వం.. అంతా కూడానూ బలోపేతం అవుతుంది. బలవంతమవుతుంది; పుష్టిగా వుంటుంది. కనుక ప్రతి ఒక్కళ్ళూ ధ్యానం చేయవలె.

మానవులు తప్ప ఇతర ప్రాణికోటి అంతా ధ్యానం లోనే వుంది. మానవుడు ఒక్కడే ధ్యానంలో లేడు. ఈ మానవుడు. తన తప్పిదాలు

తెలుసుకొనవలె; మరి తప్పిదాలు సవరించుకొనవలె. తప్పు ఒక్కటే. ధ్యానం చేయకుండా వుండడం. మై డియర్ ఫ్రెండ్స్! వీరబ్రహ్మాండ్రస్వామి వారి యొక్క ఏకైక సందేశం “ధ్యానం చేయవోయి, మనస్సు నిలుపవోయి, దృష్టిని ఏకం చేయవోయి” అని.

❖ “గాలిరీతి విశ్వగోళాలలో నుందు
దివుల భువుల మధ్య తిరుగ గలవు
నీవు లేనిచోటు నిక్కముగా లేదు
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!”

“దివుల భువుల మధ్య” అంటే ఎన్నో డైమెన్షన్స్. హైయర్ డైమెన్షన్స్. ఇది భూలోకమైతే దీనికన్నా పైన భువర్ లోకం! సువర్ లోకం. మహర్లోకం, తపోలోకం, జనలోకం, సత్యలోకం - ఇవన్నీ!

రకరకాల దివులు వున్నాయి. ఈ దివుల, భువుల మధ్య తిరుగుతూ వుంటాం. ఆస్ట్రల్ ట్రావెల్, కాస్మిక్ ట్రావెల్, కాజల్ ట్రావెల్... “గాలి రీతి విశ్వగోళాలలో నుందువు”, ఈ భౌతిక శరీరంలో, భౌతిక కాయంలో మనం చిక్కుపడిపోయాం! “ఈ శరీరమే నేను” అనుకుంటున్నాం! “ఈ శరీరం లోనే ప్రయాణం” అనుకుంటున్నాం. కానీ ఈ శరీరం వదిలిపెట్టేసి.. సూక్ష్మం ద్వారా, కారణం ద్వారా, మహాకారణం ద్వారా.. ఎన్నో లోకాలలో మనం తిరుగవచ్చు. సృష్టిలోని లోకాలకు లెక్కే లేదు. త్రిలోక సంచారం చేయవలె, త్రికాల జ్ఞానం కలిగి వుండవలె.

“గాలి రీతి విశ్వగోళాలలో, దివుల భువుల మధ్య తిరుగ గలవు, నీవు లేని చోటు నిక్కముగా లేదు”, ఆస్ట్రల్ ట్రావెల్ గురించీ, సూక్ష్మ శరీరయానం గురించీ ఎంత చక్కగా చెప్పారో శ్రీ వీరబ్రహ్మాండ్రస్వాముల వారు!

❖ “తనువు నడివిజేసి తనలోనె గూర్చుండి
తపము జేయలేని తాపసులెల్ల,
నడవి యందు జేరి యలజడి పడెదరు
విశ్వదాభిరామ విసుర వేమ!”

‘తనువు’, ‘దేహం’ అనే ‘అడవి’లో ఉండి ధ్యానం చేయలేని తాపసులు అడవులకు పోయి శ్రమపడుతూంటారు తప్ప మరేమీ సాధించలేరు.”

ధ్యానయోగ సాధనకు ఏ కోసకూ పోనక్కరలేదు. ఏ హిమాలయాలూ అవసరం లేదు. మన ఇల్లే ఆశ్రమం కావాలి. మన శరీరాన్నే అడవి చేసి అందులోనే స్థిరంగా కూర్చోవాలి.

“దేహో దేవాలయో ప్రోక్తః జీవోద్దేవో సనాతనః” అన్నారు కదా శంకరాచార్యులు! మనం ఈ దేహంలోనే “దేహి” అని వున్నాం. కనుక మనల్ని మనం తెలుసుకోవడమే చెయ్యవలసినది.

“తపము” అంటే “సాధన” ఏ సాధన? “ఆనాపానసతి!”.. ఈ సాధన చేయటానికి అడవుల అవసరం ఏముంది? ఈ విషయం తెలియకుండా అడవుల కేగితే అలజడి తప్ప ఏం మిగిలుతుంది? “తపస్సు చేయాలి” అంటే అందరికీ గుర్తొచ్చేవి ముందుగా హిమాలయాలు! తరువాత అడవులు! ఇదీ భారతీయుల ఆధ్యాత్మిక విద్యా పాటవం!.. ఆధ్యాత్మిక ‘పరి’జ్ఞానం! తెలుసుకోవలసినవి ఏమిటంటే తపస్సు అంటే “ధ్యానం”. ఇది “అంతర్‌యానం” తప్ప “బహిర్‌యానం” కాదు.

కనుక ఏం చెయ్యాలి? ఎక్కడ వున్నవారు అక్కడే “గవ్‌చప్”.. అంటే, “ఎక్కడ వున్నవారు అక్కడే గమ్మున వుండాలి!” తనువునే అడవి చేయాలి; తనువునే హిమాలయాలు చేయాలి; ఉన్నచోటే సాధనను మొదలు పెట్టాలి.

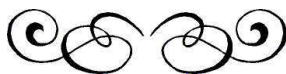
❖ “ప్రాణాయామం ప్రత్యాహారం
నిత్యానిత్య వివేక విచారమ్ ।
జాప్యసమేత సమాధి విధానం
కుర్వవధానం మహదవధానమ్ ॥”

“ప్రాణాయామం, ప్రత్యాహారం, ఆత్మానాత్మ వివేకం.. వీటినే జపమాలగా త్రిపుతూ, సమాధి విధానమైన ఈ మార్గాన్ని జాగ్రత్తగా అనుష్ఠించాలి. ఇది చాలా గొప్ప అనుష్ఠానం.”

“చేయవలసింది ‘శ్వాస మీద ధ్యాన’.. కావలసింది ‘అంతర్ ముఖం’.. విచారించవలసింది ‘నిత్యానిత్యాలు ఏమిటి?’, ‘అవివేకం అంటే ఏమిటి?’ అని. ఈ ప్రాణాయామం అంటే ‘ఆనాపానసతి’, ప్రత్యాహార, ధారణలు కలిసి ‘విపస్నన’ అవుతుంది. ఆనాపానసతి, విపస్ననలు కలిసి ‘ధ్యాన సాధన’ అనబడుతుంది.

నిత్యానిత్యవివేక విచారమే ‘జ్ఞాన సాధన’. ఈ ధ్యాన జ్ఞాన సాధనలు నిరంతరంగా కొనసాగుతూండాలి. అంటే వాటి ‘జపం’ నిత్యమూ జరగాలి. అదే నిర్వికల్ప సమాధి విధానం.

‘సమాధానాలన్నీ దొరికిన స్థితి’ని ‘సమాధి’ అంటాం! శంకరాచార్యుల వారు అందరినీ ఈ అవధానమే చెయ్యమన్నారు. అంటే, ఈ శాస్త్ర అధ్యయనమే చేయమని చెప్పారు. ఇదే అత్యంత అద్భుతమైన శ్రేష్ఠమైన అవధానం!

శాకాహారం

- ❖ “జీవులను వధించి జీవికి వేసెనా
జీవ దోషములను జిక్కువడును;
జీవహింస చేత చిక్కునా మోక్షంబు?
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!”

రామచంద్రా! ఏం మనుష్యులో! ఏం రాక్షసులో! గుళ్ళకు వెళతారు, చికెను తింటారు. మసీదు కెళతారు, మఠాన్ని తింటారు. రామచంద్రా! ఇదేనా మానవత్వం? కాదు, ఇదంతా రాక్షసత్వం!

మై డియర్ ఫ్రెండ్స్! మై డియర్ మాస్టర్స్! మై డియర్ గాడ్స్! సకల వేదసారమే వీరబ్రహ్మాండస్వామి వారి మతం సకల మతాల సారమే! సకల ధ్యాన శాస్త్రసారమే వీరబ్రహ్మాండస్వామివారి యొక్క అభిమతం. వీరబ్రహ్మాండస్వామి వారి ఆత్మ అనుభవాలే వారి యొక్క జీవితానికి దర్పణాలు. వారు అకుంఠిత ధ్యానసాధన చేసి చివరికి సజీవ సమాధి చెందారు; మరి వారు సశరీరంగా ఒక గృహంలో దిగి పైన తన తల మీద తలుపు మూయించారు. రాళ్ళు పెట్టించుకున్నారు.

- ❖ “పరశరీరములను స్వశరీరమట్లుగా
తలచువాడు హింస సలుపబోడు;
హింస సలుపనట్టి ఇంగితజ్ఞుడె బ్రహ్మ
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!”

హింస సలుపనట్టి వాడే, ఇంగితజ్ఞుడే, అలాంటి మాస్టర్ బ్రహ్మ బ్రహ్మ అంటే సృష్టికర్త. మూల చైతన్యం.

“హింసా ఛోడో, హంసా పకడో,” అని ఎలుగెత్తి ఘోషిస్తున్నాయి కదా పిరమిడ్ ధ్యాన కేంద్రాలు! మై డియర్ ఫ్రెండ్స్, ఈ రోజు నుంచి హింసను వదిలేద్దాం, హంసను పట్టుకుందాం! ‘హింస’ అంటే మాంసభక్షణ, ఏ జంతువునూ చంపరాదు. ఈ ప్రపంచంలో, ఈ సృష్టి లో వున్న సకల జీవరాసులు, జంతువులు, పక్షులు మన సోదరులు, మన తోబుట్టువులు

మై డియర్ ఫ్రెండ్స్!

“మాంసం తినరాదు. కోడి, మేక, చేప రొయ్య, రామచంద్రా! ఎంత నికృష్టలో”... అంటున్నారు వీరబ్రహ్మాండస్వామి!

- ❖ “ పక్షిజాతి బట్టి, పరగ హింసలబెట్టి,
కుక్షినిండ కూడు కూరుటకును,
వండి తినెడివాడు వసుధ ఛండాలుడు!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ! ”

ఆత్మజ్ఞానం

- ❖ భక్తులైనవారు పరిపక్వబుద్ధిచే
ధ్యానమందు నాత్మ నందగలరు;
ఆత్మ నందు శాశ్వతానంద సుఖ మబ్బు
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!

భక్తులంటే “దేవుడు ఉన్నాడు” అని నమ్మేవారు. “ఆత్మ అనేది ఉన్నది”.. అని నమ్మేవాళ్ళు ఆస్తికులైనవారు; మరి “దేవుడు అనేవాడు ఎక్కడా లేడు! మట్టి మట్టిలో కలిసిపోతుంది! గాలి గాలిలో కలిసిపోతుంది; ఆత్మ అనేది ఎక్కడా లేదు అనేవాడు నాస్తికుడు.

ఆత్మ అన్నది ఉన్నది అని - గ్రుడ్డిగా అయినాసరే - నమ్మేవాళ్ళు భక్తులు. ఈ గ్రుడ్డి నమ్మకంతో ఉన్న భక్తులు వాళ్ళు ఇంకా ఒకానొక పరిపక్వం ద్వారా బుద్ధిని చేకూర్చుకుని ధ్యానంలో ఆత్మనందగలరు. ఎంత స్పష్టంగా చెప్పారో! ఎంత సుస్పష్టంగా చెప్పారో వీరబ్రహ్మాండస్వామి!

‘భక్తి’ అనేది ఒకానొక మూఢత! కారణం తెలియని ఒక నమ్మకం! “ఎవడో పైన వున్నాడు; వాడు నన్ను రక్షిస్తాడు; వాడిని నేను పూజించాలి; రాళ్ళను మ్రొక్కాలి; ఆవును మ్రొక్కాలి” తులసి చెట్టుకు మ్రొక్కాలి; అనుకుంటారు. కానీ, ఎంతవరకైతే ధ్యానంలో ప్రవేశించకుండా ఆత్మ

పదార్థాన్ని అనుభవించరో వారు ఎప్పుడూ కూడానూ శాశ్వతమైన ఆనందాన్ని, శాశ్వతమైన సుఖాన్ని సంపాదించుకోలేరు గదా!

వీరబ్రహ్మాండస్వామి డైరెక్ట్ గా పాయింట్ కు వచ్చేసారు. ధ్యానం అనే పాయింట్! అక్కడికి రావాలి అంటే బుద్ధి అన్నది పరిపక్వం కావాలి. ఎవరైతే “పిరమిడ్ స్పిరిచ్యువల్ సొసైటీ”కు వచ్చారో ఎవరైతే శాస్త్రానికీ, ధ్యాన యోగానికీ, ధ్యాన అభ్యాసానికీ వచ్చారో.. వారు పరిపక్వబుద్ధి కలిగి వున్నవారు. “పరిపక్వబుద్ధి లేనివారు “ధనమే మోక్షం” అనుకున్నవారు; “ధనం లోనే సుఖం” అనుకుంటున్నవారు. “ధనంలోనే పేరు ప్రతిష్ఠ వుంది” అనుకుంటున్నవారు. వారు పరిపక్వబుద్ధి లేనివారు; అపరిపక్వబుద్ధి వున్నవారు.. అంటే బుద్ధిహీనులు.

ఎంత చక్కగా చెప్పారో శ్రీ వీరబ్రహ్మాండ స్వామి! “ధ్యానమందు నాత్మనందగలరు”. ఒకటి ప్రక్కన ఎన్ని సున్నాలున్నా, ఆ సున్నాల ముందు ఒకటి లేకపోతే ఏమైనా అర్థం, పర్థం ఉందా? ఏమైనా విలువ ఉందా బ్రతుకుకు? నువ్వు సంగీత కళాకారుడవైనా, సితార్ వాద్యగాడివైనా, మరి M.L.A అయినా, ప్రధానమంత్రి అయినా దాని ముందు ఈ ధ్యానం అన్నది లేకపోతే, ఆత్మజ్ఞానం అన్నది లేకపోతే ఎందుకూ పనికిరాదు నీ సితార్ వాద్యం, నీ M.L.A గిరి, నీ చీఫ్ మినిస్టర్ గిరి! మై డియర్ ఫ్రెండ్స్! ఎంతటి పొజిషన్ ఉన్నా లాభం లేదు.

ఎవరైతే ధ్యానంలోకి వస్తారో వారు పరిపక్వబుద్ధి కలిగి ఉన్నవారు. “ధ్యానంలోకి రానివారు బుద్ధి లేనివారు” అని వీరబ్రహ్మాండ స్వాములవారు వక్కాణించి చెప్పారు. ప్రతి మాస్టరూ ఇదే చెబుతాడు. ధ్యానం అంటే మన లోపలికి మనం వెళ్ళడం!

జీసస్ క్రైస్ట్ ఏమన్నాడు అంటే Seek ye the kingdom of God; the Kingdom of God is within. దేవుని రాజ్యం లోపల ఉంది. లోపల ఉన్న దేవుని రాజ్యంలోకి ప్రవేశించటమే ధ్యానం కదా. “శాశ్వతానంద సుఖ మబ్బు” అని చెప్పారు వీరబ్రహ్మాండ స్వామి. అశాశ్వత సుఖం కాదు, శాశ్వత సుఖం అన్నమాట! శాశ్వతమైన ఆనందం. డబ్బు, పదవి, పేరు,

ప్రఖ్యాతి... “నేను సంగీతం చాలా బాగా వాయిస్తాను...” ఈ విధంగా చాలా మంది అనుకుంటారు నిజమే! సంగీతం చాలా బాగా వాయిస్తే మంచి ఆనందం, సుఖం వస్తాయి! కానీ “శాశ్వతానందం కావాలి” అంటే కేవలం ధ్యానమే శరణ్యం, మై డియర్ ఫ్రెండ్స్.

మనిషి చనిపోయిన తరువాత ఎన్నో లోకాలకు వెళ్తాడు. పుణ్యం చేస్తే పుణ్య లోకాలకు! పాపం చేస్తే నరక లోకాలకు! పాపలోకాలకు! పాపలోకాలకు పోయినా, పుణ్యలోకాలకు పోయినా తిరిగిరావలసిందే. “క్షీణే పుణ్యే మర్త్య లోకం విశంతి” అన్నాడు కదా. భగవద్గీతలో శ్రీకృష్ణుడు. కనుక ఎంత పుణ్యం చేసినా తిరిగి ఈ లోకానికే వస్తున్నాం. “ఈ లోకానికి వచ్చిపోయే.. ఈ యొక్క రాకపోక..లు మానుకోవలె” అంటున్నారు వీరబ్రహ్మాండ్ర స్వామి.

❖ యస్త్వాత్మరతిరేవ స్యాదాత్మతృప్తశ్చ మానవః

ఆత్మన్యేవ చ సంతృప్త స్తస్య కార్యం న విద్యతే || (భ.గ3-17)

“ఏ మానవుడు ఆత్మలోనే క్రిడిస్తూ, ఆత్మలోనే తృప్తి పొందుతూ, ఆత్మలోనే సంతోషపడుతూంటాడో అలాంటి ఆత్మజ్ఞానికి ఇంక చేయవలసిన కర్తవ్యం ఏదీ వుండదు.”

నాలుగు క్షేత్రాలు!

నాలుగు క్షేత్రాలలో ప్రథమ, మౌలికక్షేత్రం-ఆత్మక్షేత్రం.

ఆత్మ క్షేత్రంలోనే సదా క్రిడిస్తూ వుండాలి.

ఆత్మక్షేత్రంలోనే సదా సంతోషపడుతూ వుండాలి.

ఇలాంటి వాళ్ళనే “ఆత్మజ్ఞానులు” అంటారు.

అలా వుంటున్న వాళ్ళకు వేరే చేయవలసిన కార్యం అంటూ ఏదీ ఉండదు.

అలా కాకుండా కేవలం భౌతిక క్షేత్రంలో తృప్తిపొందాలని

చూసేవారు ఎప్పుడూ శాశ్వత తృప్తిని పొందలేరు.

భౌతిక క్షేత్రంలోనే సంతోషం పొందాలనుకునేవారు ఎప్పుడూ

శాశ్వత సంతోషాన్ని పొందలేరు.

శంకరాచార్యుల వారు కూడా అన్నారు కదా..

“యస్య బ్రహ్మిణి రమతే చిత్తం నందతి నందతి ఏవః” అని..

“ఎవరైతే ఎప్పుడూ ఆత్మక్షేత్రంలోనే క్రిడిస్తూ వుంటారో వారికే ఆనందం! ఆనందం! ఆనందం” అని!

❖ “విశ్వమందు బ్రహ్మ విస్తరించుట గాక,
వేరే బ్రహ్మమనుచు వెదుకనేల?
తగిలి యుండు గాదె తనలోన బ్రహ్మము!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“విశ్వమంతా బ్రహ్మపదార్థం విస్తరించి వుండగా వేరే బ్రహ్మం ఎక్కడో వుందంటూ వెదకడం ఎంత చోద్యం! ఈ దేహంతో తగిలే వుందిగదా తనవరకూ సంబంధించిన బ్రహ్మపదార్థం!”

“భూరితి బ్రహ్మ!” అన్నదే “బ్రహ్మ..” అనే పదానికి నిర్వచనం. “భూ” అంటే గొప్పదైనది, అంటే, “మహత్తరమైన ఉనికి కలిగి వున్నది”, కనుక, “బ్రహ్మము” అంటే, “మహత్తరమైన ఉనికి వున్నమూల వస్తువు” అని అర్థం.

ఉనికి వున్నదే బ్రహ్మం లేదా బ్రహ్మపదార్థం. విశ్వంలో అంతా నిండి వున్నదే ఈ “మూల చైతన్యం”, అథవా “బ్రహ్మపదార్థం”. బ్రహ్మపదార్థం యొక్క ఘనీభవీకరణమే ఈ భౌతిక విశ్వం అంతా ..మరి.. ఇంకా అనేకానేక కోట్లాది ఇతర సూక్ష్మతర విశ్వాలు.

“విశ్వం వేరే; బ్రహ్మ పదార్థం వేరే” అని ఎక్కడా వుండదు. “నేను”, “నేను” అని ప్రతీదీ ఘోషిస్తూ వుండేదే “బ్రహ్మ పదార్థం”. దేహంలో “దేహి” ఎలా విస్తరించి వుందో అలాగే విశ్వంలో తత్సంబంధిత “విశ్వాత్మ” కూడా విస్తరించి వుంది.

అదే విధంగా ఓ అణువులో “అణువాత్మ”.. ఓ కణం లో “కణాత్మ” కూడా విస్తరించి వున్నాయి! తదేకం అవుతున్నాయి! కణవిఘటన జరగవచ్చు గాక కణాత్మకు ఎంత మాత్రమూ అంతరాయం వుండదు! శరీరం చావచ్చు గాక.. జీవాత్మ చావదు! ఈ విషయాన్ని క్షుణ్ణంగా తెలుసు కోవటమే “ఆత్మజ్ఞానం” అన్నా.. మరి “బ్రహ్మజ్ఞానం” అన్నా!

నేల విడిచి సాము ఎలా ఎక్కడా లేదో, తాను కాని దైవ పదార్థము,
బ్రహ్మపదార్థం ఎక్కడా లేదు

❖ “వేదవిద్యలెల్ల వేశ్యల వంటివి -
భ్రమల బెట్ట తేటపడగనీవు;
గుప్తవిద్య యొక్కటే కులకాంత వంటిది -
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“వేద విద్యలన్నీ.. అంటే ప్రాపంచిక విద్యలన్నీ.. వేశ్యల వంటివి.
అవి భ్రమలలో పరిభ్రమింపచేస్తాయే కానీ మనల్ని తేటపడనీయవు; గుప్త
విద్య అయిన రాజయోగం ఒక్కటే ‘తాళికట్టిన భార్య’ వంటిది.”

“త్రైగుణ్య విషయా వేదాః నిస్రైగుణ్యో భవార్జున” అన్నారు గ్రాండ్
మాస్టర్ శ్రీ కృష్ణ! అంటే. “వేద విషయాలన్నీ త్రిగుణాత్మకాలే! అంటే, తమో
రజోసాత్త్విక విషయాలకు సంబంధించినవే! నువ్వు మట్టుకు
త్రిగుణాతీతుడు కా! ఓ అర్జునా!” అంటున్నాడు ఆ పరమాత్ముడు.

అలాగే, “శుభాశుభ పరిత్యాగీ, భక్తిమాన్యః స మే ప్రియః” అన్నాడు.
అంటే, “ఎవ్వరైతే మంచినీ చెడునూ రెంటినీ పరిత్యజిస్తాడో, తనలో తానే
నిమగ్నుడయి వున్నాడో అలాంటివాడు నాకు ప్రియుడు” అని.

అశుభకార్యకలాపాలు తమో, రజో గుణాల నుంచి సంభవించినవి.
అలాగే శుభ కార్యకలాపాలు సత్త్వగుణాత్మకాలు. అయితే, శ్రీకృష్ణుడు ఈ
రెంటినీ పరిత్యజించమంటున్నాడు. పరిత్యజించి, “భక్తిమాన్యుడు” కమ్మని
సలహా ఇచ్చాడు. అంటే, తనలో తాను నిమగ్నమవమన్నాడు. అదే ‘గుప్తవిద్య’
అయిన ధ్యాన యోగం!

గుప్తవిద్యే “రాజవిద్య”, “రాజయోగం” అని శ్రీకృష్ణుడు వక్కాణించాడు.
ఈ విద్యను “గుహ్యోతిగుహ్యం” అని అభివర్ణించాడు. అంటే, “గుప్తంలో
గుప్తం” అని అర్థం.

ఆ గుప్త విద్యే “ధ్యానం” అనే రాజ విద్య! వేద విద్యలన్నీ మనల్ని

సత్యాన్నించీ ఈ, శాశ్వత శాంతినుంచీ ప్రక్కకు మరలిస్తాయి వేశ్యలలాగా! ఎందుకంటే వేదాలు ఎన్నో కర్మకాండలను మనకు నిర్దేశిస్తాయి.. సూటిగా సత్యం దగ్గరకు చేరనీయవు. కానీ, “సహధర్మచారణి” వంటిది సదా కలిసిపోయి వుండేది. “ఆస్తి అయినది కేవలం గుణాతీతమైన ఆత్మజ్ఞానమే” అని వేమనార్యుని దివ్యజ్ఞాన బోధ!

❖ “అంతరంగమందు ననువుగా శోధించి,
తలప దలప ముక్తి తనకు గలుగు;
బాహ్యరంగమందు భాషింప దెలియునా?
విశ్వదాభిరామ విసుర వేమ!”

“అంతరంగంలో మనస్సును నిల్పి నిరంతరం సాధన కొనసాగిస్తూ వుంటే ముక్తి కలుగుతుంది; బయటి మాటల వలన ప్రయోజనం ఏముంది?”

“ముక్తి” అనేది బాహ్యవస్తువు కాదు! అది పూర్తి అంతరంగంలో క్రమక్రమంగా దృగ్గోచరం అయ్యే విషయం

అంతరంగంలో “అనువు” గా.. అంటే “తెలివి” తో.. శోధిస్తేనే అది లభ్యం (ఏమిటా “అనువు?” అదే ఆనాపానసతి, “శ్వాస మీద ధ్యాన” ‘ఆ విధంగా “తలప, తలప” అంటే “సాధన చేయగా చేయగా”, “ముక్తి తనకు గలుగు” అంటే “ఎవరికి వారికేముక్తి గలుగుతుంది” అని!

“ముక్తి” అంటే ఆత్మానుభవంతో కూడిన బుద్ధివికాసం: “ముక్తి” అంటే దుఃఖరాహిత్య స్థితి. ఇక అన్నింటినీ ఆనందించే స్థితి, అన్నింటి ద్వారా పురోగతిని అనుభవించే స్థితి.

అంతా తనలోనే చూసుకునే స్థితి. అంతటిలో తననే చూసుకునే స్థితి. సృష్టి రహస్యాలన్నీ ఆకళింపు చేసుకున్న స్థితి. ఇది ఒక్క రోజులో దొరికే సుల భమైన వస్తువు కాదు. ఆమరణపర్యంతం అంతరంగ సాధనతో వికసించే సుగంధ పుష్పం.

“సాధన” అనేది ఈ విధంగా వుండగా బాహ్యంలో ఊరికే

శుష్కవేదాంత భాష్యాలు భాషిస్తే ఏం లాభం? వాక్-జ్ఞానం వల్ల లోపల సమాధి స్థితి లభ్యమవుతుందా? “పారాయాణా పరంపరల వల్ల ఆత్మజ్ఞానం సిద్ధించదు” అన్నమాట!

❖ “ఇంద్రియాణి మనో బుద్ధి రస్యాధిష్ఠానముచ్యతే ।
ఏతైర్విమోహయత్యేష జ్ఞాన మావృత్య దేహినమ్॥”

(భ.గ.3-40)

“ఇంద్రియాలు, మనస్సు, బుద్ధి - ఇవన్నీ కామానికి ఆశ్రయాలని చెప్పబడుతున్నాయి; ఆ ఇంద్రియాలలో కామం ఆత్మజ్ఞానాన్ని మరుగుపరచి జీవాత్మని మోహింపజేస్తుంది.”

“నిప్పు మీద వున్న నివురు మూడు పొరలు”

1. ఇంద్రియాలు 2. మనస్సు 3. బుద్ధి

ఇక్కడ ‘బుద్ధి’ అంటే “సమాజం నుంచి అరువు తెచ్చుకున్న బుద్ధి” అని అర్థం!

ఈ బుద్ధి మహాత్ముల దగ్గర నుంచి కష్టపడి సంపాదించుకుని తెచ్చుకున్నది కాదు!

ఈ బుద్ధి ఆత్మజ్ఞానం ద్వారా వచ్చిన బుద్ధి కాదు!

మూర్ఖ సమాజం కేవలం “ఓ మూర్ఖమైన బుద్ధి”నే ఇస్తుంది!

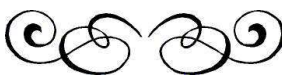
ఎలాగైతే శాస్త్రజ్ఞులు “మాంసం తినండి” అని చెప్తారో అలాంటి బుద్ధి అన్నమాట!

ఎలాగైతే పూజారులు “విగ్రహాలను ఆరాధించండి” అని చెప్తారో ‘అలాంటి బుద్ధి’ అన్నమాట!

ఎలాగైతే డాక్టర్లు “మీ రోగాలకు మా దగ్గర మందులు ఉన్నాయి” అని అంటారో అలాగ!

ఈ మూడు కూడా కామ, క్రోధ, విశృంఖలత్వాలకు ఆశ్రయాలు..

ఇవి జీవాత్మను కప్పేసి, మరుగు పరిచి మోహింప చేస్తూంటాయి!

❖ “సూత్రమెరిగి వెలుగు చూడగ చూడగ
పాపజాలమెల్ల రూపుమాయు
పూర్వజన్మ కర్మ బూడిదైపోవు
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!”

‘సూత్రం’ అంటే ఈ యొక్క ఆనాపానసతి ధ్యాన శాస్త్రం! ఈ యొక్క శ్వాస మీద ధ్యాన!” సూత్రం ఎరిగి వెలుగు చూడగా, చూడగా పాపజాలమెల్ల రూపుమాయు; పూర్వజన్మ కర్మ బూడిదయై పోవు కాళికాంబ”. ఎన్నో జన్మల సంచితమైన పాపకర్మలన్నీ బూడిదై పోవాలి.. అంటే “జ్ఞానాగ్ని దగ్ధ కర్మాణం” అని భగవత్గీతలో శ్రీకృష్ణుడు చెప్పే వున్నాడు కదా.. అనుభవైక ఆత్మజ్ఞానం లోనే ఈ కర్మలు దగ్ధమవుతాయి. కర్మల దగ్ధమైనప్పుడే కర్మ పరంపర నుంచి, జన్మ పరంపర నుంచి ఒకానొక ఆత్మ విడుదలవుతుంది. మై డియర్ ఫ్రెండ్స్! “సూత్రం” అంటే “ఆనాపానసతి”, సూత్రమంటే “శ్వాస మీద ధ్యాన”. సూత్రమంటే “అప్పో దీపో భవ”, సూత్రం అంటే “ఉద్ధరేదాత్మనాత్మానామ్”.

“ సూత్రమెరిగి వెలుగు ” అంటే “ఎన్లైటెన్మెంట్”, “చూడగా చూడగా”... సాధన చేయగా, చేయగా, చేయగా.. “పాపజాల మెల్ల రూపుమాయు” ఎన్ని జన్మల, ఎన్ని కర్మల పాప సంచితమంతా క్షణకాలం లో పటాపంచలవుతుంది. సాధన చేయగా చేయగా, పూర్వజన్మ కర్మ బూడిదైపోవు, కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!

❖ యోగస్థః కురు కర్మాణి సంగం త్యక్త్వా ధనంజయః।
సిద్ధ్యసిద్ధ్యోః సమో భూత్వా సమత్వం యోగ ఉచ్యతే॥

(భ.గ.2-48)

“ధనంజయా! ఆసక్తి వదలి సిద్ధి.. అసిద్ధి అనే ఈ రెండింటిలో సమ బుద్ధి కలిగి.. యోగంలో నిలిచి.. కర్తవ్య కర్మలు ఆచరించు; సమత్వాన్నే ‘యోగం’ అని అంటారు.”

‘యోగస్థితి’ లోనే కర్మలన్నీ చేయాలి.

‘యోగస్థితి’ లో వుండకుండా చేసే కర్మలన్నీ అనర్థహేతువులే.

కర్మలను చేస్తూ వున్నా వాటి పట్ల ఆసక్తిరహితుడిలాగా వుండాలి.

ఫలితాలను-అవి పూర్తిగా ఫలించినా, కొద్దిగా ఫలించినా,

వాటిని సమభావనతోనే గ్రహించాలి.

సమత్వమే అత్యంత గొప్పదైనది.

సమత్వమే నిజమైన ‘యోగం’ అనిపించుకుంటుంది.

‘సమత్వం’ అంటే అన్నింటినీ సరిసమానంగా చూడటం.

మొదట యోగస్థితిని పొందాలి-తరువాత

ఆ చక్కటి చిక్కటి యోగస్థితిలో-సమస్త కర్మలనూ చేయాలి.

“ఆత్మనో మోక్షాయ-జగద్ధితాయ చ”

మొదట ఆత్మకు మోక్షం..తరువాతే జగత్ హితం కదా!

❖ నియతం కురు కర్మత్వం కర్మజ్యాయోహ్యకర్మణః ।

శరీర యాత్రాపి చ తేన ప్రసిద్ధ్యేదకర్మణః ॥

(భ.గ. 3-8)

“నువ్వు శాస్త్ర విహితమైన కర్తవ్య కర్మలను ఆచరించు: కర్మలు చేయకుండా వుండడం కన్నా, కర్మలు చేయడమే ఉత్తమం; కర్మలు చేయకపోతే నీ శరీర యాత్ర కూడా సిద్ధించదు.”

“తక్కువ కర్మలు చేయడం” కన్నా “ఎక్కువ కర్మలు చేయడం” అన్నది ఉత్తమం.

“ఎక్కువ కర్మలు చేయడం” కన్నా “ఇంకా ఎక్కువ కర్మలు చేయడం” అన్నది ఉత్తమోత్తమం.

నిజానికి కర్మలు చేయకపోతే భౌతిక కాయం కూడా నిలవదు.

అలా చేస్తే భౌతిక శరీరం చచ్చి ఊరుకుంటుంది.

ఎలాంటి కర్మలు చేయాలో తెలుసుకుని అలాంటి కర్మలే చెయ్యాలి.

శాస్త్రసమ్మతమైన కర్మలే చెయ్యాలి.

కర్మలు చెయ్యడంలో సోమరితనం ఎప్పుడూ తగదు.

‘తమోగుణం’ కన్నా ‘రజోగుణం’ వెయ్యిరెట్లు కాదు-లక్షరెట్లు గొప్పది!

❖ యదృచ్ఛాలాభసంతుష్టో ద్వంద్వాతీతో విమత్సరః ।
సమః సిద్ధావసిద్ధౌ చ కృత్వాపి న నిబధ్యతే ॥

(భ.గ.4-22)

“కోరుకోకుండానే లభించిన వస్తువుతో ఎల్లప్పుడూ తృప్తిపొందేవాడు, ఎవరి పట్లా లేశమాత్రమైనా ఈర్ష్య లేనివాడూ, ప్రాప్తంలోనూ, అప్రాప్తంలోనూ సమబుద్ధి కలవాడూ కర్మలు.. చేసినప్పటికీ.. వాటిచే బంధింపబడడు.”

“కోరి సాధించరాదు..

కోరక వచ్చినది కాదనరాదు..

వస్తూంటే వస్తోందని సంబరపడరాదు.. -

పోతూ వుంటే పోతోందని బాధ పడరాదు..”

అని కర్నూలు సదానందయోగి 1981లో నాకు చేసిన ప్రబోధం.

అంతా మనమే! కనుక, ఎవరి పట్ల ఈర్ష్య?

పని జరగడానికి కష్టపడాలి..

కానీ, పని జరిగినా జరక్కపోయినా చలించకూడదు!

ఈ విధంగా జీవించడమే బంధ విమోచన మార్గం.

యోగ సాధన ద్వారానే ఈ జ్ఞానం లభ్యం..

జ్ఞానం లభ్యమైన తర్వాతే సరైన కర్మాచరణం -

అంటే, ఆధ్యాత్మికజ్ఞాన పూరితమైన కర్మాచరణ సాధ్యం.

ఆధ్యాత్మిక జ్ఞాన పూరిత కర్మాచరణే ముక్తి మార్గం.

❖ కర్మణ్యేవాధికారస్తే మా ఫలేషు కదాచన।
మా కర్మఫల హేతుర్భూత్వా తే సంగోస్త్యకర్మణి॥

(భ.గ.2-47)

“నీకు కర్మచేయడానికే అధికారం వుంది; ఫలితాల నిర్ణయంలో

ఎప్పుడూ హస్తం లేదు. కనుక నువ్వు కర్మఫలితాలకు కారణం కావద్దు. అలా అని కర్మల చేయకుండా వుండడానికి ఆసక్తుడవు కావద్దు!”

కర్మలను చేయడానికే మనకు హక్కు ఉంది..

కర్మలను సదా అప్రమత్తతతో చేస్తూ ఉండాలి..

ఎన్ని ఎక్కువ కర్మలను చేస్తూంటే అంత గొప్పవారం మనం.

‘అష్టావధాని’ గా కావాలి! ‘శతావధాని’ గా కావాలి!

‘సహస్రావధాని’ గా కావాలి !

అదీ మన ధ్యేయం.. అదీ మన గమ్యం..

‘అకర్మణత్వం’ అన్నది ఎప్పుడూ వుండకూడదు..

సోమరిపోతుగా, నిద్రపోతుగా మనం ఎప్పుడూ ఉండకూడదు..

ఎప్పుడూ ‘కర్మిష్ఠి’ గానే ఉండాలి..

చేస్తున్న కర్మలను ఎప్పుడూ ‘లెక్కలు’ కట్టకూడదు..

‘లెక్కలు’ కట్టడానికి మన దగ్గర సరి అయిన ‘డేటా’ ఏమీ లేదు..

లెక్కలనూ, ఫలితాలనూ పూర్ణ సృష్టికే వదిలేయాలి..

సృష్టికి మాత్రమే తెలుసు ‘సరి అయిన లెక్కలు’ కట్టడం!

జన్మ జన్మల లెక్కలు ప్రకారం రావాల్సింది అంతా వచ్చే

తీరుతుంది..

జన్మ జన్మల లెక్కలు ప్రకారం పోవాల్సిందంతా పోయే

తీరుతుంది!

❖ యజ్ఞార్థాత్కర్మణో న్యత్ర లోకోయం కర్మబంధనః ।

తదర్థం కర్మ కౌంతేయ ముక్త సంగః సమాచార ॥

(భ.గ.3-9)

తాత్పర్యం : “ ‘యజ్ఞం’ కోసం చేసే కర్మలు తప్ప, ఇతర కర్మలలో ఆసక్తి గల ఈలోకం కర్మలచే బంధింపబడి వుంటుంది. కనుక, ఓ అర్జునా! నువ్వు ఆసక్తి లేనివాడవై ‘యజ్ఞం’ కోసం చక్కగా నీ కర్తవ్య కర్మల్ని ఆచరించు.”

రెండు రకాల కర్మలున్నాయి.

ఒకటి..మనకోసం మనం చేసుకునే కర్మలు.

రెండు..లోకకళ్యాణార్థం చేసే కర్మలు.

లోకకళ్యాణార్థం చేసే కర్మలను “యజ్ఞం” అంటారు.

కర్మ.. ముఖ్యంగా వివేక రహితమైన కర్మ.. బంధాన్ని కలిగిస్తుంది.

కానీ, “యజ్ఞం” ఎప్పుడూ బంధ విమోచనం కలిగిస్తుంది.

కృష్ణుడి ఆదేశం యజ్ఞాలను మాత్రమే చేపట్టమని..స్వార్థకర్మలుతీసేయమని.

స్వార్థకర్మలు ఒకవేళ చేసినా పూర్తిగా వివేక సహితంగా ఉండాలి.

అంటే, కర్తవ్య కర్మలనే ఆచరించాలి..

అంటే ధర్మయుత లోకకళ్యాణకర కర్మలనే చేపట్టాలి.

❖ ప్రకృతేర్గుణ సమూహాః సజ్జంతే గుణ కర్మసు ।
తానకృత్స్నువిదో మందాస్పృత్స్ను విన్నవిచాలయేత్ ॥

(భ.గ3-29)

“ప్రకృతి యొక్క గుణాల వల్ల మోహితులైన వారు, గుణాలలోనూ, కర్మలలోనూ, కర్మలలోనూ ఆసక్తులు అవుతారు : అటువంటి అల్పజ్ఞులను ఆత్మజ్ఞులైనవారు చలింపజేయకూడదు.”

అల్పజ్ఞులు వేరే! ఆత్మజ్ఞులు వేరే..

ఆత్మజ్ఞులు అల్పజ్ఞులు కాలేరు..

అల్పజ్ఞులు ఆత్మజ్ఞులు కాలేరు..

తమోగుణుల కార్యకలాపాలు వేరే..

రజోగుణుల కార్యకలాపాలు వేరే..

సత్వగుణుల కార్యకలాపాలు వేరే..

నిర్గుణుల కార్యకలాపాలు వేరే..

కనుక, ఎవరి గుణానికి సంబంధించిన కార్యకలాపాలను వారితో చేయనివ్వాలి!

వేటికీ అడ్డుపడరాదు!

ఎవరు ఏది చేస్తున్నా - ఎవరు ఏది చేయదలచుకున్నా

“యధేచ్ఛసి తథా కురు” అనాలి!

అంటే “నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు చేయి” అని అయితే ప్రత్యేకంగా

సవ్యార్థియై అడిగినప్పుడు మాత్రం “ఇలా చేస్తే అలా అవుతుంది”

“అలా చేస్తే ఇలా అవుతుంది” అని మాత్రం చెప్పాలి!

❖ చాతుర్వర్ణ్యం మయా సృష్టం గుణకర్మ విభాగశః ।

తస్య కర్తారమపి మాం విధ్య కర్తారమవ్యయమ్ ॥

(భ.గ. 4-13)

‘బ్రాహ్మణ’, ‘క్షత్రియ’, ‘వైశ్య’, ‘శూద్రులు’.. అనే నాలుగు వర్ణాల సముదాయం గుణ కర్మల విభాగాన్ని అనుసరించి ‘నా చేత సృష్టించబడింది; ఈ రకమైన సృష్టి రచనకు కర్తను ‘నేనే’ అయినప్పటికీ నాశరహితమైన ‘నన్ను’ ‘అకర్త’ గానే నువ్వు తెలుసుకో!”

“వర్ణం” అంటే రంగు - మనిషి యొక్క ‘ఆరా’ యొక్క కలర్..

ఆత్మ యొక్క ఉన్నతిని బట్టి ఆరా రంగులు మారుతూ వుంటాయి..

‘ఆరా’ అంటే ‘ఆస్ట్రల్ బాడీ’ యొక్క రంగులు..

‘ఆస్ట్రల్ బాడీ’ అంటే మనోమయకోశం..

మనస్సు ‘క్రోధం’ గా వున్నప్పుడు ‘ఆరా’ మనస్సు నల్లటి ఎర్రరంగు భూయిష్టం అవుతుంది.

మనస్సు ‘లేకి’ గా వున్నప్పుడు ‘ఆరా’ నల్లటి ఆకుపచ్చరంగు కలిగి వుంటుంది.

గ్రుడ్డిగా సత్యం ‘నేనే’ అని వాదిస్తున్నప్పుడు ‘ఆరా’ నల్లటి ఆరెంజ్ రంగు కలిగి వుంటుంది.

మనస్సు ‘నాకు తెలియదు’ అని ఒప్పుకున్నప్పుడు ‘ఆరా’ నిర్మలమైన ఊదా రంగు కలిగి వుంటుంది.

‘పునర్ జన్మ’ మరి ‘కర్మ సిద్ధాంతం’ ల అవగాహన వచ్చినప్పుడు ‘ఆరా’ వైలెట్ రంగుని కలిగి వుంటుంది.

మనస్సు ‘ముముక్షువు’గా మారి తీవ్ర సత్యశోధన కలిగినప్పుడు ‘ఆరా’ ఇండిగో రంగుని కలిగి వుంటుంది.

మనస్సు పూర్తిగా ‘శుద్ధం’ అయినప్పుడు.. ‘అహం బ్రహ్మాస్మి’ అని తెలుసుకున్నప్పుడు ‘ఆరా’ పసుపు పచ్చ బంగారు వర్ణాన్ని కలిగి వుంటుంది.

‘దివ్యచక్షువు’ తోనే యోగులు ‘ఆరా’ ఈ రంగులను అనేక మానవులలో దర్శిస్తారు.

ఒకటి, రెండు, మూడు రంగులను ‘శూద్రవర్ణం’గా, ‘రజోగుణం’గా అభివర్ణించారు!

నాలుగు, ఐదు, ఆరు రంగులను ‘క్షత్రియ వర్ణం’గా, ‘సాత్వికంగా’ అభివర్ణించారు.

ఏడవ రంగును ‘బ్రాహ్మణ వర్ణం’గా ‘శుద్ధ సాత్వికంగా’ లేదా ‘నిర్గుణం’గా అభివర్ణించారు.

అంతర్ గుణాన్నిబట్టి బహిర్ కర్మ సదా వ్యక్తం అవుతూ వుంటుంది!

బయట కర్మను బట్టి అంతర్ గుణం బుద్ధికి గ్రాహ్యం అవుతుంది.

తమోగుణంలోని వారిని ‘శూద్రులు’గా -

రజోగుణంలోని వారిని ‘వైశ్యులు’గా -

సాత్విక గుణం వారిని ‘క్షత్రియులు’గా -

శుద్ధ సాత్వికం లేదా నిర్గుణం వారిని బ్రాహ్మణులుగా - పూర్వపు ఋషులు సమాజాన్ని నాలుగు విభాగాలుగా విభజించారు.

“మాయా సృష్టం” అన్న పదానికి అర్థం “నా చేత సృష్టింపబడ్డవి”. ఇక్కడ ‘నా’ అంటే ‘కృష్ణుడు’ అని కాదు! వాస్తవానికి భగవద్గీతలో ఎక్కడెక్కడ ‘మాం’, ‘మయి’ అని వచ్చినా కూడా అవి కృష్ణునికి సూచికలు ఎంత మాత్రం కావు! ‘ఎవరికి వారే’ ఆ పద ప్రయోగంలో సూచింపబడతారు!

“అహం” అన్నప్పుడే కృష్ణుడు గానీ ఆస్ట్రల్ మాస్టర్స్ గానీ సూచించబడతారు; భగవద్గీతలోని ‘గీతా రహస్యం’ ఇదే!

ప్రతి శ్లోకంలోనూ మొదటి పాదంలో ‘మాం’, ‘మయి’ అనీ.. రెండవ పాదంలో ‘అహం’ అనీ ఉపయోగింపబడుతుంది.

“అహం” అన్నప్పుడల్లా శ్రీ కృష్ణుడు తన స్వంత వ్యక్తిత్వాన్ని వ్యక్తపరుస్తున్నాడు; తనను తాను..తన లాంటివారిని.. ప్రత్యేకంగా సూచించుకుంటున్నాడు.

“పైన వున్న మాస్టర్స్”, పైన వున్న దేవుళ్ళు ఎప్పుడూ “క్రింద వున్న మానవుల” గుణకర్మలను నిర్దేశించరు!

ఎవరి గుణ కర్మలను ఎవరికి వారే ఎప్పటికప్పుడు నిర్ణయించుకుంటూ వుంటారు. ‘నేను’ అన్న పదార్థం ఒక్కప్రక్క నిరంతర మన గుణకర్మలను సృష్టించుకుంటున్నా - మరొక ప్రక్క దేనినీ సృష్టించని, దేనినీ కర్త గానీ అవినాశి అయినా అవ్యయమైన ‘మూల పదార్థం’ అని కూడా తెలుసుకోవాలి - అదే జ్ఞానం.

అంటే ప్రతి ‘నేను’ కూడా, ప్రతి ‘ఆత్మ’ కూడా ఒకప్రక్క సృష్టికర్త - మరొక ప్రక్క సృష్టి సాక్షి.

❖ “భవము పూర్వకర్మ ఫలము
గలిగెననుచు మదిని గట్టి పరచి
కష్ట సుఖము లేవి కలిగిన దలపకు
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“ఈ ప్రస్తుత వర్తమాన జన్మలో ఉన్న పరిస్థితులు పూర్వకర్మల ఫలాలే”, “ఈ కర్మ ఫలాలు అనుభవించి తీరవలసినదే” అని మనస్సును స్థిర పరచుకుని, జీవితంలో సంభవించే అన్ని కష్టసుఖాలనూ (ఎక్కువగా) పట్టించుకోరాదు!”

“భవం” అంటే ప్రస్తుతం వున్నది; అంటే, వర్తమానం. “వర్తమానం” అన్నది భూతకాలం యొక్క మరి భవిష్యత్ ప్రణాళికల యొక్క సంజాతం.

“ఈ రోజు దినచర్య” అన్నది నిన్నటి దినచర్య యొక్క పొడిగింపు..కంటిన్యూయేషన్.. మాత్రమే. అలాగే, “ఈ జన్మ” కూడా గత జన్మయొక్క తరువాతి పేజీయే! గత జన్మలో ‘8’ అంకె దాకా వస్తే ఈ ప్రస్తుత జన్మ అన్నది ‘9’ అంకె అవుతుంది. గత జన్మ అన్నది ‘24’ వ అంకె అయితే ఈ ప్రస్తుత జన్మ ‘25’ వ అంకె అవుతుంది.

“ అంకె తర్వాత అంకె” - ఇదీ సర్వజీవుల శాశ్వతస్థితి. ప్రస్తుత వర్తమాన అంకె స్థితిగతులు అన్నవి గత జన్మల అంకెల స్థితిగతుల ద్వారానే అస్తికత కలిగి వుంటాయి. ఇది గ్రహించి కష్టసుఖాలను మరీ ఎక్కువగా పట్టించుకోవద్దనే వేమన మనవి.

పూర్వజన్మలలో చేసిన పాప ఫలితాలే ప్రస్తుతపు “కష్టాలు”. పూర్వజన్మలలో చేసిన ధర్మాచరణల, పుణ్యకార్యాల ప్రతిఫలాలే ఈ జన్మపు “సుఖాలు”.

ఏ కార్యమూ కూడా, ఏ కారణమూ లేకుండా ఎప్పటికీ అభివ్యక్తమవదు, సృష్టింపబడదు. ఏదీ కాకతాళీయం కాదు! యాధాలాపంగా, అకస్మాత్తుగా ఏదీ జరగదు! ఆధ్యాత్మిక విజ్ఞాన సారం అయిన “కర్మసిద్ధాంతం” యొక్క సదవగాహనతో మనస్సును గట్టి పరచుకున్నవాడే భవసాగరాన్ని సులభంగా ఈదగలడు!

ఆచార్యసాంగత్యం

- ❖ “కోతి పిల్ల రీతి గురువుతో నుండిన
శిష్యులకును సుంత చేటు రాదు
నమ్మి నమ్మకున్న దుమ్ము పాలగుదురు
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!”

“కోతి పిల్ల రీతి”... కోతిపిల్ల అంటే మనకు తెలుసు. తాను తల్లిని పట్టుకుని అన్ని చెట్ల మీదకూ ఎగురుతుంది. తల్లి ఏమీ జాగ్రత్తతీసుకోదు.. తల్లిని కోతిపిల్ల గట్టిగా పట్టుకుంటుంది. వదిలి పెట్టేస్తే చచ్చిపోతుంది. గురువుతో వున్న శిష్యుడు అలాగే పట్టుకోవాలి! “కోతిపిల్ల రీతి గురువుతో నుండిన శిష్యులకును సుంత చేటురాదు; నమ్మి నమ్మకున్న దుమ్ము పాలగుదురు”.. “ఎవరైతే గురువును నమ్మరో, గురువును ఆశ్రయించరో, గురువు యొక్క బోధనలను స్వీకరించరో వారు దుమ్ము పాలవుతారు”... ఎంత పచ్చిగా చెప్పారో శ్రీ వీరబ్రహ్మాండస్వామి.

కోతిపిల్ల లాగా వుండాలి. శిష్యుడు గురువును అంటిపెట్టుకుని వుండవలె. అప్పుడు ఎంతైనా సాధిస్తాడు. “సుంత చేటుయు రాదు” అంటున్నాడు.

- ❖ “నిను నీ వెఱుగగ నెంచిన -
మనమున సంకల్పములను మానగవలెరా;
అనుమానరహితముగ మరి
వినయంబున గురుని బట్టి వెదకుము వేమా!”

“నిన్ను నువ్వు తెలుసుకోవాలంటే, మనస్సులో సంకల్ప వికల్పాలు పోయి తీరాలి; అనుమాన రహితుడవయి సవినయంగా ఆధ్యాత్మిక గురువును చేరి సత్యాన్వేషణ గావించు ఓ వేమా!” గురువు లేని విద్య గ్రుడ్డి విద్య” అన్నారు. ఏ విద్య నేర్చుకోవడానికైనా గురువు అనేవాడు వుండి తీరాలి.

“గురువు” అంటే “బరువు” అయినవాడు. సంగీతజ్ఞానంలో బరువైనవాడు “సంగీత గురువు”. రసాయనిక శాస్త్ర విజ్ఞాని “రసాయనిక శాస్త్ర గురువు”. క్రికెట్ ఆటలో నిపుణుడు “క్రికెట్ గురువు”.

అలాగే ఆధ్యాత్మిక శాస్త్ర జ్ఞానంతోనూ, ఆత్మానుభవంతోనూ బరువైన వాడే “ఆధ్యాత్మిక గురువు” అనబడతాడు. తనను తాను తెలుసుకున్నవాడు “ఆధ్యాత్మిక గురువు”. కనుక, నిన్ను నువ్వు తెలుసుకోవాలంటే.. ఎవరో ఒకరు, తనను తాను తెలుసుకున్న అతను.. మనకు దారి చూపించాల్సిందే, వేరే గత్యంతరం ఏం వుంది?

“యోగః చిత్త వృత్తి నిరోధః” అన్నారు పతంజలి. తరువాత “తథా దృష్టః స్వరూపేవస్థానం” అన్నారు. అంటే, “చిత్తవృత్తులు నిరోధింపబడ్డప్పుడే మన స్వరూపాన్ని మనం దర్శిస్తాం” అని. “ఈ సిద్ధాంతం మీదా, ఆ సిద్ధాంతం మీదా తర్జన భర్జనలు చేస్తూ కాలం గడవవద్దు; అనుమానరహితులు కండి; ముందుకు దూకండి; గురుని చేరండి; మిమ్మల్ని మీరు తెలుసుకోండి” అని సెలవిస్తున్నారు యోగి వేమన.

❖ గురువు చెప్పు విద్య గురునకు తెలుసు!
గురువు చెప్పు విద్య గురువు యెరుగు!
గురువు మహిమ పరమగురునకు తెలియురా!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

❖❖❖

❖ గురుని శిక్ష లేక గురుతెట్లు గలుగునో?
అజునకైన, వాని యబ్బుకైన!
తాళపుజెవి లేక తలుపెట్టు లూడునో?!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

❖❖❖

❖ చాకి కోక లుతికి చీకాకు పడవేసి,
మైలతీసి లెస్స మడిచినట్లు,
బుద్ధి చెప్పువాడు గ్రుద్దిన మేలయా!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

ఆధ్యాత్మికపాలన

❖ గురులు శిష్యులెల్ల పరిపాలనాపరుల్
పారమార్థికులుగ ప్రబలిరేని
సంఘమందు సుఖము శాంతి వర్ధిల్లును
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!

గురువులు, శిష్యులు, పరిపాలనాపరులు... ఈ విధంగా సంఘంలో అనేకానేక వృత్తులలో గురువులు ఉన్నారు. వారి దగ్గర నేర్చుకుంటున్న శిష్యులూ ఉన్నారు. ప్రతి పాఠశాలలోనూ గురువులు ఉన్నారు. ప్రతి పాఠశాలలోను శిష్యులు ఉన్నారు. మరి సంఘాన్ని పరిపాలించే పరిపాలనాదక్షులు ఉన్నారు.

ప్రతి ఒక్కళ్ళూ కూడానూ “పారమార్థికులుగా ప్రబలిరేని ఓ సంఘమందు సుఖము, శాంతి వర్ధిల్లు”నంటున్నారు శ్రీ వీరబ్రహ్మేంద్ర స్వామి వారు.

ప్రాపంచిక వృత్తులలో ప్రతి ఒక్కరూ కూడానూ ఏదో ఒక వృత్తిలో, గురువుగా, శిష్యుడుగా ఉన్నవారే! వ్యాపార వృత్తిలో గురువు, వ్యాపార వృత్తిలో శిష్యుడు.. వ్యవసాయ వృత్తిలో గురువు, వ్యవసాయ వృత్తిలో శిష్యుడు.. సంగీత గురువు, సంగీత శిష్యుడు.. మరి సైన్సులో బాటనీ, జువాలజీలో, జాగ్రఫీలో, హిస్టరీలో గురువులు, అందులో శిష్యులు, అలాగే M.L.Aలు, M.P లు సర్పంచులు, పరిపాలనాపరులు-“ప్రతి ఒక్కళ్ళూ కూడానూ ఆధ్యాత్మికతను పుణిగిపుచ్చుకోవాలి” అంటున్నారు శ్రీ వీరబ్రహ్మేంద్ర స్వామి.

“నేను శరీరం కాదు, ఆత్మ” అని తెలుసుకోవడమే పారమార్థికతను సంతరించుకోవడం! “నేను కేవలం శరీరమే” అనుకుంటే.. “సఖశిఖ పర్యంతమే నేను” అనుకుంటే.. “ఏ గురువు గానీ, ఏ శాంతిని గానీ, తీసుకురాజాలదు” అంటున్నారు, శ్రీ వీరబ్రహ్మేంద్ర స్వామి.

సంఘంలో సుఖం కావాలన్నా, శాంతి కావాలన్నా “స్పిరిచ్యువాలిటీ” అంటే “పారమార్థికత” అన్నది మరి తప్పనిసరి, పిరమిడ్ స్పిరిచ్యువల్

సొసైటీ వారు ఈ ప్రపంచాన్నంతా పారమార్థికులుగా చేయడం కోసం ఉద్భవించినవారు!

వీరబ్రహ్మేంద్ర స్వామి ఎంత చక్కగా చెప్పారో!... గురువులు, శిష్యులు, పరిపాలనాపరులు అందరూ కూడానూ పారమార్థికులుగా తయారయితే సంఘంలో శాశ్వత సుఖం, శాశ్వత శాంతి వర్ధిల్లుతాయి. పారమార్థికత అంటే ఆధ్యాత్మికత! ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం!... “నేను శరీరం కాదు, నేను ఆత్మ” అన్న జ్ఞానం ఏ విధంగా వస్తుంది? ధ్యాన విద్య ద్వారానే వస్తుంది గదా! పూజల ద్వారా, వ్రతాల ద్వారా, తీర్థయాత్రల ద్వారా రానే రాదు గదా! దీనిని గురించే స్వాములవారు ప్రస్తావిస్తున్నారు.

దేహమే దేవాలయం

❖ “తీర్థయాత్రలందు దేవుడొక్కడే గదా
మంచి తీర్థము మన పంచనుండే
దివ్య తీర్థమిదిగో దేహమందున్నది
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!”

భద్రాచలం వెళితే రాముడు ఒక దేవుడు అని, తిరుపతికి వెళితే వెంకటేశ్వరుడు ఒక దేవుడు అని, కాళి వెళితే విశ్వనాథుడు ఒక దేవుడు అని, రామచంద్రా! దేవుళ్ళు పదివేలు వుంటారా? తత్త్వం ఒక్కటే కదా. దేవుడు ఒక్కడే కదా. “ఏ తీర్థయాత్రకు వెళ్ళినా దేవుడొక్కడే కదా!” అంటున్నారు వీరబ్రహ్మాండ్ర స్వామి.

దివ్యతీర్థం ఇదిగో దేహమందున్నది. ముక్తి మార్గం ఏ తిరుపతి లోనూ లేదు ఏ కాళీ లోనూ లేదు, ఏ శ్రీశైలం లోనూ లేదు, ఏ విజయవాడ లోనూ లేదు, ఏ భద్రాచలం లోనూ లేదు, ఏ మక్కా లోనూ లేదు, మదీనా లేదు, జెరూసలేం లోనూ లేదు!

దివ్యతీర్థం ఇదే, ఈ దేహం లోనే వుంది. ఈ యొక్క తీర్థం త్రాగుదాం. సకల తీర్థయాత్రలలోనూ, సకల తీర్థాలలోనూ వున్నది ఒక్కటే ఒక్క దైవతత్త్వం, ఆత్మతత్త్వం. మౌలికమైన చైతన్యం..కాన్నియ్ నెస్

అన్ని చోట్లా ఏది వున్నదో మన దగ్గరా అదే వుంది. మంచి తీర్థం మన పంచన వుంది. మన దేహంలో వుంది. “దేహంలో సర్వం వుండగా” అని వేమన చెప్పారు కదా! మన శరీరంలోనే అన్ని తీర్థాలూ వున్నాయి. కనుక మన దేహంలోనే మనం వెతుక్కోవాలి మంచి తీర్థాన్ని. కళ్ళు రెండూ మూసేసుకొనవలె. శ్వాసానుసంధానం చేయవలె. ఏ నామం మరి ఏ రూపం లేకుండా. మై డియర్ ఫ్రెండ్స్. ఇంకా అర్థం కాలేదా వీరబ్రహ్మాండ్రస్వామి ఏం చెప్పారో.

❖ వాసాంసి జీర్ణాని యథా విహాయ నవాని గృహ్లాతి నరోపరాణి!
తథా శరీరాణి విహాయ జీర్ణా నృన్యాని సంయాతి నవాని దేహీ ॥

(భ.గ.2-22)

“(ఒకవేళ నీవు ఈ శరీర వియోగానికే శోకిస్తున్నానని అన్నచో అది కూడా యుక్తం కాదు. ఎందుకంటే) ఏ విధంగానైతే మానవుడు పాత వస్త్రాలను విడిచిపెట్టి, క్రొత్త వస్త్రాలను ధరిస్తున్నాడో, అదేవిధంగా ఈ ఆత్మ కూడా పాత శరీరాలను విడిచిపెట్టి క్రొత్త శరీరాలను పొందుతొంది!”

చినిగిపోయిన వస్త్రాలను విసిరేయాలి..

కొంగ్రొత్త బట్టలను ఎంచక్కా వేసుకోవాలి..

అదేవిధంగా శరీరాలు కూడా శిథిలమైతే వాటిని విసిరేయాలి..

పాత భౌతిక శరీరాలు నశిస్తే నూతన సూక్ష్మ శరీరాల్ని ధరిస్తాం..

వస్త్రాలెంతో శరీరాలు కూడా అంతే

రెంటికీ ఏ మాత్రం భేదం లేదు!

మనం వస్త్రధారులం-అలాగే శరీరధారులం కూడా..

మనం దేహీలం కాదు! ‘దేహీ’ స్వరూపులం!

❖ దేహినోస్థిన్ యథా దేహే కౌమారం యౌవనం జరా ।

తథా దేహాంతరప్రాప్తిర్ధీర స్తత్ర న ముహ్యతి ॥ (భ.గ.2-13)

జీవాత్మకు ఈ దేహం లో ‘బాల్యం’, ‘యౌవన’, ‘వార్ధక్య’ దశలు ప్రాప్తించడం అన్నది లోకసహజమే. అదేవిధంగా మరణానంతరం ఇంకొక శరీరం కూడా లభిస్తుంది కనుక, ఈ విషయాన్ని గురించి ధీర పురుషులు మోహాన్ని పొందరు.”

దేహ స్థితి వుంది; దేహాంతర స్థితి వుంది.. కౌమారం-యౌవనం

వృద్ధత్వం.. ఈ దేహ స్థితులు ఎంత సహజమో..

మరో శరీరాన్ని పొందడం కూడా అంతే సహజం!

జ్ఞాని అయినవాడు చావుకు ఎప్పుడూ ఏడవడు!

జ్ఞాని అయినవాడు చావుకు సదా సంతోషిస్తాడు

క్రొత్త దేహాన్ని పొందుతాడు కనుక!

❖ “అడవి దిరుగ జిక్కు దాకసమున లేదు;
అవని తీర్థయాత్రలందు లేదు!
ఒడలు శుద్ధి చేసి యొడయుని జూడరా!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

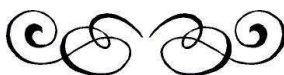
“శరీర శోధన చేసుకుని సమాధి మగ్నుడై ‘దేహంలో ఉన్నవాడిని’ చూడాలి! అడవులు తిరిగినా, ఆకాశాన ఎగిరినా, తీర్థయాత్రలకు పోయినా, ఏ మాత్రం ప్రయోజనం లేదు.”

“ముక్తి ”అన్నది అడవులు తిరిగితే చిక్కదు. ముందు “ఒడలును శుద్ధి చేయాలి”. అంటే

“నాడీమండల శుద్ధి” అన్నమాట. అంతేకానీ, స్థూలశరీర శుద్ధి కాదు. నాడీమండల శుద్ధి కావాలంటే మార్గం ఒకటే.. అదే “ఆనాపానసతి” ! అప్పుడు “ఒడలు”లో వున్న “ఒడయుని” చూడవచ్చు. “ఒడయుని” అంటే “దేహి”ని, “ఆత్మ”ను అన్నమాట. అంటే, సూక్ష్మశరీరాన్ని విడదీయవచ్చు. ఈ “అన్నమయ కోశం” వేమన సూచించిన “ఒడలు” కాదు. ఎందుకంటే అన్నమయ కోశాన్ని శుద్ధి చేస్తే ఆత్మ అన్నది తెలియబడదు!

మన ఒడలులో ఎన్నో కోశాలు ఉన్నాయి .. ప్రాణమయ, మనోమయ, విజ్ఞానమయ కోశాలు ఇత్యాది, ఆ కోశాలు శుద్ధి చేయబడాలి.

ముఖ్యంగా శుద్ధిచేయవలసిన కోశం “ప్రాణమయకోశం” అంటే, నాడీమండలం. ఇది శుద్ధం కావాలంటే చిత్తాన్ని “వృత్తి రహితం” చేసుకోవాలి..బుద్ధిని సునిశితం, సుశిక్షితం, సుశోభితం, సత్యవంతం, ఆత్మవంతం చేసుకోవాలి!

షట్ చక్రాలు

- ❖ ఆరు కమలములకు నావలి బయలులో
బ్రహ్మరంద్ర మనెడి బాట కలదు
బాటవెంట నడువ పరమపదమ్మేగు
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!

“ఆరు కమలములకు నావలి బయలులో”.. ఆరు శక్తిక్షేత్రాలు వున్నాయి. “షట్ చక్రాలు” అంటాం. మూలాధార, స్వాధిష్ఠాన, మణి పూరక, అనాహత, విశుద్ధ, ఆజ్ఞా - ఈ ఆరు చక్రాలకు, ఆరు శక్తి క్షేత్రాలకు ఆవల, బయలులో, బ్రహ్మరంద్రమనెడి బాట కలదు. దానిని “దశమ ద్వారం” అంటాం.

“నవ ద్వారే పురే దేహిః” “శరీరానికి తొమ్మిది రంద్రాలు వుంటాయి”.. అయితే పదవ రంద్రం కూడా వుంది. దశమ ద్వారం - అదే వైకుంఠ ద్వారం. బ్రహ్మరంద్రం. ఆ బాట వెంట నడిస్తే పరమ పదం చేరుకుంటాం. పరమపద సోపానం చేరుకుంటాం. వైకుంఠ పదవిలో వుంటాం. కైలాసం చేరుకుంటాం. ప్రతి యోగి కూడానూ తన ఆరుశక్తి కేంద్రాలనూ వశపరుచుకొనవలె. తాను ‘పర’వశుడవవలె, ‘పరం’ అంటే ‘పరబ్రహ్మం’. బ్రహ్మరంద్రమనెడి బాటలో పరబ్రహ్మ స్వరూపుల మవుతాం.

మై డియర్ ఫ్రెండ్స్. వీరబ్రహ్మేంద్ర స్వామి వారి ఈ యొక్క పద్యరత్నానికి నా యొక్క శతసహస్ర సమస్సుమాంజలులు!

అహం బ్రహ్మాస్మి

- ❖ చిత్త విభ్రమమున జీవేశ్వరులు వేరు
వేరుటంచు దలచు వెర్రివాడు;
కలిసియుండు గాదె ఘటమరాకాశముల్
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!

“అహం బ్రహ్మాస్మి” అని తెలుసుకున్నవాడే బుద్ధి వున్నవాడు! “ఘటాఁ కాశం” అంటే ఒక కుండలో వున్న ‘స్పేస్’.. “మరాకాశం” అంటే కుండ బయట వున్న ఆకాశం! ఈ కుండ లోపల ఉన్న ఆకాశం, స్పేస్, కుండ బయట వున్న స్పేస్ రెండూ ఒకటే కదా!

ఒక సముద్రంలో చెయ్యి పెట్టి నీళ్ళు తీస్తే ఆ చేతిలో వున్న నీళ్ళూ, సముద్రంలో వున్న నీళ్ళు వేరు వేరా? రెండూ ఒకటే కలసి వున్నాయి కదా!

“మమాత్మా సర్వభూతాత్మా” అని తెలుసుకోవడమే ధ్యానం యొక్క చరమస్థితి, జ్ఞానస్థితి ఎప్పుడైతే ధ్యానం చేయమో, అప్పుడు చిత్తం విభ్రమం చెంది “నేను వేరే, పరులు వేరే” అనుకుంటాం. “నా చుట్టుప్రక్కల వున్నది అంతా వేరే, నేను వేరే అనుకుంటాం కానీ, “నేనే అంతా; నేనే మొత్తం అంతా” అని తెలుసుకోవాలి.

వాణి

❖ “మాటకేమి ఫలము? మనస్సు నిల్చి ఫలమ్ము
మనసు నిలుప తేటమాట దొరకు
తేటమాట దొరక దేవతామూర్తియా
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!”

పనికిరాని మాటలకు ఏం ఫలం వుంటుంది? ధ్యానం చేయని వాళ్ళు, ఆత్మజ్ఞానం లేని వాళ్ళు పిచ్చి పిచ్చి మాటలు మాట్లాడుతు వుంటారు. ఎవరి నోటిలోంచి ఎప్పుడైతే సరియైన మాటలు వస్తాయో, ఎవరి దగ్గర సరియైన వాక్ క్షేత్రం వుంటుందో వారే దేవతామూర్తులు! మై డియర్ ఫ్రెండ్స్ ! జీసస్ క్రైస్ట్ ఏం చెప్పారు? “What goes into the mouth that does not defileth a person ; what comes out of the mouth that defileth a person”. “నోట్లోకి ఏం వెళుతుందో అది మనకు చెడుపు చేయదు; నోట్లోంచి ఏది బయటకు వస్తుందో అదే ఆత్మను చెడుపు చేస్తుంది”.

ఏకత్వం

- ❖ “సర్వమతములందు సారమ్ము గ్రహించి
ఐకమత్య మార్గ మనుసరించి
క్రించు దనము మాని ప్రేమించుకొన మేలు
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!”

“అన్ని మతాలలోని సారమూ ఏకమే. అన్నిటినీ గ్రహించవలె. ఐకమత్య మార్గం అనుసరించవలె. అల్పమైన పనులు మాని పరస్పరం ప్రేమించుకొనవలె.” అంటున్నారు శ్రీ వీరబ్రహ్మేంద్రస్వామి.

- ❖ “త్వయి మయి చాన్యత్రైకో విష్ణుః
వ్యర్థం కుప్యసి మయ్యసహిష్ణుః ।
భవ సమచిత్తః సర్వత్ర త్వం
వాంఛ స్వచిరాద్యది విష్ణుత్వమ్ ॥” - (భజగోవిందం)

“నీలో, నాలో అంతటా ఉన్నది సర్వ వ్యాపకమైన భగవత్ తత్వమే. ‘నిగ్రహం’ లేక అనవసరంగా నాపై కోపగించుకుంటున్నావు. నువ్వు వెంటనే విష్ణుత్వాన్ని పొందగోరితే, అన్ని పరిస్థితులలో కూడా సమానదృష్టిని కలిగి వుండాలి.”

అందరిలో వున్న ఆత్మపదార్థం ఒక్కటే. అంతా ఒక్కటే అయినప్పుడు ఒకళ్ళ మీద కోపాలు వ్యర్థం!. ఒకళ్ళను చూసి ఇంకొకరు సహింపలేక పోవడం అనేది మూర్ఖం.

విష్ణుత్వాన్ని అర్థం చేసుకోవాలంటే, బ్రహ్మత్వాన్ని పొందగోరాలంటే, ఆత్మానుభవ సహాయంతో సమస్తం పట్ల సమమైన చిత్తం కలిగి వుండాలి. సమమైన చిత్తం కలిగి వుండాలంటే, ఆత్మానుభవం వుండాలంటే, మరి అనివార్యం, క్రమం తప్పని, రోజువారీ ధ్యాన సాధన. అంటే ‘ఆనాపానసతి’ - ‘విపస్యన’ అభ్యాసం..అంటే ‘గోపాలుని భజన’, ‘గో’ అంటే ఇంద్రియాలను పరిపాలించేది. శాసించేది ‘ఆత్మ’

ఆత్మ

- ❖ నైనం భిన్నస్తి శస్త్రాణి నైనం దహతి పావకః।
న చైనం క్షేదయన్త్యాపో న శోషయతి మారుతః ॥

(భ.గ.2-23)

“ఈ ఆత్మను శస్త్రాలు ఛేదించలేవు: అగ్ని కాల్చ లేదు: నీరు తడిపి నానబెట్టనూ లేదు: మరి గాలి కూడా శుష్కింప చేయలేదు!”

శస్త్రాలు శరీరాన్ని మాత్రమే ఛేదిస్తాయి - ఆత్మను కాదు..

నీరు శరీరాన్ని మాత్రమే తడుపుతుంది - ఆత్మను కాదు..

గాలి శరీరాన్ని మాత్రమే ఎండిస్తుంది - ఆత్మను కాదు..

అగ్ని శరీరాన్ని మాత్రమే దహిస్తుంది - ఆత్మను కాదు..

ఇంకెందుకూ భయం? ఇంకెందుకూ సంకోచం?

ఇంకెందుకూ తాపత్రయాలు?

- ❖ న జాయతేద్రియత్వే వా కదాచిన్ద్రాయం భూత్వాభవితా వా న భూయః।
అజో నిత్య శ్వాశ్వతోయం పురాణో న హన్యతే హస్యమానే శరీరే ॥

(భ.గ.2-20)

“ఈ ఆత్మ ఎల్లప్పుడూ పుట్టడం లేదు, చావడం లేదు, పుట్టి మళ్ళీ ‘కొత్త’గా వుండేది కాదు; కారణం ఇది జన్మలేనిది, నిత్యమైనది, సనాతనమైనది, పురాతనమైనది. శరీరం చంపబడినా ఆత్మ అన్నది చంపబడదు.

శరీరం+ఆత్మ=జీవుడు

జీవుడు-శరీరం=ఆత్మ

ఆత్మ ఒకప్పుడు పుట్టినది కాదు..

మరొకప్పుడు అది గిట్టేదీ కాదు..

ఆత్మ అన్ని కాలాలలోనూ వుండేది..

ఆత్మ శాశ్వతమైన పదార్థం

శరీరం చంపబడితే ఆత్మ చంపబడదు..

శరీరం వేరే! ఆత్మ వేరే!

చావు-పుట్టుక

❖ జాతన్య హి ద్రువో మృత్యుర్ద్రవం జన్మ మృతస్య చ |
తస్మాదపరిహార్యేథే న త్వం శోచితుమర్హసి॥

(భ.గ.2-27)

“ఏ విధంగా చూసినప్పటికీ పుట్టినవాడికి చావు తప్పదు; మరణించిన వాడు పుట్టడం తప్పదు; మరో మార్గంలేని ఈ విషయంలో దుఃఖించడం నీకు తగదు!”

‘పుట్టుక’ అంటే నాటక రంగప్రవేశం..

‘గిట్టడం’ అంటే నాటక రంగంలోంచి నిష్క్రమణం..

‘పుట్టుక’ అంటే దేహధారణం..

‘గిట్టడం’ అంటే దేహవిసర్జన..

పుట్టుకతోనే గిట్టడమూ నిశ్చయమైంది..

ఆధ్యాత్మికంగా మనిషి పరిపూర్ణుడవ్వనంత వరకూ,

ప్రతి గిట్టుకా మరో పుట్టుకకు దారి తీస్తుంది.. ఇది సత్యం.. ఇది తథ్యం..

కనుక, సహజమైన రాకపోకలకు ఏడ్వడం అన్నది ఎంతటి మూర్ఖం!

ఒకసారి మానవజన్మ తీసుకున్న తరువాత ఇక రాకపోకల చక్రం, మానవుడు మాధవుడయ్యేంత వరకూ, అనివార్యమైనదే కదా

❖ “పునరపి జననం పునరపి మరణం

పునరపి జననీ జఠరే శయనమ్ ।

ఇహ సంసారే బహుదుస్తారే

కృపయా పారే పాహి మురారే ॥” - (భజగోవిందం)

“మళ్ళీ మళ్ళీ పుట్టడం, మళ్ళీ మళ్ళీ చావటం, మళ్ళీ మళ్ళీ తల్లి గర్భంలో పడటం.. ఈ విధంగా చావు పుట్టుకల సంసారాన్ని దాటడానికి సాధ్యం కాకుండా వుంది; అనంత దయాస్వరూపుడవైన ఓ జ్ఞానీ! కృపతో నన్ను కాపాడి రక్షింపు.”

మళ్ళీ మళ్ళీ పుట్టడం అంటే శరీరంలో ప్రవేశించడం; మళ్ళీ మళ్ళీ చావడం అంటే, శరీరం నుంచి నిష్క్రమించడం! ఇవి అవసరమైనన్నిసార్లు వుంటేనే బాగుంటుంది కానీ, అంతకన్నా ఎక్కువగా వుంటే ‘శోభ’ను ఇవ్వదు.

ప్రతి జన్మా క్రొత్తపాఠాల పఠనం కోసమే వుండాలి. ఉన్న క్లాసు లోనే ప్రతిసారి ‘ఫెయిల్’ అవుతూ అవే అవే పాఠాలను మళ్ళీ మళ్ళీ చదవాల్సి రావడం అన్నది చాలా అవాంఛనీయమైన దుస్థితి. ఆ విధంగా వున్నప్పుడు ఈ పరిస్థితి దారుణంగా వుండి ‘రక్షించండి’, ‘రక్షించండి’ అని మొత్తుకుంటే ప్రత్యేకంగా కొండ దిగి వచ్చి రక్షించే “నాథుడు” ఎవ్వడూ ఉండడు!

ఏ లోకం లోనైనా, ఏ కాలం లోనైనా, ఏ పరిస్థితుల లోనైనా స్వప్రయత్నం ద్వారానే ఒక్క అంగుళం అయినా మనల్ని మనం జరుపుకొచ్చేది! స్థితిగతులు ప్రార్థిస్తే తొలగవు, ప్రార్థిస్తే మారవు. సరియైన మార్గంలో తగినంత సాధన చేస్తేనే స్థితిగతులు అన్నవి సక్రమం అవుతాయి. ఆ సాధనే నిత్య “భజ గోవింద” సాధన.

❖ పుణ్యలోకములకు బోయిన పోకగా
పోవువారు వచ్చి పోవుచుండ్రు
వచ్చిపోవుదారి వదిలించుకొనవలె
కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!”

ఎన్నిసార్లు మనం రావాలి?! ఎన్నిసార్లు మనం పోవాలి?! ఇదే పనా మనకు? ఐదవ క్లాసు ఫెయిలైతే మళ్ళీ ఐదవ క్లాసే! ఫెయిలై, ఫెయిలై, మళ్ళీ ఫెయిలై, ఎన్నిసార్లు వందలసార్లు ఫెయిలవుతామా?! లేక ఐదవ క్లాసు నుంచి ఆరవ క్లాసుకు, ఆరవ క్లాసు నుంచి ఏడవ క్లాసుకు మరి ముందుకు ముందుకు పోతామా, మై డియర్ ఫ్రెండ్స్

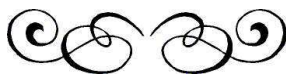
ఈ భూలోకం ఒక పాఠశాల మటుకే. అనంత విశ్వాల్లో అనంత కాలేజీలు వున్నాయి. యూనివర్సిటీలు వున్నాయి. అన్ని రోజులూ ఈ ‘స్కూల్’

లోనే వుంటామా? స్కూలు వదిలి పెట్టేసి కాలేజీకి, కాలేజీ వదిలిపెట్టేసి మరి యూనివర్సిటీకి ఆ యొక్క స్థాయికి ఎదగాలి కదా.

ఈ స్కూలుకు వచ్చేపోయే దారిని వదిలించుకోవాలి. ఎక్కడైతే ఆత్మజ్ఞాన పరిపూర్ణంగా వుంటుందో అక్కడ ఈ యొక్క వచ్చిపోయే దారిని వదిలించుకుంటాం. కనుక ధ్యానం చేయవలె. మంచిని చేస్తాం శుభాభి పరిత్యాగి అన్నాడు గీతకారుడు! “పుణ్యాపుణ్య వివర్జిత పంథా” అన్నారు ఆదిశంకరచార్యుల వారు.

వీరబ్రహ్మాండ్ర స్వామి ఒక ఆధ్యాత్మిక శాస్త్రజ్ఞుడు. వీరబ్రహ్మాండ్ర స్వామి యోగీశ్వరుడు. వీరబ్రహ్మాండ్ర స్వామి ఒకానొక సంఘ సంస్కర్త. ఒకానొక ఆధ్యాత్మిక శాస్త్రవేత్త మాత్రమే అసలుసిసలు సంఘ సంస్కర్త కాగలడు. సంఘానికి దారి చూపించగలడు. సంఘానికి వెలుగు దివ్వే కాగలడు.

మై డియర్ ఫ్రెండ్స్! ఆధ్యాత్మిక శాస్త్రం లేకుండా సుఖమైన ప్రాపంచిక జీవితం లేనే లేదు గదా! సుఖమయ, శాశ్వత, ఆనందమయ ప్రాపంచిక జీవితం కావాలి అంటే ఆధ్యాత్మిక జీవితం తప్పనిసరి అని ‘కబీర్’ కానీ, ‘నానక్’ కానీ, ‘జీసస్ క్రైస్ట్’ కానీ, ‘లావో ట్టు’ కానీ, ‘చువాంగ్ ట్టు’ కానీ, ‘అనీ బిసెంటు’ కానీ ప్రతి ఒక్క మాస్టరు ఇదే చెబుతారు.

త్రిగుణాలు

❖ త్రిగుణ్య విషయా వేదా నిప్రైగుణ్యో భవార్జున!
నిర్ద్వంద్వో నిత్యసత్త్వస్థో నిర్ద్యోగక్షేమ ఆత్మవాన్॥

(భ.గ.2-45)

“అర్జునా! వేదాలు త్రిగుణాత్మకమైన విషయాలను త్రిగుణాలలో ఆసక్తిలేనివాడవై నిరంతరం శుద్ధసత్వాన్నీ యోగక్షేమాలూ లేనటువంటి ఆత్మజ్ఞానివి అవ్వు.”

తమో, రజో, సత్త్వ గుణాలే త్రిగుణాలు..

త్రిగుణాలు గురించి మాత్రమే ప్రసావిస్తున్నాయి వేదాలు..

‘తమో’-అంటే తనువు గురించిన విషయాలు..

‘రజో’-అంటే మనస్సుకు సంబంధించిన విశేషాలు..

‘సత్త్వ’-అంటే శ్రేయస్సుకు సంబంధించిన సూత్రాలూ..

అయితే, వీటన్నింటినీ క్రమక్రమంగా, అచిరకాలంలో దాటాలి..

ద్వంద్వాతీతులం కావాలి; శుద్ధసత్త్వాన్ని పొందాలి..

ఇంకా పైపైకి పోయి

యోగాన్నీ పట్టించుకోకూడదు - క్షేమాన్నీ పట్టించుకోకూడదు !

ఆత్మకు ‘యోగం’.. అంటే ‘అభివృద్ధి’.. ఎక్కడ?!

ఆత్మకు ‘క్షేమం’, అంటే ‘శ్రేయస్సు’, అన్నది ఎక్కడ?!

అన్ని యోగాలూ తనలో కలిగి ఉన్నదే ‘ఆత్మ’..

అన్ని క్షేమాలూ తన నైజంగా ఉన్నదే ‘ఆత్మ’..

ఆత్మవంతుడివిగా వెలుగుతూ వుండాలి!

❖ “మూడు గుణములందు ముఖ్య గుణంబును

తెలియలేనివాడు వెలయునెట్లు?

భ్రమల బడినవాడు బలువెట్టి యగు ధర -

విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“సత్త్వరజస్తమో గుణాలలో ముఖ్యమైన సత్త్వాన్ని యెరిగినవాడే ఉత్తముడు; అలా కాకుండా భ్రాంతికి లొంగినవాడు పెద్ద మూర్ఖుడు

ఈ భూప్రపంచంలోని మనుష్యులందరూ మూడు గుణాలలో ఏదో ఒక గుణానికి చెందినవారే. మొదటిరకం వారు - తమోగుణ ప్రధానులు, తరువాతి వారు రజోగుణ ప్రధానులు. మూడవరకం వారు సాత్త్వికగుణ ప్రధానులు. ఇంకా ఎదిగినవారిని శుద్ధసాత్త్వికులుగా, నిర్గుణులుగా పేర్కొంటాం.

శరీరకామాలతో నిత్యం వర్తించేదే తమోగుణం. మనోవాంఛల ప్రకారం వెర్రెత్తిపోయేదే రజోగుణం. వివేక విచక్షణలతో ఆత్మజ్ఞానంతో వెలిగిపోయేదే సత్త్వగుణం.

“ఈ మూడుగుణాలలో సత్త్వమే ముఖ్యమైనది; దానినే పెంపొందించుకోవాలి” అని తెలియనివాడు, తెలుసుకోడానికి ఇష్టపడనివాడు జీవితంలో ఏ విధంగా అభివృద్ధి చెందగలడు? సత్త్వగుణం శూన్యమై, తమో, రజో గుణాలలో కొట్టుకు పోయేవాడు నిశ్చయంగా భ్రమలలో పడినవాడే! క్రమక్రమంగా అతడు పలు వెర్రి అయి తీరుతాడు.

తమో, రజో గుణాలే జీవుని ఆధమ స్థితులు. జీవుని అల్పత్వానికి సూచికలు. జీవుడిని సుదూరం చూడనీయవు. అనేకానేక భ్రమలలో పడవేస్తాయి, కనుక ఈ రెంటినుంచి మనల్ని మనం రక్షించుకోవాలి.

కోరికలు

❖ ప్రజహాతి యదా కామాన్ సర్వాన్ పార్థ మనో గతాన్।
ఆత్మన్యేవాత్మనా తుష్టః స్థిత ప్రజ్ఞస్తదోచ్యతే॥

(భ.గ.2-55)

“అర్జునా! ఎప్పుడు పురుషుడు మనస్సులో వుండే సమస్తమైన కోరికలను వదిలివేస్తాడో, ఆత్మలోనే ఆత్మసంతుష్టుడై వుంటాడో అప్పుడే స్థితప్రజ్ఞుడని చెప్పబడుతున్నాడు.”

అవసరాలు శరీరానికి సంబంధించినవి..

కోరికలు మనస్సుకు సంబంధించినవి..

అవసరాలు వేరే.. కోరికలు వేరే..

అవసరాలు ఎప్పుడూ అసమంజసమే..

కోరికలు ఎప్పుడూ అసమంజసమే..

ప్రాపంచికమైన అత్యాశలే కోరికలు..

ఆధ్యాత్మికమైన అవసరాలే ఆశయాలు..

అన్ని రకాల కోరికలనూ త్యజించి జీవించాలి..

“తానే అంతా అయినప్పుడు” ఇంక ప్రత్యేక కోరికలకు తావెక్కడ?

కోరికలలో తిష్టవేసినవాడు సగటు మానవుడు..

ఆత్మలో తిష్టవేసినవాడు స్థితప్రజ్ఞుడు!

ఆత్మలో తిష్టవేసినవాడికే ప్రపంచమంతా దాసోహం!

❖ ధ్యాయతో విషయాన్ పూంసః సంగస్తేషూపజాయతే ।
సంగాత్సంజాయతే కామః కామత్క్రోధోభిజాయతే॥

(భ.గ.2-62)

“విషయాన్ని గురించి చింతిస్తున్న పురుషుడికి విషయాలలో ఆసక్తి కలుగుతోంది; ఆసక్తి వలన కోరిక పుడుతోంది; కోరిక వలన కోపం కలుగుతోంది.”

“ధ్యాస” అన్నది అచిరకాలంలో ‘సంగం’గా మారుతుంది..
 ఏ విషయాల మీద మన ‘ధ్యాస’ వుంటుందో
 ఆ విషయాల పట్ల క్రమక్రమంగా సంగం, ‘ఆసక్తి’ జనిస్తుంది !
 ఏ విషయాల పట్ల ఆసక్తి, సంగం అన్నవి ఉంటాయో
 ఆ విషయాల పట్ల క్రమేపీ ‘కామం’ జనిస్తుంది..
 ‘కామం’ అంటే తీవ్రమైన వాంఛ..
 ‘కామం’ అన్నది అడ్డగింపబడినప్పుడు -
 అది వెంటనే ‘క్రోధం’ గా మారుతుంది..
 ‘కామం’ లేకపోతే ‘క్రోధం’ వుండదు..
 ‘సంగం’ లేకపోతే ‘కామం’ వుట్టదు..
 ‘కామం’ లేకపోతే ‘సంగం’ వుండదు..
 ‘సంగం’ అంటే ‘ఎటాచ్మెంట్’!

❖ “మూఢ జహీహి ధనాగమ తృష్టాం
 కురు సద్బుద్ధిం మనసి వితృష్టామ్
 యల్లభసే నిజకర్మోపాత్తం
 విత్తం తేన వినోదయ చిత్తమ్ ॥”

(భజగోవిందం)

“ఓయి మూఢుడా! ‘ధనం రావాలి’, ‘ధనం రావాలి’ అన్న దురాశను విడిచిపెట్టు. సత్యంతో నిండిన బుద్ధితో మనస్సును తన్మిష్టావస్థానం గా చేసుకో! నీ నిజ కర్మల ద్వారా లభించిన విత్తంతో తృప్తిపడి మనస్సును ఆనందింప చేసుకో!”

ఎంతసేపూ ‘డబ్బు... ‘డబ్బు’...! అదే మూఢుల ‘పరిజ్ఞానం’! ఈ మూఢ పరిజ్ఞానాన్ని వెంటనే వదిలిపెట్టేసేయాలి. ఈషణత్రయంలో ‘ధనేషణ’ అన్నిటికన్నా దారుణమైనది. ఈ ధనతృష్ణను సత్యమైన బుద్ధితో వధించాలి.

కష్టపడి చెమటోడ్చి, నిజాయితీతో సంపాదించిన ధనంతో చక్కగా వినోదంలో ఓలలాడవచ్చును. అంతేకానీ, అన్యాయార్జితమైన, అక్రమమైన ధనం మనిషి మానసిక ఆధ్యాత్మిక పతనానికి రాచబాట వేస్తుంది. ‘సద్బుద్ధి’ అనేది ‘ధ్యానం’ ద్వారానే, అంటే ‘భజగోవిందం’ ద్వారానే సాధ్యం.

ఇంద్రియాలు

❖ యదా సంహరతే చాయం కూర్మోంగానీవ సర్వశః
ఇన్ద్రియాణీన్ద్రియార్థేభ్యస్య ప్రజ్ఞా ప్రతిష్ఠితా ॥

(భ.గ.2-58)

“తాబేలు తన అవయవాలను అన్ని వైపుల నుంచి ఏ విధంగా లోపలికి ముడుచుకుంటుందో, పురుషుడు ఇంద్రియాలను వాని విషయాలు నుంచి వెనక్కి మళ్ళిస్తున్నప్పుడు అతని జ్ఞానం స్థిరంగా వుంటుంది.”

అవసరమున్నప్పుడే ఆయుధ ప్రహారం చేయాలి..

అవసరం లేనప్పుడు ఆయుధాలను ఎంచక్కా ప్రక్కన బెట్టాలి..

ఇంద్రియాలు భౌతిక జీవనార్థం పుపయోగించే ఉపకరణాలు మాత్రమే..

వాటి అవసరం తీరగానే వాటిని వెంటనే ఉపసంహరించేయాలి!

ఇంద్రియాల అవసరం వున్నప్పుడే వాటిని వ్యక్తపరచాలి..

అవయవాల అవసరం లేనప్పుడు తాబేలు వాటిని లోపలికి

లాక్కుంటుంది.. అలాగే ప్రతి యోగీ కూడా జీవించాలి..

అలా చేసేవాడి శక్తి ఎప్పుడూ విజృంభించి వుంటుంది!

అలా చేసేవాడి జ్ఞానం ఎప్పుడూ సునిశితమై వుంటుంది..

❖ యస్త్యన్ద్రియాణి మనసా నియమ్యారంభతేర్జున ।
కర్మోన్ద్రియైః కర్మయోగ మాసక్తః స విశిష్యతే ॥

(భ.గ.3-7)

ఓ అర్జునా! ఎవరు మనస్సులో మాత్రమే ఇంద్రియాలను పశపరచుకుని అనాసక్తుడై అన్ని ఇంద్రియాల ద్వారా కర్మయోగాన్ని ఆచరిస్తున్నాడో అతడే ఉత్తముడు.

ఉత్తములు ‘ఎలా’ వ్యవహారం చేస్తారు?

‘ఎలా?’ అంటే,

వారు బహిర్ దమము ఆచరించరు..

వారు అంతర్ సమము కోరుకుంటారు!

బహిర్ ఇంద్రియాలను ‘మనస్సులో మాత్రమే’ స్వాధీనపరచు కుంటారు..
 బహిర్ దమానికి వారు ప్రాముఖ్యత ఇవ్వరు..
 “బయట ఏమైనా సరే-లోపల ఏమీ కాకూడదు” అని తెలుసుకున్నవారు..
 బయట ఎలాంటి కర్మలు ఆచరించినా వాటి ప్రభావం వారి లోపల
 వుండదు.

బయట నిగ్రహాన్ని అధికంగా పాటించని వారు వాళ్ళు..
 అయినా లోపల మహానిగ్రహాన్ని పొందినవారు!
 ఇదే నిజమైన కర్మయోగం..
 బయట ప్రకృతి సహజసిద్ధమైన కర్మాచరణ..
 లోపల సంపూర్ణమైన కర్మ శూన్యత..

❖ “ఇచ్చువానికంటే నింద్రియ నిగ్రహం
 డరయ నతనికంటే నధికుడగును;
 వాడు వానికంటే వీడను పాపముల్ -
 విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“దాత కంటే ఇంద్రియాల్ని జయించినవాడే అధికుడు; దాత కొన్నైనా
 పాపాలు చేస్తాడేమో కానీ ఇంద్రియ విజేతకు మట్టుకు పాపాలు వుండవు.”

దానాలు చేయడం గొప్పే. కానీ, దానికంటే గొప్పదైనది ఇంద్రియ
 నిగ్రహం! అంటే యోగసాధన! అందుకే ఆది శంకరాచార్య వారు అన్నారు...

“కురుతే గంగాసాగర గమనం, వ్రత పరిపాలనం, అథవా దానం
 - జ్ఞానవిహీనః సర్వమతేన ముక్తిం భజతి న జన్మశతేన” అని! అంటే,
 “అటు గంగకి వెళ్ళినా, ఇటు సాగరం చేరుకున్నా, మరి ఎన్ని వ్రతాలు
 చేసినా, ఎన్ని దానాలు చేసినా.. అన్ని మతాల్లోనూ ఏం చెప్పబడి వుందంటే..
 ఆత్మజ్ఞానవిహీనుడికి వంద జన్మలకైనా ముక్తి రాదు” అని! ఆత్మజ్ఞానం
 ఎలా వస్తుంది? బహిరేంద్రియాలను నిగ్రహించి ఎప్పటికప్పుడు
 అంతరేంద్రియాలను అంతర్ముఖం చేసుకుని తీరవలసిందే!

దానం చేయడంలో కూడా అపాత్ర దానాలు చేయడం వల్ల ఎన్నో
 అనర్థాలు సంభవం! పాపాలు సహజం.. కనుక దానకర్మలు, కీర్తికాముకులు

మొట్టమొదట యోగ సాధనకూ, జితేంద్రియత్వానికే పాటుపడాలి. అదే శ్రేష్ఠం. అదే సరైనది. జితేంద్రియుడు సర్వపాప విముక్తుడు. అతని వల్ల చేయకూడని పనులు ఎప్పటికీ చేయబడవు.

❖ ఏవం ప్రవర్తితం చక్రం నానువర్తయతీహయః ।

అఘాయురింద్రియారామో మోఘం పార్థసజీవతి ॥

(భ.గ3-16)

“అర్జునా! ఈ లోకంలో ఈ విధమైన సృష్టిచక్రానికి అనుగుణంగా ఎవడు నడవడో, అతడు ఇంద్రియాలకు లోనై పాపపు జీవితాన్ని గడుపుతూ వ్యర్థంగా జీవిస్తున్నాడు.”

నాలుగు క్షేత్రాలు ఉన్నాయి..

ఒకటి-భౌతిక క్షేత్రం,

రెండు-ప్రాణక్షేత్రం,

మూడు-భావనా క్షేత్రం,

నాలుగు-ఆత్మక్షేత్రం.

భౌతిక క్షేత్రానికి మూలం ప్రాణక్షేత్రం..

ప్రాణ క్షేత్రానికి మూలం భావనా క్షేత్రం..

భావనా క్షేత్రానికి మూలం ఆత్మక్షేత్రం..

ఈ ‘సృష్టిక్రమం’ తెలిసిన వాళ్ళే ఆ క్రమంలో సరిగ్గా జీవిస్తారు!

ఈ సృష్టిక్రమం తెలియని వారు ఇంద్రియాలకు వశు

లవుతున్నారు..

ఇంద్రియాలకు వశులై పాపపు జీవితం గడుపుతున్నారు..

పాపచరితులై వ్యర్థంగా కాలం గడుపుతున్నారు

సృష్టిచక్రం యొక్క మూలక్రమం తెలుసుకున్న వాళ్ళు తదనుగుణంగానే నడుచుకుంటారు.. ఆ విధంగా ..పుణ్యచరితులవుతున్నారు!

పుణ్యచరితులై అర్థపు జీవితాన్ని గడుపుతున్నారు!

❖ “భజ గోవిందం భజ గోవిందం
గోవిందమ్ భజ మూఢమతే!
సంప్రాప్తే సన్నిహితే కాలే
నహి నహి రక్షతి దుకృణ్కరణే ||” (భజగోవిందం)

“ఓ మూర్ఖమైన మనస్సా.. ‘గోవిందుణ్ణి’ భజించుకో - ‘గోవిందుణ్ణి’ భజించుకో” - ‘గోవిందుణ్ణి’ భజించుకో - ఎంచేతనంటే తప్పనిసరి అయిన మృత్యువు వచ్చి పట్టుకునేటప్పుడు ఈ వ్యాకరణ సూత్రాలు నిన్ను రక్షించవు, రక్షించవు.”

ఇక్కడ “గోవిందుడన”గానే “చతుర్భుజుడైన విష్ణువు” అని భ్రాంతి పడగూడదు. “గో” శబ్దానికి అనేక అర్థాలు వున్నాయి. “గోవులు” అంటే “ఇంద్రియాలు”. “గోవిందుడు” అంటే సర్వేంద్రియ ప్రవర్తకుడైన అంతర్యామి రూపుడైన “పరమాత్మ” అన్నమాట.

“గో” అంటే ఇంద్రియాలు! ‘గోవిందం’ అంటే ఇంద్రియాలకు ఇంద్రియమైన ‘ఆత్మ’! ఇంద్రియాలకు విందు చేసే ‘ఆత్మ’! ఇంద్రియాలను నియంత్రించే, అంటే పరిపాలించే ‘ఆత్మ’!

ప్రతి బ్రహ్మజ్ఞానీ, ప్రతి ఆత్మ జ్ఞానీ ‘గోవిందు’డే! మూఢమైన మతి ఎంత త్వరగా ఆత్మజ్ఞానాన్ని సంతరించుకుంటే అంత త్వరగా చక్కబడుతుంది. జీవితకాలపు చరమ దశలలో మేల్కొనడం అతి కష్టం మరి పిన్న వయస్సులోనే పిన్నత్వాన్ని పోగొట్టుకోవాలి. ఎలా? ‘ఆత్మ యొక్క భజన’ ద్వారా.. ‘ఆత్మ కోసం భజన’ ద్వారా.. ‘ఆత్మచే చేయబడిన భజన’ ద్వారా.. ‘ఆత్మ కోసం భజన’ ద్వారా.. ‘ఆత్మచే చేయబడిన భజన’ ద్వారా.. ఇదే ‘భజ గోవిందం’ అంటే! అంటే ఏమీ లేదు ‘ధ్యానం’ ద్వారా అన్నమాట!”

కోపం

❖ క్రోధాద్భవతి సమోహః సమోహాత్స్మృతి విభ్రమః ।
స్మృతి భ్రంశాద్బుద్ధినాశో బుద్ధినాశాత్ ప్రణశ్యతి ॥

(భ.గ.2-63)

“కోపం వల్ల అవివేకం కలుగుతుంది. అవివేకం వల్ల స్మృతి నశిస్తోంది. స్మృతి నశించినప్పుడు బుద్ధి నశిస్తోంది. బుద్ధి నశించినప్పుడు పతితుడు అవుతున్నాడు.”

‘క్రోధం’ వలన మోహంలో కొట్టుకుపోతాడు మనిషి..
‘మోహం’ అన్నది ‘అతి’ యొక్క విశృంఖల విజృంభణ..
‘మోహం’ వల్ల విషయాల స్పృహను పూర్తిగా కోల్పోతాడు..
ఆ విధమైన స్మృతినాశం వల్ల - ఏ మాత్రం బుద్ధి
అంతవరకూ వున్నా - అతి కాస్తా మటుమాయమవుతుంది!
‘బుద్ధి’ అంటే ‘విచక్షణా జ్ఞానం’..
విచక్షణా జ్ఞానం నశించినప్పుడు-అదే మృత్యువు..
వాస్తవానికి అంతకన్నా మృత్యువు ఏముంది?
శరీర నాశనం ‘మృత్యువు’ కాదు గదా..
మరి ఏది మృత్యువు? బుద్ధి నాశనమే మృత్యువు!

❖ కామ ఏష క్రోధ ఏష రజోగుణ సముద్భవః ।
మహాశనో మహాపాప్యా విధ్వేనమిహ వైరిణమ్ ॥

(భ.గ.3-37)

“ రజోగుణం వల్ల కలిగే కామమే క్రోధం. ఇది ఎంత మాత్రమూ తృప్తి చెందనివ్వదు. ఇది మహాపాపి : ఈ సందర్భంలో దీనిని శత్రువు’ అని తెలుసుకో.”

అన్ని గుణాలలోనూ రజోగుణం మహా పాపభూయిష్టమైనది!
రజో గుణి చిహ్నమే క్రోధం!
‘క్రోధం’ అన్నదే ఆత్మకు ‘పరమ శత్రువు’!

మానవ జీవితాన్ని నాశనం చేసేదే క్రోధం.. క్రోధం వున్నవారు
ఎప్పుడూ తృప్తి చెందలేరు.. క్రోధాత్ములు అశాంతిమయులు!

అయితే, ఆత్మపరిణామక్రమంలో ఇది ఒకానొక 'తప్పనిసరి'
దశ..

ఆ దశను త్వరగా దాటేసేయాలి! త్వర త్వరగా దాటేసేయాలి!

అక్కడ అనేక జన్మలను 'వృధా' చేయరాదు!

రజోగుణ దశలలో ఒక్క జన్మ వుండడం 'తప్పనిసరి'.. ఎవ్వరికైనా
గానీ - కానీ, అనేక జన్మలు వుండడం అన్నది తప్పేసరియే!

❖ “కోపమునను ఘనత కొంచమై పోవును..

కోపమునకు గుణము కొంత పడును..

కోపమునను బ్రతుకు కొంచెమై పోవును..

విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“కోపం వల్ల మన గొప్పతనం, గుణం తగ్గిపోతాయి:
కోపమున్నవాడికి కేవల జీవనం కూడా కష్టతరంగా ఉంటుంది. ఆయుష్షు
కూడా క్షీణిస్తుంది.”

గీతలో కృష్ణుడు అన్నట్లు “కామేష, క్రోధేష రజోగుణ సముద్భవః
మహాశనో మహాపాపా” .. క్రోధం అనేది మహాపాపం; అది మనిషి యొక్క
రజోగుణం లోంచే ఉద్భవిస్తుంది.

కోపం వలన మనిషి యొక్క కీర్తి తగ్గిపోతుంది. కోపం వలన మనిషి
యొక్క గుణం తగ్గి దోషం పెరుగుతుంది. కోపం వల్ల బ్రతుకే కష్టం
అవుతుంది కనుక, 'కోపం' అనేది సర్వవేళలా త్యజించి తీరాలి. అయితే,
ఆపద్ధర్మంగా కోపం అనేది ప్రత్యేక ప్రయోజనాల కోసం, ప్రత్యేక
సందర్భాలలో ప్రదర్శన చేయవచ్చు. అప్పుడు అది 'సామ దాన భేద దండ'
అనే చతుర్విధ ఉపాయాలలో దండోపాయంగా పరిణమిస్తుంది.

గీతలో కృష్ణుడు ఇంకా, “క్రోధాత్ భవతి సమ్మోహః సమ్మోహాత్
స్మృతి విభ్రమః.. స్మృతి భ్రంశాత్ బుద్ధినాశః బుద్ధి నాశాత్ ప్రణశ్యతి” అన్నాడు
కదా!

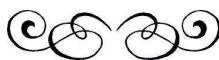
❖ “కామం క్రోధం లోభం మోహం
త్యక్త్వాత్మానం పశ్యతి సోహమ్ ।
ఆత్మ జ్ఞాన విహీనా మూఢా
స్తే పచ్చన్తే నరక నిగుఢాః ॥” - (భజగోవిందం)

“కోరికలనూ, క్రోధాన్నీ, లోభాన్నీ, మోహాన్నీ విడిచి వివేకియైనవాడు ఆత్మను చూస్తున్నాడు. ఆత్మజ్ఞానం లేని అవివేకులైనవారు నరకయాతనను అనుభవిస్తూంటారు.”

“కామ, క్రోధ, లోభ, మోహ, మద మాత్సర్యాలనే అరిషడ్ వర్గాలను ఒకింత ప్రక్కన పెట్టి.. ‘రవ్వంత దూరం’ జరిపి.. ఆత్మ సాధన చేయడం నేర్చుకోవాలి.

‘ఆత్మ సాధన’ అనేది ‘ఆత్మ’ లోనే, ‘ఆత్మ’ ద్వారానే, ‘ఆత్మ’ కోసం చేసేది. “స-అహం” అంటే “అదే నేను” అని తెలుసుకోవడాన్నే “ఆత్మ సిద్ధి లభించడం” అంటాం.. ఆత్మ సిద్ధి లేని మూఢుడు ఎప్పుడూ భరించ లేని నరకాన్ని అనుభవిస్తూ వున్నాడు. ఆత్మ సిద్ధి కావాలంటే రోజుకి ఒక గంటసేపు తప్పనిసరిగా ‘ఆనాపానసతి’ సాధనను అందరూ చేస్తూ వుండాలి.

“పశ్యతి” - అంటే “చూడడం”. శ్రీ ఆది శంకరుల వారు మనల్ని ‘చూడ’మన్నారు! దేనితో? దివ్యచక్షువుతో! దివ్యచక్షువుతో చూడడాన్ని బుద్ధుడు “విపస్సన” అన్నాడు.. అది ‘ఆనాపానసతి’ ద్వారానే సాధ్యం”.

పగలు-రాత్రి

❖ యా నిశా సర్వభూతానాం తస్యాం జాగర్తి సంయమీ ।
యస్యాం జాగ్రతి భూతాని సా నిశా పశ్యతో మునేః ॥
(భ.గ.2-69)

“సమస్త ప్రాణులకూ ఏది రాత్రి. దానిలో స్థితప్రజ్ఞుడైన యోగి మేలుకుని వుంటాడు; దేనిలో సమస్త ప్రాణులూ మేలుకుని ఉంటాయో పరమార్థ తత్వాన్ని తెలుసుకునేటటువంటి మునికి అది రాత్రి.”

మామూలు మనుష్యులు ఏ ఏ విషయాలలోనైతే అజాగ్రత్తగా వుంటారో -

వాటి పట్ల యోగులు అతి జాగ్రత్తగా వుంటారు!

మామూలు మనుష్యులు ఏ ఏ విషయాల పట్ల అతి జాగరూకులై వుంటారో వాటిపట్ల మునులు అతి నిరాసక్తులై వుంటారు..

అలాగే సకల ప్రాణికోటి రాత్రి నిద్రిస్తూ వుంటుంది..

కానీ, యోగుల సమూహం రాత్రిళ్ళు మేల్కొని వుంటుంది!

సకల ప్రాణికోటి పగలు శ్రమిస్తూంటుంది..

కానీ, జ్ఞానులు పగలు సమయంలో అంతగా శ్రమించరు!

యజ్ఞ ప్రసాదం

❖ యజ్ఞ శిష్టాశిసః సంతో ముచ్యంతే సర్వకిల్బిషైః ।
భుజ్జతే తే త్వఘం పాపా యే పచత్యాత్మకారణాత్ ॥

(భ.గ.3-13)

“యజ్ఞంలో మిగిలిన దానిని తినే సజ్జనులు సమస్త పాపాల నుంచి విముక్తులు అవుతారు : అయితే, ఏ పాపులు తమ స్వంత శరీర పోషణ నిమిత్తమే అన్నం వండుకుంటున్నారో వారు పాపాన్నే తింటున్నారు.”

“యజ్ఞావశిష్టం” అంటే “ఇతరులకు మనం చేయడం ద్వారా వారు సంతృప్తితో మనకు యిచ్చింది” అని అర్థం! దీనినే ‘ప్రసాదం’ అని కూడా అంటాం.

‘ప్రసాదం’ తో మాత్రమే జీవించేవారు తప్పక విముక్తులు అవుతారు,

అలా కాకుండా తమ కోసం తాము చేసుకునే వంట-అది ‘పాపపు కూడు’.

ముక్తికి మార్గం ఏది? యజ్ఞమే ముక్తికి మార్గం!

“పునరపి జననం పునరపి మరణం”-దీనికి కారణం ఏది?

తాము విడిగా వండుకుని తాము విడిగా భోంచేయడమే - దీనికి కారణం..

‘విడి’ గా ఉండరాదు; ‘కలివిడి’ గా ఉండాలి.

ధర్మం

❖ శ్రేయాన్స్వధర్మో విగుణః పరధర్మాతస్వనుష్ఠితాత్ ।
స్వధర్మే నిధనం శ్రేయః పరధర్మో భయావహః ॥

(భ.గ.3-35)

“చక్కగా ఆచరించబడిన పరధర్మం కన్నా గుణరహితమైనప్పటికీ స్వధర్మమే అత్యుత్తమైనది. స్వధర్మాచరణంలో మరణం సంభవించినప్పటికీ అది శ్రేయస్కరమే : కానీ పరధర్మం భయంకరమైనది.”

“స్వధర్మం” అంటే ‘ఎవరు ఏ ఆత్మ పరిణామ దశల్లో వున్నారో ఆ ఆత్మస్థాయికి తగ్గ గుణం’ అన్నమాట.

“పరధర్మం” అంటే ‘ఇతరులు ఏ ఆత్మ పరిణితి స్థాయిలో ఉన్నారో ఆ ఆత్మ పరిణితి స్థాయికి తగ్గ గుణం’ అన్నమాట..

‘పులిని చూసి నక్కవాత పెట్టుకోవడం’ సబబు కాదు!

పులి జీవితంలా ‘నక్క జీవితం’ వుంటే నక్క నష్టపోతుంది..

‘నక్క దశ’ లో వున్నప్పుడు నక్కలానే జీవించాలి!

స్వధర్మానికి వ్యతిరేకంగా ‘ఓ నక్క’ జీవించడానికి యత్నిస్తే ఎన్నో నక్క జన్మలు మరి తప్పవు!

తన స్వధర్మానికి అనుగుణంగానే ఓ నక్క జీవిస్తే ‘ ఒక్క నక్క జన్మ’ తోనే సరిపోతుంది!

గురువు ‘చేసినట్లు’ చెయ్యొద్దు.. గురువు ‘చెప్పినట్లు’ చెయ్యాలి!

కనుక, ఎవరి ధర్మాన్ని వాళ్ళు.. అది విశిష్టగుణ రహితం అయినప్పటికీ.. ‘అల్పగుణీ’ అయినప్పటికీ.. వాళ్ళు దానినే అనుసరించాలి!

“జయ విజయలు” తమ అల్పగుణాన్ని భయరహితులై, సంకోచరహితులై ఆశ్రయించి మూడు జన్మలలోనే కడతేరినట్లు పురాణగాథ వున్నది కదా! వుండవలసింది భయరహితం.. సంకోచరహితం.. మరి సదా, సర్వత్రా స్వధర్మాశ్రయం!

❖ రూపరహితునుకును రూపమ్ము గల్పించి

కర్మకాండ పెంచి కలుషమతులు

ధర్మమార్గములను ధ్వంసమ్ము చేసిరి

కాళికాంబ! హంస! కాళికాంబ!

నిర్గుణాన్ని ప్రతిపాదించాలి. స్పిరిచ్యువల్ సైన్స్, ఆధ్యాత్మిక శాస్త్రం, నిర్గుణం. మరి ఈ యొక్క మతాలన్నీ సగుణాలు. ఈ వివిధ మతాలు యొక్క సగుణ పూజలు సగుణ కర్మకాండలు ఎంత అల్పమైనవో, కలుషమతులు చేసే విధానం అని శ్రీ వీరబ్రహ్మేంద్రస్వామి చెప్పారు !

జన్మ

❖ “బహూని మే వ్యతీతాని జన్మాని తవ చార్జున ।
తాన్యహం వేద సర్వాణి న త్వం వేత్త పరంతప ॥”

(భ.గ.4-5)

“శత్రువులను తపింప చేసే ఓ అర్జునా! ఇంతకు ముందు నీకూ, నాకూ ఎన్నెన్నో జన్మలు గడిచిపోయాయి; అవి అన్నీ నీకు తెలియదు. అయితే నాకు మాత్రం అన్నీ తెలుసు.”

మానవుడు జన్మపరంపరాగతుడు..

అంటే జన్మ పరంపరను ఎన్నుకుని వచ్చినవాడు!

భౌతిక జీవితాన్ని అన్ని కోణాల్లోంచి అనుభవించడానికే జన్మపరంపర..

ఒక్కో కోణం ఒక్కో జన్మకు అంకురార్పణ చేస్తుంది!

జీవితానికి ఎన్ని కోణాలో..

జన్మ పరంపరలో ఎన్ని జన్మలో!

అన్ని కోణాలనూ దర్శిస్తేనే మానవుడు పరిపూర్ణ మానవుడు అవుతాడు..

తన ‘జన్మపరంపర’ గురించి తెలుసుకున్నవాడే ‘జ్ఞాని’!

తెలుసుకోనివాడే ‘అజ్ఞాని’..

అజ్ఞాని శోక సహితుడు; జ్ఞాని శోక రహితుడు.

జన్మ పరంపరలోని తుది దశల్లో మానవుడు “నేను ఎవరు?” అని తెలుసుకోవాలని అంతర్ మధనం మొదలుపెట్టాడు..

అంటే, ఓ అజ్ఞాని మొదట ఓ జిజ్ఞాసువుగా మారతాడు..

జిజ్ఞాసువు ఓ గురువు దగ్గర చేసి ధ్యాన బోధ తీసుకుంటాడు..

మార్గం తెలుసుకున్న జిజ్ఞాసువు ధ్యాన సాధన ద్వారా తన ‘దివ్యచక్షువు’ సంపాదించుకుని తన జన్మపరంపరను తెలుసుకుంటాడు.

అర్జునుడు - ఓ జిజ్ఞాసువుకు సూచిక..

కృష్ణుడు - ఓ జ్ఞానికి సూచిక..

మనస్సు

- ❖ “మనసులోన నున్న మర్మమంత ఎఱింగి
స్థిరము చేసి యాత్మ తేటపఱచి
ఘటము నిల్పవలయు, ఘనతలంకేటికి ?
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!!”

“మర్మాలు తెలుసుకుని మనస్సునూ, బుద్ధినీ, స్థిరపరచి ఆత్మను తెలుసుకున్నవానికి ఇతర గౌరవాలక్కరలేదు! ఇక మిగిలి వుంది కేవలం శరీరాన్ని నిలిపే ప్రయాసే!”

స్వామి చిన్మయానంద నిరంతరం శ్రమించి బోధ చేసినట్లు,

ఉన్నవి నాలుగు -

(1) శరీరం (2) మనస్సు (3) బుద్ధి (4) ఆత్మ

“మనస్సులో వున్న మర్మము అంతా” అంటే “బుద్ధి”, “ఆత్మ” అన్నమాట! ఆ “బుద్ధి” సంగతి కూలంకషంగా ఎరిగి దానిని “స్థిరం”

చేయమని వేమన వారి ఒక్కగానొక్క సూచన! “ఆత్మను తేటపరచి”, అంటే “ఆత్మజ్ఞానం సంపాదించుకోవాలి” అన్నమాట!

“బహుశానాం జన్మనామంతే జ్ఞానవాన్ మాం ప్రపద్యతే” అంది గీత. అంటే, “బుద్ధి వున్న జ్ఞానవంతుడికే ‘మాం’ అంటే ‘ఆత్మ’ గురించి తెలిసేది” అని.

“ఘటము” అంటే భౌతిక శరీరం “ఘటము నిల్పవలయు” అంటే, “కర్మలు కేవలం స్థూల శరీర ప్రక్రియలు నిల్పటం కోసమే”.. స్థూల శరీరప్రక్రియలు జీవనం కోసం జరుపుకోవాలి.

అంతేకానీ “ఘనతలు” లేనిపోని.. “పదవీ వ్యామోహాలు”.. దేనికి? లేనిపోని “పెద్దరికాల” జోలి ఎందుకు?

❖ “శాంత మానసమున జల్లనై శీతల
భాతి నున్నవాడు పరమ యోగి;
అట్టివాడు ముక్తి నతివేగ గైకొను
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“కోపతాపాలు లేకుండా శాంతుడై చల్లని మనస్సు కలిగి వున్నవాడే పరమయోగి; అతను సులభంగా ముక్తిని పొందుతాడు.”

శ్రీత్యాగరాజస్వామి అన్నట్లు. “శాంతము లేక సౌఖ్యము లేదు”.. పరమ యోగి ఎల్లప్పుడూ ప్రశాంత మనస్సుడై చల్లగా, శీతలంగా వుంటాడు. శాంత మనస్కుడై నవాడే సత్యానత్యాలనూ, నిత్యానిత్యాలనూ, ధర్మాధర్మాలనూ బహు సులభంగా అనుభవైక్యం చేసుకుని ముక్తి వైపు అతి వేగంగా ప్రయాణిస్తాడు. అలా కాని అశాంత మనస్కునికి ముక్తి అనేది మృగ్యం.

“యోగి” అంటే “కర్మ యోగి”, ‘జ్ఞానయోగి’ మరి “రాజయోగి”.

“యోగం” అంటే “ఐక్యత, ఏకం”..

“యుంజతే ఇతి యోగః” అన్నారు కదా..

కర్మలతో “ఏకం” అయి ఉన్నవాడే - కర్మయోగి!

జ్ఞానంతో “ఏకం” అయి ఉన్నవాడే-జ్ఞానయోగి!! తన పూర్ణాత్మతో

“ఏకం” అయి ఉన్నవాడే-రాజయోగి!!!.. వీటిన్నిటిలోనూ పరిపూర్ణుడై ఉన్నవాడే “పరమ యోగి”. అయితే, చూపరులకు కోపతాపాలతో మండి పడుతున్నట్లు బయటికి కనపడవచ్చు! నిజం అన్నది లోపలికి చూస్తేనే తెలుస్తుంది! నిజానికి యోగుల నిక్కచ్చితనాన్నీ, సూటిమాటలనూ, “కోపం” గా అభివర్ణించటం సాధారణ జనులకు పరిపాటి!!

❖ మనసులోని ముక్తి మరియొక్కచోటన

వెదుకబోవువాడు వెట్టివాడు!

గొట్టె జంకబెట్టి గొల్ల వెదకు రీతి

విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

❖ ❖ ❖

❖ “యాత్రపోయినాతడెన్నాళ్ళు తిరిగిన

భద్రమైన ముక్తి పదవి గనడు!

మనసు నిల్పునతడు మహనీయమూర్తి రా

విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“స్థిరమైన మనస్సు లేక ఎన్నాళ్ళు తీర్థయాత్రలకు తిరిగినా ప్రయోజనం లేదు; స్థిరచిత్తం కలవాడే ఉత్తమోత్తముడు.”

అసలు తీర్థయాత్రల ప్రయోజనం వేర్వేరు ప్రదేశాలకు వెళ్ళి అక్కడ వుండే ఆత్మజ్ఞానుల, యోగుల సందర్శనం చేసుకుని వారి ద్వారా సత్యాసత్యాల గురించీ, సరైన జీవన విధానం గురించీ, మోక్షమార్గం గురించీ, క్షుణ్ణంగా తెలుసుకోవడం. అయితే కాలక్రమేణా ఈ పద్ధతి మరుగునపడి కేవలం రాతిమూర్తుల దర్శనంగా మారాయి.. నేటి కలికాలపు “తీర్థయాత్రలు”.

“మనస్సు నిల్పునతడు” అంటే “ఎవడైతే తమ మనస్సును, చిత్తాన్ని చక్కగా నియంత్రించేయగలడో”, “ఎవడైతే ఆలోచనలను శూన్యం చేసుకుని ఎప్పుడంటే అప్పుడు నిరామయ స్థితిలో వుండగలడో, అతడు” అన్నమాట.

నిజమైన ముక్తిమార్గం మనస్సు నిల్పడమే! ఆదిశంకరాచార్యులవారు “నిశ్చలచిత్తేం జీవన్ముక్తి” అన్నారు గదా.

“ఎన్నాళ్ళు తిరిగినా భద్ర ముక్తిపదవి గనడు” అన్నాడు వేమన అంటే, “ఈ తిరుగుడు అంతా ఒట్టి బూడిదలో పోసిన పన్నీరే” అని.. తనను తాను అర్థం చేసుకున్నవాడే మహిలో మహనీయ మూర్తి.. తనను తాను అర్థం చేసుకోవడం అనేది తన మనస్సును తాను నిల్పినప్పుడే సాధ్యం.

యోగి

❖ “సకల జీవములందు సమముగా నుండెడి
యతని క్రమము దెలియు నతడే యోగి;
అతడు నీవె యనుట నన్యుడు కాడయా -
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ ! ”

“సర్వప్రాణులనూ సమానంగా చూసే పద్ధతిని అనుసరించేవాడే ‘యోగి’ - ‘ఆతడే ఇతడు’ అందరూ ఒక్కటే! అందరూ సమమే! వేరు వేరుగా ఎవ్వరూ లేరు!”

“విద్యావినయ సంపన్నే బ్రాహ్మణే గవి హస్తిని శుని చైవ శ్వపాకే చ పండితా సమదర్శినః” అని భగవత్ గీతలో వుంది

అంటే, “పండితుడైనవాడు విద్యావినయాలుండి సద్గుణరాశి అయిన బ్రాహ్మణుడితోగానీ.. ఆవు, ఏనుగులాంటి సత్త్వగుణ ప్రధానులనుగానీ.. కుక్కలాంటి మధ్యమ జాతి వారితో కానీ.. కుక్కమాంసం తినే ఛండాలురతో గానీ.. అందరితోనూ సమంగానే ప్రవర్తిస్తాడు: అందరినీ సమంగానే చూస్తాడు” అని.

సకల జీవకోటిని సమదృష్టితో వీక్షించేవాడే యోగి! ఏ ప్రాణీ మరో ప్రాణికన్నా ఉత్పృష్టం కాదు, అలాగే, ఏదీ నీచజన్మ కూడా కాదు. ఏ ప్రాణికి వున్న ప్రత్యేకత, అర్థం, అందం దానికి వున్నాయి!

అలాగే, అందరు మానవులూ ఒక్కటే!

“సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ”.. “అహం బ్రహ్మాస్మి”.. “తత్త్వమసి”.. అనే మహా వాక్కులకు వేమన ఇచ్చిన భాష్యమే “అతడే నేను”, “నాకంటే అన్యుడు లేడు” అన్నవి : ఈ లాంటి సత్యాల స్వానుభవం ఉన్నవాడే “యోగి”.

సజ్జన సాంగత్యం

❖ “సాధు సాంగత్యమమరిన శాంతమమరు;
శాంతమమరిన జిత్తంబు శన్యపడును;
శక్యపడిన మనంబె యొసంగు బరము -
పరము గాంచిన శివుడన బరగు వేమ!”

“మంచి వారి స్నేహమున శాంతం, దాని వల్ల మనో నిశ్చలత కలుగుతుంది; మనో నిశ్చలత వలన పరలోక సాన్నిధ్యం కలుగుతుంది : పరం అనుభవిస్తూనే మానవుడు ‘శివుడు’ అవుతాడు.”

సత్యస్థితులైనవారే సాధువులు; వారు మాస్థర్లు; ఆత్మజ్ఞాన విశారదులు; వారు సత్త్వగుణ సంపన్నులు; భూలోకాన్ని బాగుపరచవచ్చిన సత్యలోకవాసులు. అలాంటి వారి సాన్నిహిత్యం లభిస్తే, అద్దాని వెంటబడి సమకూర్చుకుంటే, మన మనస్సు వెంటనే స్వాంతన చెందుతుంది; ప్రశాంతమవుతుంది.

ఒకసారి శాంతమయితే ఇక ఆ మనస్సును, ఆ చిత్తాన్ని పూర్తిగా మన శక్యం చేసుకోవచ్చు.. అంటే తీర్చిదిద్దుకోవచ్చు.. అంటే పూర్తిగా స్వాధీనపరచుకోవచ్చు.. వశపరచుకోవచ్చు; ఆ విధంగా స్వాధీనపడిన

చిత్తం వెంటనే “పరసాధనం” గా, “మోక్ష కారణం” గా మారుతుంది.

అందుకే, ఆదిశంకరాచార్యుల వారు “త్రిజగతి సజ్జన సంగతిరేకా భవతి భవార్ణవ తరణే నౌకా” అన్నారు. అంటే “మూడు లోకాలలోనూ.. అంటే భూ, భవర్, సువర్ అనే మూడు లోకాలలోనూ.. కూడా సజ్జన సాంగత్యం అన్నదే దుఃఖసాగరాన్ని ఈదడానికి ఉపయోగదే ఏకైక ఉపకరణం” అని! కనుకనే, “సజ్జనసాంగత్యం” అన్నది ఆధ్యాత్మిక విద్యా సముపార్జనా విధానాలైన ధ్యాన, స్వాధ్యాయాలతో సరియైన స్థానం సంతరించుకుంది.

❖ “కాతే కాంతా ధనగత చింతా

వాతుల కిం తవ నాస్తి నియంతా|

త్రిజగతి సజ్జన సంగతి రేకా

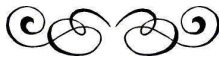
భవతి భవార్ణవతరణే నౌకా||” - (భజగోవిందం)

“ఓ వెణ్ణివాడా! నీ భార్యను గూర్చి, ధనాన్ని గూర్చి ఎందుకంతగా చింతిస్తావు? ధర్మ పరిపాలనచేసే నియంత లేడనుకున్నావా? త్రిలోకాలలోనూ కూడా భవ సాగరాన్ని దాటింపగల నౌక ‘సజ్జన సాంగత్యం’ మాత్రమేనని తెలుసుకో.”

మన వర్తమాన ‘భోగం’ అనేది.. ‘భాగ్యం’ అనేది.. మనం గతంలో చేసిన కర్మల ద్వారా నిశ్చయింపబడే ఉంది; రూపకల్పన చేయబడే వుంది. మన పూర్వం అనేది ప్రస్తుత ‘నియంత’.. ‘పూర్వం’ లేకుండా ‘ప్రస్తుతం’ లేదు. ‘ప్రస్తుతం’ లేకుండా ‘పర’ లేదు!

పూర్వజ్ఞానం లేకుండా, ‘పూర్వ’ అన్నది గ్రాహ్యం చేసుకోలేకుండా, ‘ప్రస్తుతం’ అన్న వెంటనే భోగభాగ్యాలతో నిండిపోవాలి’ అనుకోవడం మూర్ఖత్వం. మన సామర్థ్యాలు చూసుకోకుండా, పురుష ప్రయత్నం చేయకుండా, మన ప్రస్తుతానికి వెంటనే నియంత కావడానికి ఉవ్విళ్ళూరడమే మన అజ్ఞానానికి నిదర్శనం సజ్జనుల నిరంతర సాంగత్యం వల్లనే ఈ విషయాలన్నీ సువిదితం అయ్యేది.

“సజ్జన సాంగత్యం” చెయ్యాలంటే కొంతైనా ‘సజ్జనత్వం’ సంపాదించుకుని ఉండాలి కదా! దానికి మార్గం ‘ధ్యానమే’ కదా! అంటే ‘భజ గోవిందమే’ కదా!”

అంధుడు

❖ “అది యొకటి తెలిసి యాదిని మదినిల్చి-
అది పాయువాడు సభవుడగును;
అది పాయకున్న అంధుని రీతిరా-
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“మోక్షమునకు మూలమైన బ్రహ్మస్వరూపము తెలుసుకుని, మనస్సును నిల్చి బ్రహ్మత్వాన్ని పొందవచ్చును; ఆ విధంగా బ్రహ్మత్వాన్ని పొందిన మనుజుడు గ్రుడ్డివానితో సమానుడు! ”

“అది” అంటే “మూలచైతన్యం”! అంటే సకల సృష్టికీ జీవ చైతన్య రాసుల సృష్టికీ మూలం అయినది. ఆ “అది” ఒక్కటి తెలిస్తే చాలు! ఆ “అది” యే “నేను”! ఆ తెలుసుకోవడంలోనే సర్వరోగ నివారణలూ, సర్వభోగ లాలసతలూ, సర్వజ్ఞాన సముపార్జనలూ వున్నాయి!

ఆ “అది” ని అనుభవపూర్వకంగా స్వంతం చేసుకుని, దానిని పొందినవాడు “అభవుడు”.. అంటే ఆ “ పరమశివుడే” అవుతారు !

“అ+భవ” = “నాశనం లేని వాడు” అని అర్థం. ఆ ఒక్కటి లేకపోతే వాడు అంధునితో సమానం. అంటే, అన్నీ చుట్టూ వుండీ ఏమీ చూడలేని వాడు! ఏవీ ఆనందించలేని వాడు!

పుట్టుగ్రుడ్డివాడు అంగవైకల్యం లేని మనుష్యులకు ఎలాంటి వాడో అలాంటివాడే మరి ఆత్మజ్ఞానం లేనివాడు యోగులకు! పుట్టు గ్రుడ్డివాడు ఈ లోకపు అందచందాలను ప్రత్యక్షంగా చూసి ఆనందించే, అనుభవించే, యోగ్యత లేనివాడు.

అదేవిధంగా, ఆత్మజ్ఞానం లేని అంధుడు కోటానుకోట్ల లోకాలతో

నిండివున్న బ్రహ్మాండాన్నంతా ప్రత్యక్షంగా చూసి ఆనందించే, అనుభవించే యోగ్యత లేనివాడు. ఒకడు చర్మచక్షువులు లేని అంధుడు.. ఇంకొకడు దివ్యచక్షువు వున్నా వుత్తేజపరచని అంధుడు.

మూడు దశలు

- ❖ “బాల్యమందు శివుని బరికింపగ లేరు;
యౌవనంబునందు నరయలేరు;
ముదిమియందు గూడ మోసమే కందురు-
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“చిన్నప్పుడే దేవుని తెలుసుకోలేని వారు యౌవ్వనంలో తెలుసుకోలేరు; ముసలితనంలో అంతకంటే తెలుసు కోజాలరు.”

ఆదిశంకరాచార్యులు చెప్పినట్లు “బాలస్తావత్ కీద్రాసక్తః తరుణస్తావత్ తరుణీసక్తః వృద్ధస్తావత్ చింతాసక్తః పరసే బ్రహ్మణి కోపినసక్తః”

బాల్యమందు మనస్సు, చిత్తం ఇంకా అపరిశుద్ధం కాకపోవడం వలన ధ్యానం బహు తేలిక. “శివత్వం” అతి సులభంగా సాధించవచ్చు. “శివ” అంటే “ఆనందం”, “మంగళం”; కనుక “శివుడు” అంటే “ఆనందమయుడు, మంగళకరుడు అయినవాడు”.

ఇకపోతే, యౌవ్వనంలో మానవుడికి ఎంతటి శక్తి, ఉత్సాహం, సామర్థ్యాలున్నా అవన్నీ అశాశ్వతాల వెంట మాత్రమే పరిగెడుతున్నాయి, శాశ్వత వస్తువును పొంద ప్రయత్నించడం లేదు. ఇక ముదిమితనంలో, అంటే ముసలితనంలో, వృద్ధావస్థలో, అనేక అల్పమైన చింతలతో తమను తాము మోసపుచ్చుకుంటూ వుంటారు; ఎంత బ్రతుకు బ్రతికినా, బ్రతకటానికి అసలు కారణమెరగరు.

అజ్ఞానుల పంథా ఎప్పటికీ ఒక్కటే తీరులో వున్నట్లుగానే.. అప్పటికీ ఇప్పటికీ, ఎప్పటికీ, ఆధ్యాత్మిక తీరు కూడా ఒక్కటే!

ఆదిశంకరాచార్యుల కాలంలో కానీ, వేమన కాలంలో కానీ, ఈ కాలంలో కానీ.. మనస్సు యొక్క రీతి ఒకే విధంగా వున్నట్లుంది. అప్పటికీ ఇప్పటికీ లోకరీతి, అజ్ఞానుల పంథా ఒక్కటే తీరులో వున్నట్లుగా.. అప్పటికీ ఇప్పటికీ, ఎప్పటికీ, జ్ఞానుల పంథా ఒక్కటే! బుద్ధుల బోధ కూడా ఒక్కటే!

❖ “బాలస్తావత్ క్రీడాసక్తః

తరుణ స్తావత్ తరుణీ సక్తః ।

వృద్ధస్తావత్ చింతాసక్తః

పరమే బ్రహ్మణి కోపి న సక్తః ॥” (భజగోవిందం)

“బాల్యమంతా ఆటలలో గడచిపోతుంది. యౌవనంలో కామ సంబంధమైన విషయాసక్తిలో మునిగి వుంటాం. ముసలితనంలో అనేక చింతలలో కుమిలి పోవడం మామూలే. పరబ్రహ్మతత్వం పట్ల ఏ ఒక్కరూ ఆసక్తిని చూపడం లేదు గదా!”

మనిషి యొక్క జీవితదశలు ముఖ్యంగా మూడు, 1.బాల్యం 2.యౌవనం 3.వార్ధక్యం. బాల్య యౌవన దశలలో వుండేవి ‘ముచ్చట్లు’ అయితే వార్ధక్యంలో వుండేవి ప్రధానంగా ‘ఇక్కట్లు’!

ముచ్చట్లలోనే పూర్తిగా మునిగిపోతే, ఆ తరువాత ఇక్కట్లలోనే పూర్తిగా కొట్టుకునిపోక తప్పదు. ఎంత ముచ్చట్లలో వున్నా ముచ్చట్లతో పాటు ప్రజ్ఞను కూడా పెంచుకుంటూ పోతే జీవితం చరమదశలలో ‘ఇక్కట్లు’ అనేవే వుండవు. “శుభస్య శ్రీఘ్రం” “ఆలస్యం అమృతం విషం” వార్ధక్య దశ ఇంకా మీద పడనప్పుడే.. మరణ సమయం ఆసన్నం కాకమునుపే.. బాల్యంలోనే, యౌవనంలోనే ప్రజ్ఞను సంపాదించుకుని తీరాలి.

ఏ విధంగా వస్తుంది ప్రజ్ఞ? కేవలం ‘ధ్యానం’ ద్వారా, అంటే ‘ఆత్మ భజన’ ద్వారా, అన్యథా శరణం నాస్తి!’

నేను

❖ “నేననగ మేను గానని,
మానసమున నెఱుగకున్న మనుజులకెల్లన్,
స్వానుభవ సిద్ధి దొరకదు,
తానగు పరమాత్మ నెఱుగ దరమా వేమా!”

“నేను అనగా శరీరం కాదు, ఆత్మ. ఈ సంగతి తెలియని నరులకు స్వానుభవ సిద్ధియే కలుగదు; ఇక తానే పరమాత్మ అనే ఎరుక కలిగివుండడం సంభవమా?”

“నేను” అంటే “మేను” కాదు. ఈ సత్యం తెలియని వారు, విననివారు, యోగసాధన ఎలా మొదలు పెడ్తారు? యోగ సాధన మొదలు పెట్టకుండా స్వానుభవం ఎలా కలుగుతుంది?!

స్వానుభవం ద్వారానే “నేను” అనేది “శరీరం” కాదనీ, నిజానికి ఈ “నేను” అన్నది “పరమాత్మే” అనీ క్రమక్రమంగా విదితం చేసుకోవాలి. స్వానుభవసిద్ధి లేనివారికి “నేను” “మేను” యే తప్పు ఇంకేమీ కాదు.

అంటే, ముందుగా కాస్త శాస్త్ర పరిచయం చేసుకోవాలి, ఇది సజ్జనసాంగత్యం ద్వారా కానీ సచ్చాస్త్ర అధ్యయనం ద్వారా కానీ.. జరుగవచ్చు ఆ తరువాతగా ధ్యానయోగ సాధన చేస్తే స్వానుభవం సిద్ధిస్తుంది. అంటే, తాను అయిన సూక్ష్మశరీరం మేను లోంచి విడివడుతుంది. అప్పుడు “నేను ఆ సూక్ష్మశరీరం” అని సువిదితమవుతుంది. అక్కడి నుంచి మొదలయిన ఆత్మప్రయాణం “నేనే సర్వం” అన్న స్థితి వరకూ పయనిస్తుంది.

“ఆదిలోనే ‘హంసపాదు’ అయితే పరమపద సోపానం అదిష్టించేది ఎప్పుడు?” అని ప్రశ్నిస్తున్నాడు వేమానాచార్యుడు. అంటే, క్రమక్రమంగా “నేను మేను” అనే స్థితి నుంచి “నేను మేనుని కాను” అన్న స్థితికి చేరి ఇంకా ముందుకు పోయి. “నేను ఓ పూర్ణాత్మ” అని తెలుసుకుని చిట్టచివరకు “నేనే అంతా” అన్న స్థితికి చేరుకోవాలి.

తోడు

❖ “లేడు లేడనిన లేడు లేనే లేడు!
కాదు కాడటన్న గానె కాదు!
తోడు తోడటన్న తోడనే తోడగు!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

‘లేడు’ ‘లేడు’ అంటే ఎవ్వరూ వుండరు;
‘కాదు’ ‘కాదు’ అంటే ఎప్పుడూ ఏమీ కాలేదు;
‘తోడు’తోడు ‘అంటే ఎక్కడైనా, ఎవ్వరితోడు అయి తీరుతారు.’

“నా వల్ల కాదు” అనుకుంటే ఎప్పుడూ ఏదీ చేయలేం. “ఎందుకు నావల్ల కాదు? నా వల్లే అయి తీరుతుంది” అంటే ఏదైనా తప్పక సాధించి తీరుతాం.

“దైవం లేడు” అనే నాస్తికులకు నిజంగా ‘దైవం’ లేనేలేదు. “మరణం” అంటే నాశనమే. “మరణాంతర జీవితం అన్నది లేనే లేదు” అన్నవారికి వారు చనిపోయిన తరువాత కూడా వుండేది చీకటే!

“మరణాంతర జీవితం వుంది” అనుకునేవాళ్ళే, శరీరం పదలి వేసిన మరుక్షణం, దివ్యమైన కాంతి దేహంతో దివ్యలోకాలకు వెళ్ళి అక్కడ దివ్యజీవితం కొనసాగిస్తారు.

“నేను ఏకాకిని” అనుకునే వాడి దగ్గరికి ఎవ్వరూ రాలేరు! “రా!రా! నాకు ఓ తోడు కావాలి” అనుకునేవారి దగ్గరికి ఎంతమందైనా వచ్చి కలుస్తారు; తోడు, నీడ అవుతారు.

మన వాస్తవాన్ని ఎప్పుడూ మనమే సృష్టించుకుంటున్నాం! మన గతం బట్టే మన వర్తమానం వుంటుంది. మన వర్తమానం మన కర్మలను బట్టే, మన యిష్టాలను బట్టే జరుగుతుంది.

అలాగే మన భవిష్యత్తు కూడా మన చేతులలోనే వుంది. “**యా మతిః సా గతిర్భవేత్**” అన్నది అష్టవక్ర సూక్తి. అంటే, “మతి ఎలా వుంటుందో అలానే గతి కూడా వుంటుంది” అని! అదే సెలవిస్తున్నారు వేమన స్వామి.

“**యద్భావం తద్భవతి**” అనేదే ఆధ్యాత్మిక విజ్ఞానంలోని అత్యంత మహత్తరమైన మౌలిక సత్యం.

ఆశలు

❖ “ఆశలనెడి త్రాళ్ళ నమరగోయగ జేసి
పారవైవ గాని పరము లేదు;
కొక్కు తిండియాస జిక్కి చచ్చిన యట్లు -
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“ఆశలనే త్రాళ్ళను తెంచివేస్తే కానీ ముక్తి లేదు; పంది కొక్కు తిండికాశించి బోనులో చిక్కి చస్తుంది కదా!”

“దుఃఖానికి మూలకారణం తృప్తి” అని గౌతమ బుద్ధుడు తన దివ్యసాధన ద్వారా కనుక్కున్నాడు.

“దుఃఖము”.. “తృప్తి”.. “అవిద్య”.. “అష్టాంగమార్గం” అనేవే బుద్ధుని నాలుగు ఆర్యసత్యాలు! అవిద్యాయుత ఆశలే మానవుడికి ఇహలోకం భంగపాటును కలుగచేస్తున్నాయి. విద్యాయుత ఆశలే ఇహోనా, మరి పరానా మానవుడికి ప్రగతిని సాధించి పెడ్తాయి.

కనుక “ఆశలు” అనే త్రాళ్ళను తెగనరికి పారవేస్తేగానీ “పరం”. అంటే “మోక్షమార్గం” దొరకదు.

ఇక్కడ “ఆశలు” అంటే “అత్యాశలు” అని అర్థం చేసుకోవాలి. “తృప్తి” అంటే “తీరని దాహం!” పందికొక్కు విపరీతమైన తిండి ఆశతో బోనులో చిక్కి తన జీవితాన్నే కోల్పోతుంది. అలాగే “మనస్సు ఊయల” లో ఊగిసలాడే మానవుడు ఈ మర్త్యలోకం లోనే తిరిగి తిరిగి పుడ్తూ, తిరిగి తిరిగి చస్తూ వున్నాడు.

బ్రాహ్మణుడు

- ❖ “సంధ్యవార్షగ నేమి? జపము చేయగ నేమి?
వేద శాస్త్రములను వెలయనేమి?
పరము గనని వాడు బాపడు కాదురా-
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“సంధ్యవార్షినా, జపం చేసినా, వేద శాస్త్రాలను చదివినా నిజమైన ముముక్షువుగా వుండి పరము గురించి యత్నింపకపోతే బ్రాహ్మణుడు కానే కాడు.”

ఎవరు బ్రాహ్మణులు? ప్రొద్దున సాయంత్రం గాయత్రి పరించేవారా? “రామ రామ రామ” అని జపమాల త్రిప్పేవారా? లేక వేద వేదాంగాలను వల్లె వేసేవారా? వీరెవ్వరూ “బ్రాహ్మణులు” కాజాలరు.

“బ్రహ్మజ్ఞానాతి ఇతి బ్రాహ్మణః” అంటే, బ్రహ్మజ్ఞానం అనుభవించేవారే బ్రాహ్మణులు. “పరము” చూసి తీరాలి, అప్పుడే బ్రాహ్మణుడు. యోగసాధన ద్వారానే “పరము” తిలకించడం సాధ్యం.

“పరము” అంటే “పరలోకాలు”.. ఉన్నవి మొత్తం 14 లోకాలు - భూలోకం కన్నా “క్రింద” ఉన్న లోకాలు అధోలోకాలు. భూలోకం కన్నా “పైన” వున్న లోకాలే “ఊర్ధ్వ” లోకాలు. ‘భువర్’, ‘సువర్’ .. ‘జనా’, ‘మహా’, ‘తపో’, ‘సత్య’ లోకాలే భూలోకానికి “పరమైన” అంటే “ఉన్నతమైన” ఊర్ధ్వలోకాలు.

మామూలుగా “మరణించడం” అంటే, మనిషి భౌతికలోకం వదిలివేసి ఈ పై ఉదహరించిన లోకాలకు పయనించడం అన్నమాట. స్వానుభవంగా “పరలోక” జ్ఞానం ఉన్నవాడే బ్రాహ్మణుడు. పుట్టుకతో అందరూ శూద్రులే! గుణ కర్మలను బట్టి బ్రాహ్మణుడు కావచ్చు!

“చాతువర్ణ్యం మయాసృష్టః, గుణ కర్మ విభాగశః” అన్నాడు కదా యోగీశ్వరుడైన శ్రీకృష్ణ.

నిద్ర

❖ “ఎచట నుండి వచ్చు నెచటికి దా బోవు?
నిద్ర చంద మెఱుగ నేర్చెనేని
ఆత్మ రాక పోక లతడెపో శివయోగి!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

“జీవుడు ఎక్కడి నుండి వచ్చాడో? ఎక్కడికి పోతున్నాడో? ‘నిద్ర’ అంటే ఏమిటో? ఆత్మ రాకపోకలేవో? ఇవన్నీ తెలుసుకున్నవాడే ఎప్పుడూ ఆనందించే యోగి.”

“నిద్ర” అంటే ఏమిటి? “ఆ అవస్థలో మనం ఎక్కడికి పోతున్నాం?” ఈ ప్రశ్నలకు ఎప్పుడైతే సమాధానాలు తెలుసుకుంటామో అప్పుడే జీవిత రహస్యాలన్నీ తేటతెల్లం అవుతాయి.

ప్రతి రాత్రీ మన సూక్ష్మశరీరం స్థూల శరీరం నుంచి విడివడుతుంది. విడివడి అనేక విషయాలు పరిశీలించి, పరిశోధించి తెలుసుకుంటుంది. “నిద్రావస్థ” శరీరానికే కానీ “దేహి”కి.. అంటే “ఆత్మ”కు.. మాత్రం కాదు! ఇక్కడ “ఆత్మ” అంటే “సూక్ష్మశరీరాది సముదాయం” అని! ఈ “ఆత్మ రాకపోకలే” “నిద్ర” అంటే.

రమణ మహర్షి అన్నట్లు “సుషుప్తి”లో “జాగృత” గా వుండటమే “ధ్యానం” అంటే. “నిద్ర”, “చావు”, “ధ్యానం” అన్నీ విదేహ యాత్రలే “నిద్ర చందం” తెలుసుకున్నవాడే యోగి, అంటే, “ఆత్మ రాకపోకలు” స్వానుభవంగా ఎఱిగిన వాడే యోగి.

“శివ” అనే పదానికి అర్థం “అనందం” అని కనుక, “శివయోగి” అంటే “నిత్యానందంతో ఓలలాడే యోగి” అని అర్థం అన్నమాట.

“ఆత్మ రాక” యే “జన్మ” “పుట్టుక” అంటే.

“ఆత్మపోక” యే “మరణం”, “చావు” అంటే.

అంతే! ఇంకేమీ లేదు.. ఇంకెందుకు దుఃఖం?

మోహం

- ❖ “నారీస్తనభర నాభీదేశం
 దృష్ట్వా మా గా మోహవేశమ్ ।
 ఏతన్మాంస వసాది వికారం
 మనసి విచిన్తయ వారం వారమ్ ॥” (భజగోవిందం)

“యువతుల స్థనాలనూ, నాభీస్థలాన్నీ చూసి అధికంగా మోహాన్ని చెందవద్దు. అవన్నీ కూడా మాంసం మరి కొవ్వు పదార్థాల వినిర్మితాలేగానీ మరేమీ కాదు. ఈ సత్యాన్ని ప్రతిరోజూ మనస్సు లో విచారణ చేసుకుంటూనే వుండాలి.”

“మోహం” అంటే ‘అతి’! ‘మితి’ అనేదే సర్వదా వాంఛనీయం. సర్వదా కళ్యాణకరం.. సర్వదా ఆనందదాయకం! ‘అతి’ అనేదే సర్వవేశలా దుఃఖాన్ని కలిగించేది.

“అతి సర్వత్ర వర్జయేత్”.. స్త్రీ సౌందర్యోపాసన అన్నది సృష్టిలోని ఒక అద్భుత భాగం! అయితే అది వెర్రితలలు వేయడమే శోచనీయమైన విషయం ఆ వెర్రిని తీసివేయడమే ‘మా గా మోహవేశమ్’! అంటే ఒక గీత మరొక పెద్ద గీత వల్ల చిన్నదయినట్లు ‘భోగలాలసత’ అన్నది ‘ధ్యానలాలసత’ ముందరే తన యొక్క చిన్ని తనాన్ని తెలుసుకోగలదు.. ‘ధ్యానలాలసత’ అంటే ‘భజ గోవిందం’ అన్నమాట!

- ❖ “సుఖతః క్రియతే రామాభోగః
 పశ్చాద్దన శరీరే రోగః ।
 యద్యపి లోకే మరణం శరణం
 తదపి న ముంచతి పాపాచరణమ్ ॥” (భజగోవిందం)

“లైంగిక భోగాలకు అధికంగా లోనైన వ్యక్తి భోగజీవితం అనుభవిస్తాడు. తరువాత శరీరం రోగభూయిష్టమవుతుంది. ఈ లోకంలో మరణం అనివార్యమయినప్పటికీ అప్పుడు కూడా మనిషి పాపభూయిష్టమైన ప్రవర్తనలను వదలడం లేదు.”

సంభోగ సుఖాలను అవిశ్రామంగా అనుభవించాలనే కోరికల మూలంగానే అనేకానేక శారీరిక రోగాలను అందరూ కొని తెచ్చుకుంటున్నారు. సక్రమమైన మార్గంలో ‘సంభోగాలు’ వుంటే, కోరికలు ‘సయుక్తం’గా ఉంటే బాధలు ఏమీ ఉండవు! “అతి సర్వత్ర వర్జయేత్”.. ఏదైనా సమపాళ్ళలోనే, సరిపాళ్ళలోనే ఉండాలి. రేపో మాపో దేహాన్ని వదిలేసే తరుణం ఆసన్నమవుతోంది కదా! దేహంతర జీవితానికి దేహంలో వున్నప్పుడే మార్గం చూసుకోవాలి, పాపాచరణాన్ని మానుకోవాలి, మధ్యేమార్గ నిష్ఠాతులు కావాలంటే ధ్యాన జ్ఞాన నిష్ఠాతులం కావాలి అంటే నిత్య గోవిందాను సంధానం ఉండాలి.

❖ “అలు బిడ్డలనుచు నతి మోహమున నున్న,
ధనము మీద వాంఛ తగిలి యున్న,
నట్టి నరుల కెల్ల నవని ముక్తియే లేదు -
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

భార్య(భర్త) పైనా, బిడ్డలపైనా వ్యామోహం, మరి ధనంపై ఆశ ఉన్నవారందరికీ మోక్షం లభించనే లభించదు!

“అలుబిడ్డలు” లేదా “భర్త బిడ్డలు” వుండితీరాలి; అయితే “అతి మోహం” అన్నది పనికి రాదు.

“అతి” అనేదే “మోహం”.. జీవితంలో ఏ ఒక్కదానిపై ఎక్కువ శ్రద్ధ, ఎక్కువ మక్కువ చూపించినా మిగతావన్నీ చూసుకోవడానికి సమయమూ, శక్తి ఎక్కడ వుంటాయి? ఒకటి ఎక్కువ అయితే మిగతావి తగ్గి తీరుతాయి.

ధనం మీద ‘తీవ్రవాంఛ’ వుండరాదు. “అర్థం అనర్థం భావయ నిత్యం” అన్నారు కదా ఆదిశంకరాచార్య! అలాగే “మూఢ! జహీహి ధనాగమ తృప్త్యా; కురు సద్బుద్ధిం మనసి వితృష్ట్యాం” అని కూడా అన్నారు కదా!

అంటే, “ధనం అనేది ఎప్పుడూ అనర్థానికే దారి తీస్తుంది; కనుక, ధనం ఎప్పుడూ ‘రావాలి’, ‘రావాలి’, అనే తృష్ణను వదిలివేసేయి; చక్కటి సద్బుద్ధితో మనస్సును తృప్తలేకుండా చేసుకో” అని.

ధనేషణ, దారేషణ, పుత్రేషణ అన్నవే “ఈషణ త్రయాలు” ఈషణత్రయాలు, తాపత్రయాలు, వాసనాత్రయాలు అనే త్రయీ త్రయాలే ముక్త పురుషులకూ, బద్ధ పురుషులకూ వున్న తేడా.

సంసారం వుండితీరాలి. సంసారం అద్భుతమైనది! అయితే నిర్వాణం అంతకన్నా అద్భుతమైనది! ఈ రెంటినీ సమన్వయపరచాలి. అది లభ్యం సంసారంలో ‘అది’ తగ్గించుకుంటే.

ధనం

❖ “అర్థ మనర్థం భావయ నిత్యం
నాస్తి తత స్సుఖ లేశ సృత్యమ్ ।
పుత్రాదపి ధనభాజాం భీతిః
సర్వత్రైషా విహితా రీతిః ॥” (భజగోవిందం)

“ధనమెప్పుడూ దుఃఖహేతువని మరచిపోకు. దానిలో సుఖం కూడా లేళ్ళ మాత్రం లేని మాట వాస్తవం. ధనవంతునికి తన కుమారుడి నుంచి కూడా భయం కలుగుతూనే వుంటుంది. ఎక్కడైనా పరిస్థితి ఇంతే.”

“డబ్బు సంపాదన” అన్నది కేవలం కనీస నిత్యావసరాల మేరకే వుండాలి. అంతకు మించి ‘జమీందారు’గా వుండాలనో, ‘షాహుకారు’లా వుండాలనో కోరుకోవడం అన్నది మితి లేని అనర్థాలకు దారి తీస్తుంది. జమీందారీ స్థితిలో కానీ, షాహుకారు స్థితిలో కానీ నిజమైన సుఖం లేశ మాత్రమైనా, అణుమాత్రమైనా లేదు.

జమీందారులకూ, షాహుకారులకూ నిజమైన శత్రువులు కుటుంబంలోనే వుంటారు. ‘జ్ఞానధని’గా, ‘ఆత్మజ్ఞానధని’గా అవ్వాలి. దానికి మార్గం ధ్యానాభ్యాసమే. అంటే, నిరంతర ‘భజ గోవిందమే’.

ముక్తి

- ❖ “కా తే కాంతా కస్తే పుత్రః
సంసారోయమతీవ విచిత్రః ।
కస్య త్వం కః కుత ఆయాతః
తత్త్వం చింతయ తదిహ భ్రాతః! ॥” (భజగోవిందం)

“నీ భార్య ఎవరు? నీ కుమారుడెవరు? చాలా విచిత్రమైనదీ సంసారం! నువ్వెవరి వాడవు? ఎక్కడ నుంచి వచ్చావు? సోదరా! ఈ లోకంలో ఇప్పుడైనా తత్వ చింతన చేయి.”

“ఎవరు భార్య?”, “ఎవరు పుత్రుడు?”.. ఈ సంసారం ఎంత విచిత్రమైనదో! తనది కాని దానిని ‘తనది’ అనుకుంటూ వుంటారు. గోతుల్లో పడుతూ వుంటారు.

“అసలు మనం ఎక్కడ నుంచి వచ్చాం?” ఇలాంటి మౌలిక సత్యాలను తెలుసుకోకుండా మానవుడు ప్రతి దానినీ ‘తనది’ - ‘తనది’ అనుకుంటూ క్షతగాత్రుడు అవుతూ వున్నాడు.

“నిజమైన సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలి” అంటే ‘తత్’ ‘త్వం’ అని తెలుసుకోవాలి. అంటే “అదే నువ్వు” అని గ్రహించాలి. అప్పుడే జీవన్ముక్తి లభించేది. జీవించివున్నప్పుడే ధ్యానం చేస్తే జీవించి వున్నప్పుడే ముక్తి వస్తుంది.

- ❖ “సత్సంగత్వే నిస్సంగత్వం
నిస్సంగత్వే నిర్మోహత్వమ్ ।
నిర్మోహత్వే నిశ్చల తత్త్వం
నిశ్చల తత్వే జీవన్ముక్తిః ॥” (భజగోవిందం)

“సత్సంగత్వం వలన అసత్య జగత్ పట్ల అసంగత్వం ఏర్పడుతుంది. అసంగత్వం వలన మోహ భ్రాంతి తొలగుతుంది. మోహం నశించగానే జ్ఞానం నిర్మలమవుతుంది. నిర్మలమైన జ్ఞానమే, బుద్ధి జీవన్ముక్తికి కారణభూతమవుతుంది.”

“సత్యంగం” అన్నది వేరే. “సజ్జన సాంగత్యం” వేరే. సత్యంగం అంటే “సత్యంతో సంగమం, సత్యంతో కలయిక”. నిత్యమైనదే సత్యం. ‘సత్యం’ అంటే ‘ఆత్మ పదార్థం’.. ఆత్మానుభవమే సత్యంగం. ఆత్మానుభవం ద్వారానే అనాత్మతో తాదాత్మ్యం అంతరిస్తుంది. అంటే మనస్సు నిస్సంగ రూపం ధరిస్తుంది. ఆ పరిస్థితులలోనే ‘మోహం’ అన్నది, అంటే ‘అతి’ అన్నది, నశిస్తుంది. చంచలమైన మనస్సులో ‘అతి’ నిర్జితం కాగానే, ‘మోహం’ నశించగానే, నిశ్చంచలత్వాన్ని సాధిస్తుంది. సర్వదేశకాల పరిస్థితులలోనూ నిశ్చంచలత్వాన్నీ, మనఃపరిపాకాన్నీ కలిగి వుండడాన్నే ‘జీవన్ముక్త స్థితి’ అంటారు. అన్నింటికీ మూలం ‘సత్యంగం’ అంటే ‘ధ్యానం’. అంటే ‘భజ గోవిందం’.

❖ “కురుతే గంగా సాగర గమనం

వ్రత పరిపాలన మథవా దానమ్ ।

జ్ఞానవిహీనః సర్వ మతేన

ముక్తిం భజతి న జన్మశతేన ॥” - (భజగోవిందం)

“మానవుడు గంగాసాగరాలకు వెళ్ళి స్నానమాచరించినా, అనేకానేక వ్రతాలు జరిపినా, దానాలు చేసినా జ్ఞానం పొందనంత వరకు నూరు జన్మలెత్తినా ముక్తి లభించదని అన్ని మతాలూ అభిప్రాయ పడుతున్నాయి.”

ఆదిశంకరాచార్యుల వారు ‘దేహంతో’ చేసే కర్మలను సంపూర్ణంగా నిరసిస్తున్నారు. ‘బాహ్య కర్మకాండ’ అంతా అజ్ఞానపు విపరీత చేష్టలే! శ్రీ శంకరాచార్యుల వారు ఆత్మనిష్ఠా గరిష్టులు. ఆయనకు కావల్సింది ‘ఆత్మనిష్ఠ’. దేహ సృహను వదిలేయక పోవడమే ‘జ్ఞాన విహీనత్వం’. అది పోవాలంటే మనకు తప్పనిసరి ‘అంతర్-ఆత్మ-కాండ’

బ్రహ్మసందం

❖ “యోగరతో వా భోగరతో వా
సంగరతో వా సంగవిహీనః ।
యస్య బ్రహ్మణి రమతే చిత్తం
నందతి నందతి నందత్యేవ ॥” - (భజగోవిందం)

“యోగం అనుష్ఠించినా, భోగం అనుభవించినా, సమూహంలో నివసించినా, ఏకాంతంలోకాలం గడిపినా, ఎవరి మనస్సైతే బ్రహ్మపదార్థంలో సదా రమిస్తూ వుంటుందో అతడే ఆనందాన్ని పొందుతూ, సుఖాన్ని అనుభవిస్తాడు; అతడే ఆనందమయుడై వుంటాడు.”

“మనిషి ‘యోగి’గా వున్నా, లేక ‘భోగి’గా వున్నా.. సంఘంలో ‘అందరితో కలిసి’ వున్నా.. లేక ‘ఏకాకి’గా వున్నా.. ఇవన్నీ ముఖ్యమైన విషయాలు కావు. ఎలాంటి పరిస్థితుల వొత్తిడులలోనూ మునిగి పోకుండా, కొట్టుకుని పోకుండా, ఆత్మజ్ఞానస్ఫూర్తితో సదా ఎవరైతే జీవిస్తూ వుంటారో వాళ్ళే నిజమైన ఆనందమయులు. వాళ్ళకే ఎప్పుడూ ఆనందం... ఆనందం...!

“బాహ్యం”గా ఎలా వున్నామన్నది కాదు, “అంతరంగంలో ఎలా వున్నాం?” అన్నదే ముఖ్యం. ఆత్మస్ఫూర్తి సదా కలిగి వుండాలంటే దానికి ఒక్కటే మార్గం అదే ధ్యానం, నిత్య ధ్యానం. అంటే నిత్య ‘గోవింద భజన’.

“అయమ్ ఆత్మే బ్రహ్మ” అని తెలుసుకుంటేనే ఆనందం! ఈ విధంగా సుశిక్షితుడైనవాడే, సుబోధితుడైనవాడే నిత్యానందరూపుడు కాగలడు.

స్వాధ్యాయం

- ❖ “స్వానుభూతి లేక శాస్త్ర వాసనలచే
సంశయంబు విడదు సాధనకునకు!
చిత్రదీపమున చీకటిపోనట్లు!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!”

- ❖ “భగవద్గీతా కించిదగీతా
గంగాజల లవకణికా పీతా ।
సకృదపి యేన మురారి సమర్పా
క్రియతే తస్య యమేన న చర్చా ॥” -(భజగోవిందం)

“ఎవరైతే భగవద్గీతను కొంచెమైనా అధ్యయనం చేస్తారో, ఎవరైతే ‘గంగాజలాన్ని’ కనీసం ఒక్క బొట్టునైనా పానం చేశారో, ఎవరైతే ఆత్మజ్ఞానులతో కనీసం ఒక్క పర్యాయమైనా నిజంగా చర్చిస్తారో.. అలాంటి వారిని గురించి మరణానంతరం ఎవ్వరూ ఆలోచించరు.”

ఆత్మజ్ఞానంతో కూడిన, ఆత్మానుభవంతో వ్రాయబడిన, ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాల్ని కొంచెమైనా చదవాలి. ధ్యాన స్థితిలో, సమాధిలో వున్నప్పుడు విశ్వశక్తి మనలోకి వర్షాధారబిందువులుగా ప్రవహించినప్పుడు, ఆ గంగాజలాన్ని ఒక బొట్టు అయినా త్రాగాలి. ఇతర ఆత్మజ్ఞానులతో, యోగులతో కొంతైనా భాషించాలి. అలా చేసినవి చనిపోయిన తరువాత ‘చర్చ చేసేవారు’ ఎవ్వరూ ఉండరు. ఆధ్యాత్మిక శాస్త్ర త్రిరత్నాలైన స్వాధ్యాయ, ధ్యాన, సజ్జన సాంగత్యాలను మూడు చక్కటి పాదాలలో అద్భుతంగా వివరించారు శ్రీ శంకరాచార్యులవారు.

నువ్వెవరు?

❖ “కస్త్య కోహం కుత ఆయాతః

కా మే జననీ కో మే తాతః ।

ఇతి పరిభావయ సర్వమసారం

విశ్వం త్యక్త్వా స్వప్న విచారమ్ ॥” - (భజగోవిందం)

“నువ్వెవరు?, ‘నేనెవడను?’, ‘నేనెక్కడ నుంచి వచ్చాను?’.. ‘నా యొక్క తల్లి ఎవరు?’, ‘నా తండ్రి ఎవరు?’ - సారహీనమైన స్వప్నతుల్యమైన ఈ విశ్వాన్ని ఈ విధమైన విచారణ ద్వారా విడిచి పెట్టాలి.”

మనిషి సరైన ప్రశ్నలు వేసుకోవాలి. “పరిశీలింపబడని, పరిశోధన చేయబడని జీవితం జీవించడం అనేది బొత్తిగా వృధా!” అని సోక్రటీస్ మహాశయుడు చెప్పనే చెప్పాడు.

“నువ్వు ఎవరు? నేను ఎవరు? అసలు ఎక్కడ నుండి వచ్చాం? తల్లి ఎవరు? తండ్రి ఎవరు?” - ఇలాంటి మౌలికమైన ప్రశ్నలు వేసుకోకపోతే జీవితం ‘గ్రుడ్డి ఎద్దు చేలో పడ్డట్లుగా’ వుంటుంది! ఈ విధంగా పరిశోధనలు చేస్తే, కనుక్కునే విషయం ఏమిటంటే ఆజన్మ పర్యంతం మరి మరణం వరకు వున్న ఈ భౌతిక జీవితం కూడా ‘ఒక దీర్ఘమైన స్వప్నం’ లాంటిదే! ఇటువంటి చక్కటి తత్వాన్ని గ్రహించాలంటే, స్వానుభవం చేసుకోవాలంటే, తప్పదు మరి రోజువారీ ధ్యానం అంటే రోజువారీ ‘భజన - ఆత్మ భజన’

కొన్ని పద్యాలు

- ❖ దేశదేశములను తిరుగంగ తిరుగంగ
ఆత్మ యందు ధ్యానమంటుకొనునె?
కాసులకు దిరుగ గల్గునా మోక్షంబు?!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

- ❖ బ్రహ్మమనంగ వేరె పరదేశమన లేదు..
బ్రహ్మమనగ దానె బట్టబయలు..
తన్నుదా నెరిగిన దానెపో బ్రహ్మంబు..
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

- ❖ శిలలను చూచి శివుడని భావింతు..
శిలలు శిలలె కాని శివుడు కాడు!!
తనదులోని శివుని తానేల తెలియడో?
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

- ❖ సతులు సుతులు మాయ! సంసారములు మాయ
ధనము ఘనము మాయ! తనువు మాయ!
మాయ గెల్చువాడు మర్మజ్ఞుడగు యోగి!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

- ❖ కల్ల గురుడు కట్టు కర్మచయంబులు;
మధ్యగురుడు కట్టు మంత్రచయము;
పుత్రముండు గట్టు యోగ సామ్రాజ్యంబు!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

- ❖ తప్పులెన్నవారు తండోపతండము;
ఉర్విజనులకెల్ల నుండు దప్పు;
తప్పులెన్నవారు తమ తప్పులెఱుగరు!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

- ❖ తనలో సర్వంబుండగ
తన లోపల వెదుకలేక ధర వెదకెడి ఈ
తనువుల మోసెడి యెద్దుల
మనముల దెల్పుంగ వశమె మహిలో వేమ!

- ❖ పట్టుపట్టగరాదు, పట్టి విడువగరాదు;
పట్టు పట్టెనేని బిగియ పట్టవలయు;
పట్టి విడుటకంటె పడి చచ్చుట మేలు;
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ!

- ❖ పూజ సేయగ సేయగ పూజారి తానాయె -
పూజ్య వస్తువెన్న భువిని తానె!
యాడ పూజ సేయు? నెల్ల దిక్కుల తానె!
తానె నేను, నేను తానె వేమ!

- ❖ “జటిలో ముండీ లుంభిత కేశః
కాషాయాంబర బహుకృత వేషః ।
పశ్యన్నపి చన పశ్యతి మూఢో
హ్యుదర నిమిత్తం బహుకృత వేషః ।” - (భజగోవిదం)

“ఒకడు జడలు ధరించీ, మరొకడు ముండనం చేయించుకునీ, ఇంకొకడు వెంట్రుకలు పెరికేసుకునీ, మరొకడు కాషాయవస్త్రాలను ధరించీ ఉంటారు. చూస్తూ కూడా వాస్తవాన్ని చూడలేని ఈ మూర్ఖులు పొట్టనింపుకోటానికి అనేకానేక వేషాలు వేస్తూంటారు.”

“నానాటి బ్రతుకు నాటకము”

ధ్యానంలో స్థితం కావటం కోసం మనం అందరం ఈ యొక్క అన్నమాచార్య సంకీర్తనను పాడుకుంటాం. చక్కటి ఆధ్యాత్మిక సంకీర్తనలతో చక్కటి సంగీతంతో ధ్యానం చేసుకోవటం అనేది అత్యద్భుతమైన విషయం. దీనినే “నాద-ధ్యానం” అంటారు. ధ్యానం చేస్తున్నప్పుడు చక్కటి సంగీతంతో కూర్చుని చేస్తే చక్కటి ఆత్మజ్ఞాన సారంతో కూడుకుని ఉన్న పదజాలంతో ధ్యానం చేస్తే లోతైన ధ్యాన స్థితులకు మనం వెళ్తాం.

“నానాటి బ్రతుకు నాటకము” ఈ యొక్క సంకీర్తన తాళ్ళపాక అన్నమాచార్యుల వారి సంకీర్తన.. తాళ్ళపాక అన్నమాచార్యుల వారి సంకీర్తన ప్రతి పదానికీ అత్యద్భుతమైన అర్థం ఉంది.

“ నానాటి బ్రతుకు నాటకము

కానక కన్నది కైవల్యము”

“నానాటి..” అంటే నాలుగురోజులు ఈ బ్రతుకు, బాల్యం, యువ్వనం, ప్రౌడం, వృద్ధాప్యం.. ప్రతి జన్మలోనూ మనకు వస్తునే ఉంటాయి. మై డియర్ ఫ్రెండ్స్ “ నాలుగు రోజుల ఈ జీవితం ఒక అత్యద్భుతమైన నాటకం” అని వివరిస్తున్నారు శ్రీ తాళ్ళపాక అన్నమాచార్యులవారు.

“కానక కన్నది కైవల్యము”.. ‘కానక’ అంటే ఈ రెండు కళ్ళతో కననిది, చర్మచక్షువులతో కనకుండా దివ్యచక్షువుతో కన్నదే అన్నమాట! ధ్యాన చక్షువుతో కన్నదే కైవల్యం అని తాళ్ళపాకవారు మనకు సెలవిచ్చారు.

ఎప్పుడైతే ధ్యానంలో కళ్ళు రెండూ మూసుకుంటామో, చేతులు రెండూ కట్టేసుకుని మనం కూర్చుంటామో అప్పుడు క్రమ క్రమంగా చిత్తం శమించి, చిత్త వృత్తులన్నీ నిరోధింపబడి, మనస్సు శాంతం చెంది అపారమైన విశ్వశక్తి మనలో ప్రవేశిస్తుంది. అప్పుడు మన మూడవకన్ను “దివ్యచక్షువు” తెరుచుకుంటుంది. ఆ కన్నుతో చూసిందే కైవల్యం. చర్మచక్షువులుతో కానక దివ్యచక్షువుతో కన్నదే కైవల్యం!

‘కానక’ అంటే చర్మచక్షువులతో కనకుండా

‘కన్నది’ అంటే దివ్యచక్షువుతో మూడవకన్నుతో - ధర్మ ఐ తో కన్నది.

కేవలం నాలుగురోజులదీ బ్రతుకు.. ప్రతి మనిషి హిందువైనా, ముస్లిం అయినా కమ్యూనిస్టు అయినా నాస్తికుడు అయినా, జమీందారైనా, పేదవాడైనా రాజైనా.. ఆదైనా, మగైనా అందరికీ సరిసమానమైనది. ఈ యొక్క బాల్యదశ, యవ్వనదశ, ప్రౌడదశ, వృద్ధాప్యదశ, తర్వాత శరీరాన్ని వదిలి పెట్టకముందే మనం శరీరం కాదు “ఆత్మ పదార్థం” అని గ్రహించాలి..అదే ఆధ్యాత్మికత.

శరీరంలోని మన ఈ జీవితం విలియమ్ షేక్స్పియర్ ఇదే అన్నారు

“ఈ ప్రపంచం అంతా ఓ నాటకరంగం. మనమంతా కేవలం పాత్రధారులం కాసేపు ఈ యొక్క నాటకరంగంలో మన పాత్రను మనం నిర్వహిస్తూ, అటూ ఇటూ హడావిడిగా తిరుగుతాం. తరువాత నిష్క్రమిస్తాం. కనుమరుగవుతాం తెర వెనుకకు చేరతాం”

అయితే ఇక్కడ ఈ నాటకరంగంలో శాశ్వత సత్యం అన్నది లేనేలేదు బాల్యం అన్నది సత్యం కాదు, యవ్వనం సత్యం కాదు, ప్రౌడం సత్యం కాదు, వృద్ధాప్యం సత్యం కాదు, పుట్టుక సత్యం కాదు. ఇవన్నీ కూడానూ

తెరమీద కనపడే రంగులు.. తెరవెనకాల భాగోతం ఎంతో ఉంది! దాన్ని తెలుసుకోవడమే సత్యమైన, నిత్యమైన ఆధ్యాత్మికం.

ఎవరైతే తెరవెనక భాగోతం తెలుసుకుంటారో అంటే ఆత్మ పదార్థం గురించి తెలుసుకుంటారో వారే తెరమీద ఈ నాటకంలో చక్కగా జీవిస్తారు, వారే జీవితంలో రాణిస్తారు, వారే నిజంగా భోగిస్తారు. వారు ఏ దుఃఖమూ చెందరు “జీవితం అంతా నాటకం అని తెలుసుకోవాలి. అసలు సత్యం ఎప్పుడూ మర్చిపోరాదు..” అంటున్నారు శ్రీ తాళ్ళపాక అన్నమాచర్యులవారు.

“పుట్టుటయు నిజము పోవుటయు నిజము!

నట్టనడి మీ పని నాటకము

ఎట్టెదుటగలది ప్రపంచము

కట్టకడపటిది కైవల్యము”

పై లోకాల్లోంచి ఈ లోకానికి దిగిరావడమే పుట్టుటం. ఆత్మ ఒకానొక భౌతిక శరీరపు తొడుగును తొడుక్కోవడమే పుట్టుక. అదేవిధంగా మళ్ళీ చనిపోవాలి...అంటే శరీరాన్ని వదిలిపెట్టేసి పోవాల్సి వస్తుంది. రేపో, ఎల్లుండో కొన్ని రోజుల తరువాతో, కొన్ని క్షణాల తరువాతో, ఈ క్షణంలోనో శరీరాన్ని తప్పుకుండా వదిలి పెట్టేయాలి.

శరీరాన్ని వదిలి పెట్టడమే చావు.. అంటే శరీరాన్ని ధరించడమే పుట్టుక. ఈ రాక పోకలు ఇవి నిజాలు.. కానీ ఇక్కడ ఆడే నాటకాలు.. ఇక్కడ జమీందారుతనమో, రాజుతనమో, పేద తనమో..ఇవన్నీ కూడానూ వాస్తవానికి హాస్యాస్పదమైన స్థితులు. వాస్తవానికి వాస్తవం కానీ పరిస్థితులు పుట్టుటం నిజం.. పోవటం నిజం నట్టనడి మన పని మాత్రం నాటకం.

‘నట్టనడి’ అంటే .. ‘ఈ పుట్టుక చావు మధ్య’లో ఉన్న పనే నాటకం.

తల్లి, తండ్రి, భర్త, భార్య, కొడుకు మరి కూతురు గానో నాటకాలు వేస్తాం. అయితే అదే సత్యం అనుకున్నామా దుఃఖంలో పడతాం అంటున్నారు తాళ్ళపాక అన్నమాచార్యుల వారు.

ఎట్టెదుట ఉన్నదే ప్రపంచం శరీరం అన్నది ఈ ప్రపంచం చూడడం కోసం.. అయిదు జ్ఞానేంద్రియాలతో సమకూర్చబడింది. ఈ అయిదు జ్ఞానేంద్రియాలతో మనం ప్రపంచాన్ని అనుభవిస్తున్నాం. శరీరం ఎదుట కనపడేదే ఈ యొక్క ప్రపంచం. ఈ శరీరాన్ని వదిలి పెట్టేసిన తరువాత చివరి క్షణాలలో ఈ ప్రపంచాన్ని కూడా వదిలి పెట్టేస్తాం. వేరే ప్రపంచానికి వెళ్ళతాం.. సత్యలోక ప్రపంచానికి.. ఆత్మలోక ప్రపంచానికి వెళ్తాం. అది కైవల్యం అంటున్నారు తాళ్ళపాక అన్నమాచార్యుల వారు.

కట్టకడపటిది కైవల్యం. ప్రతి మనిషి కూడానూ శరీరాన్ని వదిలి పెట్టాల్సిందే! వృద్ధాప్యదశ అయిపోయిన తరువాత మరణదశ వచ్చినప్పుడు శరీరం వదిలి పెట్టేయవలసిన సమయం వచ్చినప్పుడు చక్కగా నాటకం లోంచి నిష్క్రమిస్తాం. గుర్తుంచుకుందాం... శరీరాన్ని వదిలి పెట్టగానే కొన్ని రోజులు ఇక్కడ శరీరం లేకుండా అన్ని పరిస్థితులు చూసి 3,4 రోజుల్లో పై లోకాలకు వెళ్ళిపోతున్నారు జీవులు. అక్కడ ఎవ్వరూ ఎవ్వరకీ తల్లి కారు, భర్త కాదు, కొడుకు కాదు, కూతురు కాదు, కోడలు కాదు. అక్కడ అందరూ కూడానూ సరిసమాన ఆత్మలు.

అక్కడ అందరూ మిత్రస్వరూపులుగా విరాజిల్లుతారు. బంధుత్వం అంతా ఇక్కడే నాశనం అవుతుంది. ఈ బంధుత్వం అన్నది ఇక్కడి ఓ మూణాళ్ళ ముచ్చటే.. ఇక్కడ ఉన్న ఒకానొక ఆ యొక్క నీటి పొంగు మటుకే నీటి యొక్క అసలు తత్వం ఆత్మ తత్వం, మిత్రత్వం, స్నేహతత్వం.

మై డియర్ ఫ్రెండ్స్ బంధుత్వాలు ఇక్కడే నాశనం అవుతాయి.

మిత్రత్వాన్ని మాత్రం పై లోకాలకు మనం తీసుకెళ్తాం. ఎవరైతే ఈ శరీరంలో ఉన్నప్పుడే బంధుత్వాలు నాశనం చేసి, మిత్రత్వాన్ని ఇక్కడే ప్రతిపాదిస్తారో భర్త, భార్య, తల్లి, తండ్రి, సోదరులు అందరూ మిత్రత్వ భావనతో విరాజిల్లుతారో వారు ఇక్కడే నిర్వాణ స్థితిని పొందుతారు. ఇక్కడే జీవన్ముక్తిని పొందుతారు. నాటకాన్ని నాటకంగానే స్వీకరించాలి. నాటకాన్ని సత్యంగా స్వీకరించాం అంటే అభాసుపాలు అవుతాం.

శ్రీ ఆదిశంకరాచార్యులవారు చెప్పారు

“ కస్త్వం కోహం కుత అయాతః

కామేజనని? కోమే తాతః

ఇది పరి భావ. సర్వమసారం...

విశ్వం త్యక్త్వా స్వప్న విచారం! ”

“ఎవరు నువ్వు? ఎవరు నేను? ఎక్కడి నుంచి వచ్చాం? ఎవరు నా తల్లి? నా తండ్రి? ఇవన్నీ కూడానూ స్వప్నతుల్యాలూ నాయనా! మేలుకో! నాయనా”. అంటున్నారు ఆదిశంకరాచార్యులవారు భజగోవిందంలో.

మైడియర్ ఫ్రెండ్స్, మైడియర్ మాస్టర్స్, మైడియర్ గాడ్స్ నాటకం వేరే, కైవల్యం వేరే. నాటకం అన్నది ప్రాపంచికం. కైవల్యం అన్నది ఆధ్యాత్మికం. నాటకం శరీరానికి సంబంధించినది. కైవల్యం ఆత్మకు సంబంధించినది.

“కుడిచేదన్నము కోకచుట్టేడిది

నడుమంత్రపు పని నాటకము

వొడిగట్టుకొనిన ఉభయకర్మముల

గడి దాటినపుడే కైవల్యము”

రోజంతా కూడానూ మనం కేవలం అన్నం కోసమే, కేవలం బట్టల

కోసమే శ్రమిస్తున్నాం. ఆ అన్నం బట్ట ఎంత చిన్నవి.. ఎంత స్వల్పములైనవి.. ఏదో కాస్త ఇంత నోట్లో సరిపోదా? ఒక బట్ట చుట్టుకోవడం మటుకే.. దానికి మించి బట్టలకు అంతగా ప్రాధన్యత లేదు.

ప్రపంచమంతా కేవలం రోటి, కపడా, మకాన్ దాని వెంటే పడింది. ఇది నగుబాటో.. ఏదో ఇంత ప్రొద్దున ఒక రొట్టె, ఒక నిమ్మకాయ తొక్క, మధ్యాహ్నం ఒక కాఫీ, రాత్రి మరొక రొట్టె మరి ఒక ఆవకాయ ముక్క వేస్తే సరిపోదా శరీరానికి!? మోటారు కారులో పెట్రోలు వేసినట్లు మన శరీరంలో ఇంత అన్నం వేస్తాం.. ఈ శరీరం నడవడానికి. దానికి ఇంత తపన పడాలా ? 24గంటలు దాని కోసమే ఏడవాలా? కావాలి.. ఏదో ఒక బట్ట కట్టుకోవడానికి.. ఇంత ఎండ, ఇంత వాన నుంచి రక్షించడం కోసం. దానికి రకరాకాల ఫ్యాషన్లా? ఈ ఫ్యాషన్లలోనే మన జీవితం అంతా వ్యర్థమైపోతుందేమో..?

జీవితం ఓ నాటకం! ఓనాటకానికి ఇంత శోభ ఏల? ఇంతగా పరితపించనేల? ఇంతగా దుఃఖించనేల? నాటకాన్ని నాటకంగానే వెద్దాం! ఏదో శరీరం నిలకడ కోసం కొద్దిగా తింటే సరిపోతుంది. శరీరాన్ని రక్షించుకునేందుకు కొద్దిగా బట్ట చుట్టుకుంటే సరిపోతుంది..!

“ఉభయ కర్మములు” అంటే మనం ఎంత చెడు చేసామో, ఎంత మంచి చేసామో ఆ చిట్టా అన్నమాట! పర అపకారము చెడు, పర ఉపకారము మంచి ఈ ఉభయ కర్మలు ఎన్ని జన్మల్లోంచి సంచితంగా మనం ఈ జన్మలోకి తెచ్చుకున్నాం. కనుక పర్యవసనాలు అనుభవిస్తున్నాం. చెడు కర్మల ఫలాలు, మంచి కర్మల ఫలాలు భాగాలుగా వొడిలో కట్టుకుని ఉన్నాం.

ఈ ఉభయ కర్మలు కూడా సమూలంగా నశించవలె. చెడు ఒకబంధం.. మంచి కూడా మరొక బంధమే! చెడు అనేది ఇనుప

సంకెళ్ళుయితే, మంచి అనేది బంగారు సంకెళ్ళు. కానీ సంకెళ్ళే ! ఈ ఉభయ కర్మములు కూడానూ ఆ యొక్క గడి దాటినప్పుడే కైవల్యం. ఉభయ కర్మములు నశించినప్పుడే కైవల్యం. శుభాశుభ పరిత్యాగీ అన్నారు కదా భగవద్గీతలో శ్రీ వేదవ్యాసుల వారు!

“శుభం, అ శుభం రెండు పరిత్యజించు నాయనా ఎవరికి నువ్వు మంచి చేయగలవు? ఎవరికి నువ్వు చెడు చేయగలవు? ఎవరికి వారే చెడు చేసుకుంటున్నారు! ఎవరికి వారే మంచి చేసుకుంటున్నారు!”

ఒకళ్ళు ఇంకొకళ్ళకు చెడు చేయటం కానీ, మంచి చేయటం అన్నది కానీ అసంభవం. ఈ యొక్క భావన “ నేను చెడు చేయగలను, మంచి చేయగలను” భావనే మన బంధం.

అసత్య భావనే బంధం. కానీ బంధమే భవబంధంగా మార్పు చెందుతుంది. అసత్య భావన నుంచి ముక్తే.. భవ ముక్తిగా తయారవుతుంది.

కనుక మన యొక్క ఆలోచనాసరళిని మార్చుకుందాం. “శుభం, అశుభం అనే ఈ రెండు ఆలోచనల నుంచి ముక్తి పొందు నాయనా. శుభ అశుభ పరిత్యాగీ, భక్తిమాన్య నీలో నువ్వు స్థితుడవై ఉండు అదైవతిగా విరాజుల్లు”. అని భగవద్గీతలో చెప్పినదే తాళ్ళపాకవారు కూడా తిరిగి చెబుతున్నారు. వొడి గట్టుకొనిన ఉభయ కర్మములు.. ఆ యొక్క గడి దాటినప్పుడే కైవల్యం.

కట్టకడపడిది కైవల్యం. మానవ జీవితం నాలుగు రోజులు, నాలుగు దశలు.. ఈ యొక్క ఈ నాటకం వృద్ధాప్యం తరువాత మరణం. ఆ మరణం ద్వారా శరీరం నుంచి ఆత్మగా మళ్ళీ తయారైపోతాం. అదొక కైవల్యం. అయితే ఊభయ కర్మముల గడి దాటినప్పుడే నిజమైన కైవల్యం.

“తెగదు పాపము తీరదు పుణ్యము

నగి నగి కాలము నాటకము

ఎగువలో శ్రీ వేంకటేశ్వరుడేలిక

గగనము మీదిది కైవల్యము”

తెగదు పాపం! వర్తమాన జన్మల్లో కూడానూ మనకు తెలియకుండా మన వలన ఎంత హాని జరుగుతూనే ఉంటుంది. ఉదాహరణకు రోడ్డు మీద వెళ్ళుతుంటాము. ఎన్ని క్రిములు మన కాళ్ళక్రింద పడుతున్నాయో చస్తున్నాయో లెక్కలేదు! అదేవిధంగా తీరదు పుణ్యం... ఎంతమందికి మనం మంచి చేసినా ఇంకా ఈ భూమండలంలో మనవలన మంచిని కోరేవాళ్ళు మిగుల్తునే ఉంటారు ఎంతమందికని చేస్తాం?

పుణ్యం అన్నది తీరేది కాదు. పాపం కూడా తీరేది కాదు. కనుక ఈ తీరని పాప పుణ్యాల ప్రసక్తి మాని బయటికి వచ్చేయి నాయనా! పుణ్యం నుంచి బయటకు వచ్చినప్పుడు పాపం నుంచి కూడా బయటికి వస్తాం! పుణ్య భావన నుంచి బయటకు వస్తే... పాప భావన నుంచి బయటకు వస్తాం!.

“పాప భావన..‘ఇంకొకళ్ళను చంపుతున్నాను’.. అన్న భావనే తీసేసేయి. నువ్వు శరీరమే కాదు..ఆత్మపదార్థం శాశ్వతమైనది. పుట్టనిది, చావనిది! ఇదే కదా భగవద్గీతా ప్రబోధం”.

ఆధ్యాత్మిక ప్రబోధం అన్నది.. అన్నమాచార్యుల వారిదైనా, త్యాగరాజుదైనా, వాల్మీకిదైనా, తులసీదాసుదైనా, జీసస్దైనా, కబీర్దైనా, గురునానక్దైనా, లావోట్టుదైనా, చువాంగ్త్సుదైనా, మార్పాదైనా, మిలారెపాదైనా, ఎనడైనా అది ఒక్కటే. “నువ్వు శరీరం కాదు.. ఆత్మవు నాయనా రేపో, ఎల్లండో శరీరాన్ని వదిలి పెట్టేస్తావు. అంతలోపలే నీ

ఉభయ కర్మముల ఈ గడి దాటేసెయి. జీవన్ముక్తిని సంపాదించు”.

“ఎగువ” అంటే ఆరుచక్రాలపైన...సహస్రారంలో..! ప్రతి మాస్టర్ ప్రతి యోగీశ్వరుడు కూడా ఓ వేంకటేశ్వరస్వామి. ఏడు కొండలస్వామి అంటే ఆ యొక్క స్థితిని సంపాదించిన ఆ పరమపదం. ఆ పరమపద సోపానంలో లక్షల మంది యోగీశ్వరులు హాయిగా విరాజిల్లుతున్నారు. ఆ స్థితికి అందరూ చేరుకోవాలి. అదే ముక్తి, కైవల్యం అంటున్నారు తాళ్ళపాకవారు.

“గగనము మీదిది కైవల్యము” అయిదు తత్వాలు పృథ్వి నీరు, అగ్ని, వాయువు ఆకాశం..ఆకాశమే గగనం అంటే పంచభౌతిక తత్త్వం. “దాని మీదిది” అంటే పాంచభౌతికం మీదిది” కైవల్యం సూక్ష్మ లోకాల్లో ఉన్నది కైవల్యం. స్థూల లోకాలు అంటే కనబడే జగత్తు. కనబడని జగత్తు... సూక్ష్మలోకాలు ఇదంతా ఇక్కడ తెలుసుకుంటేనే కైవల్యం...

మై డియర్ ఫ్రెండ్స్, మై డియర్ మాస్టర్స్, మై డియర్ గాడ్స్ ఆంధ్ర ప్రదేశ్ శ్రీ తాళ్ళపాకవారు రెండు విషయాల గురించి మనకు విన్నవించారు. ఒకటేమో “నాటకం”, రెండవది “కైవల్యం” నాలుగురోజుల ఈ శరీరయాత్ర ఓ నాటకం. అయితే ఆత్మయాత్ర అన్నది మాత్రం శాశ్వతమైనది. అది మూణాళ్ళ ముచ్చట కాదు. అది శాశ్వతమైన ముచ్చట. శరీరగతమైన ఈ మూణ్ణాళ్ళ ముచ్చటను కూడా దుఃఖభరితం చేసుకోకుండా ముచ్చటగా జీవించవలె. అందుకు నాటకాన్ని విధిగా నాటకంగానే స్వీకరించవలె.

నాటకాన్ని నాటకంగానే చూస్తే.. ఈ మూణాళ్ళ ముచ్చట కూడా “నిజమైన మూణ్ణాళ్ళ ముచ్చట” అవుతుంది.

ఆత్మ యొక్క శాశ్వత జీవితం ఈ మూఢాళ్ళ ముచ్చటను ఎంతో కోరికతో తీసుకుంటుంది! అయితే శరీర ధారణ చేసిన తరువాత ఇక్కడకు వచ్చి మనం మరచిపోతున్నాం.. శరీరమే సత్యం అని భావిస్తున్నాం. అక్కడే మనిషి తనను తానే వంచింప చేసుకుంటున్నాడు. దుఃఖభరితుడు అవుతున్నాడు తాను శరీరం అని అనుకుంటున్నాడు. అందులోనే దుఃఖం ఉంది.

ఆత్మపదార్థం కైవల్యం మనకు కావాలె. మనకు జీవన్ముక్తి కావాలె. ఉభయ కర్మముల గడి దాటినప్పుడే కైవల్యం. గగనము మీదిది కైవల్యం. మరి కట్ట కడపటిది కైవల్యం. ధ్యానం పూర్ణమైనప్పుడే ఆత్మజ్ఞానం అనుభవాని వచ్చినప్పుడే ఆ యొక్క స్థితిలోనే కైవల్యం.

ప్రతి మనిషి బాల్యదశలో ఉన్నా, ప్రౌడదశలో ఉన్నా, వృద్ధదశలో ఉన్నా.. అవశ్యం చేయవలసింది, చేపట్టవలసింది ధ్యానం.

శుభస్య శ్రీఘ్రం! ఆలస్యం అమృతం విషం. చిన్నప్పటి నుంచే అందరూ ధ్యానంలో నిమగ్నం కావాలి. ఆత్మజ్ఞాన వైభోగంలో జీవించాలి. “నాటకం - కైవల్యం” ఈ రెండిటినీ సరిసమానంగా పొందాలి!

- బ్రహ్మర్షి పత్రిజీ

నిర్వచనం : ‘ప్రపంచ ఆరోగ్య సంస్థ’ నిర్వచనం ప్రకారం శారీరక, మానసిక, సాంఘిక, ఆధ్యాత్మికపరమైన అవసర్యతలన్నింటినీ సమూలంగా స్వశక్తితో పరిష్కరించుకునే “శాకాహారం” మరి “ధ్యానం” తో పూర్తిస్థాయి ధ్యాన - జ్ఞాన శిక్షణను కల్పించి ఇంగ్లీషు వైద్యం, హోమియో, ఆయుర్వేదం లేదా మరి ఏ ఇతర వైద్యవిధానాలతో పాటు “అత్యజ్ఞానం” అనే టార్చిలైటు వెలుగులో సంపూర్ణ ఆరోగ్యాన్ని చేకూర్చడమే “ధ్యాన ఆరోగ్యం” ప్రధాన ఉద్దేశ్యం.

సూత్రం

1. “జ్ఞానాన్ని దగ్ధ కర్మాణం” - భగవద్గీత
2. “వాక్యము స్వస్థత పరచును” - జీసస్ క్రైస్త
3. “ధ్యానం వల్లనే జ్ఞానం -
జ్ఞానం వలనే ముక్తి” - బ్రహ్మర్షి పత్రీజీ
4. “మన పాపాలే మన రోగాలు” - బ్రహ్మర్షి పత్రీజీ

ధ్యాన ఆరోగ్య శాస్త్ర పద్ధతి

ధ్యాన ఆరోగ్య శాస్త్ర పద్ధతిలో అనారోగ్యంతో ఉన్న బాధితుల్ని ప్రధానంగా, ‘అజ్ఞానపు పొరలతో ఉన్న భగవంతుని’ గా గుర్తించడం జరుగుతుంది. తొలుత ధ్యాన ఆరోగ్య కేంద్రం (రూరల్) లేదా రియల్ రిలీఫ్ సెంటర్ (అర్బన్)కు వచ్చిన ‘పేషెంట్’కు ‘ధ్యాన ఆరోగ్య శాస్త్ర పద్ధతి’ని గురించి DEMO VCD చూపించడం జరుగుతుంది. పేషెంట్ యొక్క పూర్తి వివరాలు నమోదు చేసిన తరువాత “ధ్యానం” అంటే “శ్వాస మీద ధ్యాన” పద్ధతిని నేర్పడం జరుగుతుంది. శాకాహారం విశిష్టతను తెలియజేసి, నలభై రోజుల పాటు శాకాహారం, ధ్యానం చేసేలా అతనిని ఎప్పటికప్పుడు ఉత్తరాల ద్వారా, ఫోన్ ద్వారా, ఇంకా అవసరాన్ని బట్టి హోమ్ విజిట్స్ ద్వారా జాగ్రత్తపరచడం జరుగుతుంది. వారికి స్పిరిచ్యువల్ హెల్త్ కౌన్సిలింగ్ ప్రతి పదిహేను రోజుల నుండి ముప్పై రోజుల వ్యవధిలో నిర్వహించడం, ఆచార్య సాంగత్యం, సామూహిక ధ్యానం, అఖండ ధ్యానం, పిరమిడ్ ధ్యానం మొదలైన వాటిల్లో పాల్గొనేటట్లు చేయడం జరుగుతుంది. ప్రధాన సెంటర్ కు దూరంగా ఉన్న పేషెంట్స్ కి దగ్గరలో ఉన్న ఉపసెంటర్ల పూర్తి వివరాలను తెలియజేయడం జరుగుతుంది. అదేవిధంగా కౌన్సిలింగ్ లో వ్రాత పూర్వకంగా ఇచ్చిన సూచనలు ఎప్పటికప్పుడు ఆచరణలో పెట్టేందుకు అవసరమైన పూర్తిస్థాయి లైబ్రరీ, ఆడియో విజువల్ సదుపాయం, అన్నిరకాల పుస్తకాలు, పిరమిడ్లు లభించేటట్లు ఏర్పాట్లు చేయడమైనది. అదేవిధంగా నలభై రోజుల శిక్షణ పూర్తి అయిన పేషెంట్లకు వారి వారి అనుభవాలను ఇతరులతో పంచు కునేందుకు వీలుగా ధ్యానం క్లాసులలో అవకాశం కల్పించడం జరుగుతుంది.

ధ్యానం చేసే పద్ధతి

“శ్వాస మీద ధ్యానం = ఆనాపానసతి”

సుఖాసనంలో.. హాయిగా కూర్చుని.. చేతులు రెండూ కలిపి.. కళ్ళు రెండూ మూసుకుని.. ప్రకృతి సహజంగా జరుగుతున్న ఉచ్ఛ్వాస, నిశ్వాసలను.. ఏకధారంగా.. గమనిస్తూ వుండాలి! సహజంగా జరుగుతున్న ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసలనే ఆహ్లాదంగా గమనిస్తూ వుండాలి. మధ్య మధ్యలో అనేకానేక ఆలోచనలు వస్తున్నా వాటిని ఎప్పటికప్పుడు ‘ కట్ ’ చేస్తూ ఉంటే క్రమేపీ ఆలోచనా రహిత స్థితి కలుగుతుంది.. మనస్సు నిర్విషయం, శూన్యం అయిపోతుంది.. ఇదే ధ్యానస్థితి.

ఎవరి వయస్సు ఎంతుంటుందో.. కనీసం అన్ని నిమిషాలు.. తప్పనిసరిగా.. రోజుకి రెండుసార్లుగా.. ధ్యానం చేయాలి. ఈ విధంగా ప్రతిరోజూ నియమబద్ధంగా ధ్యాన అభ్యాసాన్ని అలవాటు చేసుకోవాలి.

ధ్యానం వలన లాభాలు

- ధ్యానం చేయడం వలన శారీరక ఆరోగ్యం, జ్ఞాపకశక్తి, ఏకాగ్రత, బుద్ధి కుశలత పెంచుకోగలుగుతాం.
- ధ్యానం చేయడం వలన ఆత్మస్థైర్యం, ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతాయి.
- ధ్యానం చేయడం వలన మూడవనేత్రం ఉత్తేజితం, సూక్ష్మ శరీరయానం చేయగలుగుతాం.
- మనం తినే ఆహారం ద్వారా వచ్చే శక్తి కన్నా, ధ్యానం చేయడం ద్వారా వచ్చే శక్తి అధికం అని తెలుసుకో గలుగుతాం.
- ధ్యానం చేయడం వలన అంతరాత్మ ప్రభోదం వినగలుగుతాం.
- ధ్యానం చేయడం వలన మనలోని చైతన్యాన్ని విస్తృత పరచుకోవచ్చు.
- ధ్యానం చేయడం వలన మనలో అంతర్గతంగా దాగివున్న కళాత్మకశక్తిని గుర్తించగలుగుతాం.
- ధ్యానం వల్లనే సంపూర్ణ ఆరోగ్యం.

భవిష్యత్ ప్రణాళికలు

రానున్న పది సంవత్సరాల కాలంలో

1. ప్రపంచవ్యాప్తంగా 1000 వరకు స్పిరిచ్యువల్ టాబ్లెట్స్ సెంటర్స్ స్థాపించడం.
2. ప్రతి సం॥ 100కు పైగా మూడు రోజుల పాటు ధ్యాన ఆరోగ్య నిష్ఠాశాల వర్క్ షాప్ లు నిర్వహించడం.
3. ప్రపంచవ్యాప్తంగా పరిపాలనా కార్యాలయాలు 50 కి పైగా ఏర్పాటు చేయడం.
4. “హోలిస్టిక్ స్పిరిచ్యువల్ హెల్త్ సెంటర్లు” 100కి పైగా ఏర్పాటు చేయడం.
5. 2000కి పైగా ఆధ్యాత్మిక, సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలతో స్పిరిచ్యువల్ టాబ్లెట్స్ ను గ్రామ గ్రామాలలో పరిచయం చేయడం.
6. ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లను అన్ని భాషలలో పుస్తకాలు, సి.డిలు మరి లఘు చిత్రాలు గా తీసుకురావడం.
7. ఆన్లైన్ ద్వారా విశేష ఆధ్యాత్మిక శిక్షణ, కౌన్సిలింగ్స్ మరి వెబ్ సైట్ లో ఎప్పటికప్పుడు క్రొత్త విషయాలు పొందుపరచి అందరికీ అందుబాటులో ఉంచడం.
8. పిరమిడ్ ధ్యానాశ్రయాల ఏర్పాటు
9. స్పిరిచ్యువల్ టాబ్లెట్స్ సెంటర్స్ ను మధ్యతరహా పరిశ్రమలకు జతచేయడం.
10. మానసిక వికలాంగులు, మెంటల్లీ రిటార్డెడ్, ఎయిడ్స్ మరి కేన్సర్ పేషెంట్లకు ప్రత్యేకంగా అడ్మిషన్ సదుపాయంతో STC ఏర్పాటు చేయటం.

ఆధ్యాత్మిక శాస్త్ర సేవ

విశేష ఆధ్యాత్మిక శాస్త్ర సేవ చేయదలచినవారు ఈ క్రింది సేవా కార్యక్రమాలలో పాల్గొనవచ్చును:

స్పిరిచ్యుల్ ట్రైబ్యున్ శిక్షణా శిబిరాలు

మీ ప్రాంతాలలో, ఆఫీస్‌లలో, పరిశ్రమలలో, స్కూల్‌లలో ఆధ్యాత్మికత-ఆరోగ్యం అన్న అంశంపై ఒక్క రోజు లేదా మూడు రోజుల శిక్షణా శిబిరాలను నిర్వహించి తద్వారా అందరికీ సంపూర్ణ ఆరోగ్యాన్ని అందించే అవకాశం కలుగజేయవచ్చు.

వర్క్‌షాప్స్ ఇన్‌చార్జ్ : సెల్ - 9246648408

ఆధ్యాత్మిక సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలు

మీ ప్రాంతంలో, సాంస్కృతిక కార్యక్రమాల ద్వారా ఆధ్యాత్మికత, ఆరోగ్యం అన్న అవగాహన అతి సులువుగా అందరికీ తెలియచేయడానికి “ ఆనందో బ్రహ్మ ” అన్న అంశంతో అందరికీ తెలియచేయటకు అవకాశం కలదు.

కల్చరల్ కో-ఆర్డినేటర్ : సెల్ : 9246648405

నూతన శిక్షణా కేంద్రాలు (STC) ఏర్పాటు

మీ మీ ప్రాంతాలలో స్పిరిచ్యువల్ ట్రైబ్యున్ రిసెర్చ్ ఫౌండేషన్ వారి ఆధ్వర్యంలో మీ సహాకారంతో నూతన కేంద్రాలు (STC) ఏర్పాటుచేసి “ఆధ్యాత్మికత మరి ఆరోగ్యం” అందరికీ అందించే వీలు కల్పించగలరు.

నూతన కేంద్రాల ఏర్పాటుకు సంప్రదించగలరు. సెల్: 9553801802

స్థిలిచ్యువల్ టాబ్లెట్స్ పబ్లికేషన్స్

1. ధ్యానారోగ్యం ప్రాజెక్టు (VCD)	రూ॥ 30/-
2. రెండు ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లు Part - I	రూ॥ 30/-
3. రెండు ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లు Part - II	రూ॥ 30/-
4. మూడు ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లు	రూ॥ 50/-
5. సంపూర్ణ ఆరోగ్యానికి పన్నెండు టాబ్లెట్లు Part-I(DVD)	రూ॥ 50/-
6. సంపూర్ణ ఆరోగ్యానికి పన్నెండు టాబ్లెట్లు Part-II(DVD)	రూ॥ 50/-
7. బంగారం, గడ్డిమేటు, ఆధ్యాత్మిక పుత్రులు (DVD)	రూ॥ 50/-
8. జోకర్, ముముక్షువు శత్రువులు (DVD)	రూ॥ 50/-
9. ట్రాన్స్ ఫోర్ట్ వెహికల్స్ (DVD)	రూ॥ 50/-
10. ధ్యానారోగ్యం జ్ఞానాద్భుతాలు (DVD)	రూ॥ 50/-
11. పరస్పర సంబంధాలు (DVD)	రూ॥ 50/-
12. పరీక్షా సమయం (DVD)	రూ॥ 50/-
13. జీవిత ధ్యేయం (DVD)	రూ॥ 30/-
14. నాలుగు ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లు	రూ॥ 30/-
15. ఐదు ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లు	రూ॥ 30/-
16. మెమోరీకార్డ్ - (All CDS)	రూ॥ 450/-

బుక్స్

1. ధ్యానారోగ్యం ప్రాజెక్టు	రూ॥ 10/-
2. సమస్య-ఆధ్యాత్మిక పరిష్కారం	రూ॥ 25/-
3. 12 ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లు	రూ॥ 60/-
4. సోల్ స్కానింగ్ (Sole Scanning)	రూ॥ 20/-
5. ట్రాఫిక్ సిగ్నల్స్ ఆఫ్ ద సోల్	రూ॥ 60/-
6. నిజమైన సేవ	రూ॥ 30/-
7. 7 ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లు	రూ॥ 60/-
8. జ్ఞానమే ఔషధం	రూ॥ 50/-
9. మూడు ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లు	రూ॥ 100/-
10. STC చిన్న పుస్తకాలు సెట్	రూ॥ 265/-

గమనిక : పైన తెలుపబడిన సి.డి.లు మరియు పుస్తకాలు నేరుగా గాని, పోస్టు ద్వారా గాని పొందగలరు. ఫోన్ : 9246648401, 402.

నిర్వహణ

“ ధ్యాన ఆరోగ్య శాస్త్ర విధానం ” ద్వారా “ 350 ఆధ్యాత్మిక టాబ్లెట్లు ” అవసరానుగుణంగా ఉపయోగిస్తూ : ధ్యాన శిక్షణ, జ్ఞానబోధ, స్పిరిచ్యువల్ కౌన్సిలింగ్, పిరమిడ్ శక్తి, శాకాహారం, ఆధ్యాత్మిక సేవ మరి కళలను నేర్పించడం వంటి అనేక అంశాలతో వినూత్నరీతిలో యావత్ ప్రపంచానికే ఆనందమయ, ఆరోగ్యమయ జీవితాన్ని విశేషంగా పిరమిడ్ ధ్యాన ఆరోగ్య కేంద్రాలలో అందివ్వడం జరుగుతుంది.

ఈ సకల సౌకర్యాలు (ధ్యాన శిక్షణ, జ్ఞాన బోధన, ధ్యానం క్లాసులు, హెల్త్ కౌన్సిలింగ్, గ్రంథాలయం మొ..) ఎటువంటి ఫీజు, రుసుము లేకుండా నిర్వహింపబడును. లబ్ధి పొందిన పేషెంట్లు, సేవానిరతి కలిగిన సంఘ సంస్కర్తల స్వచ్ఛంద విరాళాలతో మాత్రమే నిర్వహణ జరపబడుచున్నది.

గమనిక : నగదు రూపేణా, చెక్కు రూపేణా ధన సహాయం అందించువారు తగిన రశీదు పొందవలెను.

మీ విశేష స్వచ్ఛంద సహకారాన్ని అందించవలసిన వివరాలు :

SPIRITUAL TABLETS RESEARCH FOUNDATION

Dwaraka Nagar, Visakhapatnam.

ICICI Bank A/c No. 006001034726

IFSC Code : ICIC0000060 Ph : 9246648410

For Abroad Donations Please Contact : 9246648411

SPIRITUAL TABLETS RESEARCH FOUNDATION

Maharanipeta, Visakhapatnam.

Andhra Bank A/c No. 035111100002555

IFSC Code : ANDB0000351 Ph : 8885352809

For Abroad Donations Please Contact : 9246648411